ΚΑΜΙΑ ΑΡΙΣΤΕΡΑ Ή ΔΕΞΙΑ, ΚΑΜΙΑ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ – ΣΤΟ ΔΡΟΜΟ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΝΑΡΧΙΑ!

ΜΗΝΙΑΙΑ ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ

Αριθμ. Φύλλου 135

ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΣ 2014

1,5 ΕΥΡΩ

ΔΙΑΔΡΟΜΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ

...το αμύγδαλο του κόσμου
είναι βαθιά κρυμμένο
και παραμένει αδάγκωτο
...το αμύγδαλο του κόσμου
είναι πικρό
και δεν γίνεται ναν το βρεις
παρεχτός αν κοιμηθείς
μισός έξω από τον ύπνο...
(Οδυσσεας Ελυτης)

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΣΚΕΨΕΙΣ ΔΙΑΔΡΟΜΗΣ ... ΣΚΕΨΕΙΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ

από τον **Κύκλο Σύνταξης**

Εχει ειπωθεί ότι όταν δύει ένας «κόσμος» αρχίζει να ανατέλλει ένας καινούργιος, ότι στην φυσιολογική πορεία των «πραγμάτων» την ακμή, όσο και αν διαρκεί, την ακολουθεί το γήρας και ο θάνατος. Και τι σηματοδοτεί την παρακμή; Η λατρεία της ποσότητας, της ύλης και της ισχύος, η «στιγμή» που σκοτεινιάζουν τα πνεύματα; Είναι η τελεσίδικη ή έστω η «στιγμιαία» άρνηση του πρότερου Αγώνα, η «στιγμή» της αντιστροφής, της πεποίθησης ότι η δουλεία αφορά τους άλλους ή καλύτερα τους «αδύναμους»; Στην παρακμή η πληγή δεν μπορεί να κλείσει, πυορροεί ακατάπαυστα και οι προηγούμενες δάφνες, αν λογίζονται πια σαν τέτοιες, αδυνατούν όχι μόνο να προσφέρουν στην ίαση, αλλά έστω και σε μια πρόσκαιρη ανακούφιση. Γιατί η παρακμή δεν είναι κακό όνειρο, περαστικό, ούτε ένας εφιάλτης που σύντομα θα τελειώσει.

Και η ελεγεία μιας «πτώσης» μετά την σύγκρουση; Η πληγή δεν κλείνει, μόνο όταν η απώλεια είναι τελεσίδικη.

Και εμείς; Πολεμάμε για να νικήσουμε και να επιβληθούμε ή για να ελευθερωθούμε; Είναι το ίδιο; Ποτέ και πουθενά.

Είναι δυνατόν κάτω από τα ερείπια να σώζονται ορισμένες σελίδες που, παρ' ότι μουτζουρωμένες, θα είναι το βάλσαμο για τα πνεύματα εκείνων που θα ζήσουν ένα μέλλον που ως τώρα δεν έχει πραγματοποιηθεί; Πάντα και στους «τόπους» που θα ορίσουμε. Γιατί ο Μύθος μας δεν αφορούσε ποτέ την εξουσία, δεν νικήθηκε και δεν θα νικηθεί, δεν είναι ψευδαίσθηση, ούτε ουτοπία, κρύβεται μέσα στις καθαρές καρδιές και στα βλέμματα εκείνα που γνωρίζουν να διακρίνουν την αφοσίωση στις ιδέες από την αποχαύνωση.

Και η «κάθαρση» μπορεί να ανοίξει τις πόρτες στην «αιώνια επιστροφή»;

Οι κριτές ας κρίνουν και ας κριθούν…

Κλείνουμε ή μάλλον προχωρούμε με θύμηση και όχι με λησμονιά.

«Ο νόμος για τους μετανοημένους μιλάει για «ειλικρινή επανεκτίμηση και αναθεώρηση, αλλά

Τί μέλλει γενέσθαι;

11-8-1918
Σύντροφοι,
Η εξέγερση στις πέντε κουλάκικες επαρχίες θα πρέπει να καταπνιγεί χωρίς έλεος. Το απαιτεί το συμφέρον ολόκληρης της επανάστασης γιατί έχουμε μπροστά μας την τελική αποφασιστική μάχη με τους κουλάκους. Χρειάζεται να δώσουμε ένα μάθημα:
1) Πρέπει να κρεμάσετε (να κρεμάσετε εξάπαντος ώστε ο λαός να δει) 100 διαβόητους κουλάκους, τους πλούσιους, τις αιματορουφήχτρες
2) Δημοσιεύτε τα ονόματα τους
3) Πάρτε τους όλη τη σοδειά
4) Εκτελέστε τους ομήρους – σύμφωνα με το χθεσινό τηλεγράφημα
Όλα αυτά πρέπει να γίνουν με τέτοιο τρόπο ώστε οι άνθρωποι από εκατοντάδες χιλιόμετρα μακριά να δουν, να τρομάξουν, να μάθουν και να ουρλιάξουν: ας πνίξουμε και στραγγαλίσουμε αυτές τις αιματορουφήχτρες κουλάκους
Τηλεγράφησε μας αναφέροντας τη λήψη και την εκτέλεση του παρόντος
Δικός σας Λένιν,

ΥΓ. χρησιμοποιήστε τους σκληρότερους ανθρώπους σας για το σκοπό αυτό.

Θα καταργήσει ο Τσίπρας την πρωινή προσευχή και θα κατεβάσει τις

κερδίσει ο «αντίπαλος». Ο εμβληματικός Σίμος Κεδίκογλου χρησιμοποιεί όλο το ταλέντο του προκειμένου να αποκτήσει αυτοδυναμία ο ΣΥΡΙΖΑ, και δος του τα δελτία τύπου της «Συγγρού» για τον άθεο Τσίπρα. Από την άλλη, οι ανώτατοι Συριζαίοι που περνούν ζωή χαρισάμενη από την θέση της αξιωματικής αντιπολίτευσης, συνετοί όντες, προτιμούν να μείνουν για πάντα δεύτεροι παρά «να κυβερνήσουν για τρεις μήνες και μετά να αφανιστούν», σύμφωνα με την γνωστή ρήση που αποδίδεται στον Ουίνστων Τσώρτσιλ. Αυτή η προοπτική φαντάζει ακόμα πιο εφιαλτική για την αντιπολίτευση της αντιπολίτευσης, τον υπέροχο Παναγιώτη Λαφαζάνη και την παρέα του. Μπορείτε να φανταστείτε έναν Λαφαζάνη που δεν θα διαμαρτύρεται όλη την ώρα;

Ο Σύριζα, λοιπόν, είναι στριμωγμένος στη «γωνία» και αντεπιτίθεται με το βαρείων της τριετίας 2010-2013, εννοείται με την λήψη των αντίστοιχων οικονομικών μέτρων, οπότε τώρα ξέρετε τί σαράκι κρυφοτρώει τις καρδιές των θλιμμένων εραστών της εξουσίας...

Φταίει το σύστημα!

Στο παρελθόν, ένας φίλος είχε διατυπώσει την άποψη (και επέμενε μάλιστα!) ότι οι συνειδητοί Αριστεροί και Δεξιοί πιστεύουν ακριβώς στα ίδια πράγματα, μοιράζονται κοινή μεθοδολογία σκέψης και πολλές φορές καταλήγουν σε ταυτόσημα συμπεράσματα. Αν κάτι τους διαφοροποιεί –γιατί υπάρχουν και διαφοροποιήσεις βέβαια– είναι οι οικογενειακές καταβολές και άλλες βιωματικές εμπειρίες που έχτισαν τα συμβολικά, ενίοτε και πραγματικά, τείχη του διχασμού. Οπότε προς τί το μίσος και ο αλληλοσπαραγμός;

Αυτή η σκέψη μού ήρθε στο νου όταν

πνεύματα; Είναι η τελεσίδικη ή έστω η «στιγμιαία» άρνηση του πρότερου Αγώνα, η «στιγμή» της αντιστροφής, της πεποίθησης ότι η δουλεία αφορά τους άλλους ή καλύτερα τους «αδύναμους»; Στην παρακμή η πληγή δεν μπορεί να κλείσει, πυορροεί ακατάπαυστα και οι προηγούμενες δάφνες, αν λογίζονται πια σαν τέτοιες, αδυνατούν όχι μόνο να προσφέρουν στην ίαση, αλλά έστω και σε μια πρόσκαιρη ανακούφιση. Γιατί η παρακμή δεν είναι κακό όνειρο, περαστικό, ούτε ένας εφιάλτης που σύντομα θα τελειώσει.

Και η ελεγεία μιας «πτώσης» μετά την σύγκρουση; Η πληγή δεν κλείνει, μόνο όταν η απώλεια είναι τελεσίδικη.

Και εμείς; Πολεμάμε για να νικήσουμε και να επιβληθούμε ή για να ελευθερωθούμε; Είναι το ίδιο; Ποτέ και πουθενά.

Είναι δυνατόν κάτω από τα ερείπια να σώζονται ορισμένες σελίδες που, παρ' ότι μουτζουρωμένες, θα είναι το βάλσαμο για τα πνεύματα εκείνων που θα ζήσουν ένα μέλλον που ως τώρα δεν έχει πραγματοποιηθεί; Πάντα και στους «τόπους» που θα ορίσουμε. Γιατί ο Μύθος μας δεν αφορούσε ποτέ την εξουσία, δεν νικήθηκε και δεν θα νικηθεί, δεν είναι ψευδαίσθηση, ούτε ουτοπία, κρύβεται μέσα στις καθαρές καρδιές και στα βλέμματα εκείνα που γνωρίζουν να διακρίνουν την αφοσίωση στις ιδέες από την αποχαύνωση.

Και η «κάθαρση» μπορεί να ανοίξει τις πόρτες στην «αιώνια επιστροφή»;

Οι κριτές ας κρίνουν και ας κριθούν...

Κλείνουμε ή μάλλον προχωρούμε με θύμηση και όχι με λησμονιά.

«Ο νόμος για τους μετανοημένους μιλάει για «ειλικρινή επανεκτίμηση και αναθεώρηση, αλλά είναι γνωστό ότι ούτε ο θεός ο ίδιος, δεν είναι σε θέση να εισχωρήσει στα μυστήρια της ανθρώπινης ψυχής και να ξεμπερδέψει το κουβάρι των καιροσκοπισμών, των ενστίκτων της επιβίωσης και τις δυνατότητες αλλαγής των ανθρώπινων υπάρξεων. Ο ορισμός «μετανοημένος τρομοκράτης» είναι διφορούμενος. Ποιος είναι αυτός; Πρόκειται για κάποιον ο οποίος προσχωρεί στο ένοπλο κόμμα λόγω των πολιτικών πεποιθήσεων και στην συνέχεια αναθεωρεί τις απόψεις του ή μήπως είναι ένας οποιοσδήποτε τυχοδιώκτης, ο οποίος αφού πρώτα διασκεδάζει σκοτώνοντας όποιον βρει μπροστά του, όταν συλληφθεί, για να γλιτώσει την τιμωρία, καταδίδει τους πάντες και τα πάντα; Είναι μετανοημένοι τρομοκράτες οι νεαροί της Prima Linea, οι οποίοι σκότωσαν τον Γκιλιένο ή τον Αλεσσαντρίνι και μετά άφησαν τα όπλα στο ντουλάπι και πήγαν για σκι στο Σέστιερ ή στον τελικό του Κυπέλλου Νταίηβις; Είναι μετανοημένοι τρομοκράτες οι αρχηγίσκοι του ευρύτερου χώρου της τρομοκρατίας, οι οποίοι ξεσήκωσαν τα παιδιά του γυμνασίου, τα έπεισαν να

Τί μέλλει γενέσθαι;

11-8-1918
Σύντροφοι,
Η εξέγερση στις πέντε κουλάκικες επαρχίες θα πρέπει να καταπνιγεί χωρίς έλεος. Το απαιτεί το συμφέρον ολόκληρης της επανάστασης γιατί έχουμε μπροστά μας την τελική αποφασιστική μάχη με τους κουλάκους. Χρειάζεται να δώσουμε ένα μάθημα:
1) Πρέπει να κρεμάσετε (να κρεμάσετε εξάπαντος ώστε ο λαός να δει) 100 διαβόητους κουλάκους, τους πλούσιους, τις αιματορουφήχτρες
2) Δημοσιεύστε τα ονόματα τους
3) Πάρτε τους όλη τη σοδειά
4) Εκτελέστε τους ομήρους – σύμφωνα με το χθεσινό τηλεγράφημα
Όλα αυτά πρέπει να γίνουν με τέτοιο τρόπο ώστε οι άνθρωποι από εκατοντάδες χιλιόμετρα μακριά να δουν, να τρομάξουν, να μάθουν και να ουρλιάξουν: ας πνίξουμε και στραγγαλίσουμε αυτές τις αιματορουφήχτρες κουλάκους
Τηλεγράφησε μας αναφέροντας τη λήψη και την εκτέλεση του παρόντος
Δικός σας Λένιν,

ΥΓ. χρησιμοποιήστε τους σκληρότερους ανθρώπους σας για το σκοπό αυτό.

Θα καταργήσει ο Τσίπρας την πρωινή προσευχή και θα κατεβάσει τις εικόνες από τα σχολεία και τα δικαστήρια;

Θα καταργηθεί δια νόμου η χριστιανική μαντήλα που έφερε ο Αντώνης Σαμαράς;

Θα γίνει κολλεκτιβοποίηση της περιουσίας των αστών και πως;

Είναι αλήθεια ότι ο ΣΥΡΙΖΑ έχει αγοράσει μυστικά διάφορα ξερονήσια στο Αιγαίο προκειμένου να γίνουν τόποι εξορίας για τους ευσεβείς νεοδημοκράτες, χρυσανθολαζαριστές και ρασοφόρους;

Είναι ο ΣΥΡΙΖΑ το Σιν Φέιν της τρομοκρατίας;

Είναι η ΝΔ το κόμμα των Συνταγματαρχών;

Θα γεμίσουν οι Συριζαίοι τα νεοκλασσικά κτίρια με γκράφιτι; κτλ κτλ

Όπως όλοι έχουμε καταλάβει έχει ήδη ξεκινήσει η προεκλογική περίοδος και

πολίτευση της αντιπολίτευσης, τον υπέροχο Παναγιώτη Λαφαζάνη και την παρέα του. Μπορείτε να φανταστείτε έναν Λαφαζάνη που δεν θα διαμαρτύρεται όλη την ώρα;

Ο Σύριζα, λοιπόν, είναι στριμωγμένος στη «γωνία» και αντεπιτίθεται με το βαρύ πυροβολικό του. Ο επικεφαλής του οικονομικού επιτελείου και πιθανός διάδοχος του Στουρνάρα, ο Σταθάκης περιφέρεται περίλυπος στα «τοκ-σόου» και αποκαλύπτει ότι μόνο το 5% του κρατικού χρέους είναι «επαχθές» και ότι η ευτυχία περνά μέσα από το ευρώ, αλλά και ο γνωστός μαρξιστής οικονομολόγος Μηλιός δηλώνει ότι «για τον ΣΥΡΙΖΑ δεν υπάρχουν φτωχοί και πλούσιοι, όλοι θα φορολογηθούν.» Όπως βλέπουμε αυτή η περίεργη παράταξη πρωτοτυπεί παγκοσμίως: Ανατρέπει όλες τις προεκλογικές υποσχέσεις όχι μετεκλογικά, αλλά ήδη προεκλογικά!

Για σαρωτική νίκη Σύριζα προσεύχονται (τρόπος του λέγειν) και στο ΚΚΕ –το αβυσσαλέο μίσος δεν κρύβεται με τίποτα πια– αλλά για τους εαυτούς τους είναι εξαιρετικά ολιγαρκείς. Τί ζητούν

φοροποιήσεις βέβαια– είναι οι οικογενειακές καταβολές και άλλες βιωματικές εμπειρίες που έχτισαν τα συμβολικά, ενίοτε και πραγματικά, τείχη του διχασμού. Οπότε προς τί το μίσος και ο αλληλοσπαραγμός;

Αυτή η σκέψη μού ήρθε στο νου όταν ο ηγέτης του Λαϊκού Κόμματος και πρωθυπουργός Αντώνης Σαμαράς είπε απλά ότι η αιτία που δεν επέστρεψε ο Χριστόδουλος Ξηρός στο κελί του είναι ότι «*η αστυνομία τους συλλαμβάνει, η δικαιοσύνη τους δικάζει και ένα σαθρό σύστημα τους αφήνει ελεύθερους*». Κρατήστε τη λέξη «σύστημα» γιατί θα την χρειαστούμε παρακάτω.

Περίπου τα ίδια είπε και ο πρεσβύτης του Συριζα, ο Μανώλης Γλέζος: «*Το σύστημα και μόνο, είναι αυτό που τον άφησε ελεύθερο*»

Βέβαια έχει ένα δίκιο από την πλευρά του ο Γλέζος γιατί αυτή η ιστορία με τον Χριστόδουλο Ξηρό δυσφημεί τον Σύριζα και εν γένει την αριστερά και ο Σαμαράς δυσφημείται και αντιδρά σαν νευρόσπαστο εξαγγέλλοντας «φυλακές υψίστης ασφαλείας» λες και ο Ξηρός α-

πους» που θα ορίσουμε. Γιατί ο Μύθος μας δεν αφορούσε ποτέ την εξουσία, δεν νικήθηκε και δεν θα νικηθεί, δεν είναι ψευδαίσθηση, ούτε ουτοπία, κρύβεται μέσα στις καθαρές καρδιές και στα βλέμματα εκείνα που γνωρίζουν να διακρίνουν την αφοσίωση στις ιδέες από την αποχαύνωση.

Και η «κάθαρση» μπορεί να ανοίξει τις πόρτες στην «αιώνια επιστροφή»;

Οι κριτές ας κρίνουν και ας κριθούν…

Κλείνουμε ή μάλλον προχωρούμε με θύμηση και όχι με λησμονιά.

«Ο νόμος για τους μετανοημένους μιλάει για «ειλικρινή επανεκτίμηση και αναθεώρηση, αλλά είναι γνωστό ότι ούτε ο θεός ο ίδιος, δεν είναι σε θέση να εισχωρήσει στα μυστήρια της ανθρώπινης ψυχής και να ξεμπερδέψει το κουβάρι των καιροσκοπισμών, των ενστίκτων της επιβίωσης και τις δυνατότητες αλλαγής των ανθρώπινων υπάρξεων. Ο ορισμός «μετανοημένος τρομοκράτης» είναι διφορούμενος. Ποιος είναι αυτός; Πρόκειται για κάποιον ο οποίος προσχωρεί στο ένοπλο κόμμα λόγω των πολιτικών πεποιθήσεων και στην συνέχεια αναθεωρεί τις απόψεις του ή μήπως είναι ένας οποιοσδήποτε τυχοδιώκτης, ο οποίος αφού πρώτα διασκεδάζει σκοτώνοντας όποιον βρει μπροστά του, όταν συλληφθεί, για να γλιτώσει τη τιμωρία, καταδίδει τους πάντες και τα πάντα; Είναι μετανοημένοι τρομοκράτες οι νεαροί της Prima Linea, οι οποίοι σκότωσαν τον Γκιλιένο ή τον Αλεσσαντρίνι και μετά άφησαν τα όπλα στο ντουλάπι και πήγαν για σκι στο Σέστιερ ή στον τελικό του Κυπέλλου Νταίηβις; Είναι μετανοημένοι τρομοκράτες οι αρχηγίσκοι του ευρύτερου χώρου της τρομοκρατίας, οι οποίοι ξεσήκωσαν τα παιδιά του γυμνασίου, τα έπεισαν να οργανωθούν κι ύστερα τα κατέδωσαν για να εξασφαλίσουν τη δικαστική επιείκεια; Είναι ειλικρινείς μετανοημένοι αυτοί που επινοούν καταγγελίες, επειδή δεν γνωρίζουν τίποτα σοβαρό να καταγγείλουν;» (Giorgio Bocca, Εμείς οι Τρομοκράτες, Δώδεκα χρόνια ένοπλου αγώνα στην Ιταλία, Μιλούν οι Πρωταγωνιστές).

Με την ακλόνητη πίστη ότι ο δρόμος παραμένει τραχύς, αλλά όχι αδιάβατος.

Και μια ακόμη υπενθύμιση.

Αναρχία παλαιάς και νέας κοπής δεν υπάρχει γιατί πολύ απλά η παρακμή δεν ευτελίζει τους ανθρώπους παρά μόνο αν ήδη έχουν επιλέξει τους δρόμους της ευτέλειας…

Φεβρουάριος 2014

τρόπο ώστε οι άνθρωποι από εκατοντάδες χιλιόμετρα μακριά να δουν, να τρομάξουν, να μάθουν και να ουρλιάξουν: ας πνίξουμε και στραγγαλίσουμε αυτές τις αιματορουφήχτρες κουλάκους Τηλεγράφησέ μας αναφέροντας τη λήψη και την εκτέλεση του παρόντος

Δικός σας Λένιν,

ΥΓ. χρησιμοποιήστε τους σκληρότερους ανθρώπους σας για το σκοπό αυτό.

Θα καταργήσει ο Τσίπρας την πρωινή προσευχή και θα κατεβάσει τις εικόνες από τα σχολεία και τα δικαστήρια;

Θα καταργηθεί δια νόμου η χριστιανική μαντήλα που έφερε ο Αντώνης Σαμαράς;

Θα γίνει κολλεκτιβοποίηση της περιουσίας των αστών και πως;

Είναι αλήθεια ότι ο ΣΥΡΙΖΑ έχει αγοράσει μυστικά διάφορα ξερονήσια στο Αιγαίο προκειμένου να γίνουν τόποι εξορίας για τους ευσεβείς νεοδημοκράτες, χρυσανθολαζαριστές και ρασοφόρους;

Είναι ο ΣΥΡΙΖΑ το Σιν Φέιν της τρομοκρατίας;

Είναι η ΝΔ το κόμμα των Συνταγματαρχών;

Θα γεμίσουν οι Συριζαίοι τα νεοκλασσικά κτίρια με γκράφιτι; κτλ κτλ

Όπως όλοι έχουμε καταλάβει έχει ήδη ξεκινήσει η προεκλογική περίοδος και οι δύο φοιτητικές παρατάξεις, η ΝΔ και ο ΣΥΡΙΖΑ έχουν ξεκινήσει τον γνωστό χαρτοπόλεμο ανακοινώσεων. Εμείς ως «Επιδρομές» δεν έχουμε φυσικά τίποτα να χάσουμε και γιατί όχι, ρίχνουμε λάδι στη φωτιά με το ανωτέρω τηλεγράφημα του Λένιν (το οποίο για ευνόητους λόγους «απαλείφθηκε» από την 5η έκδοση των Απάντων και έπειτα), σίγουροι πως θα αξιοποιηθεί κατάλληλα από τα διάφορα επιτελεία.

Ωστόσο στο ιλαρό κλίμα των ημερών αιωρείται ένα φαινομενικά παράδοξο: Οι πρωταγωνιστές, ενδόμυχα, εύχονται να χάσουν αυτές τις εκλογές και να τις

ρύ πυροβολικό του. Ο επικεφαλής του οικονομικού επιτελείου και πιθανός διάδοχος του Στουρνάρα, ο Σταθάκης περιφέρεται περίλυπος στα «τοκ-σόου» και αποκαλύπτει ότι μόνο το 5% του κρατικού χρέους είναι «επαχθές» και ότι η ευτυχία περνά μέσα από το ευρώ, αλλά και ο γνωστός μαρξιστής οικονομολόγος Μηλιός δηλώνει ότι «για τον ΣΥΡΙΖΑ δεν υπάρχουν φτωχοί και πλούσιοι, όλοι θα φορολογηθούν.» Όπως βλέπουμε αυτή η περίεργη παράταξη πρωτοτυπεί παγκοσμίως: Ανατρέπει όλες τις προεκλογικές υποσχέσεις όχι μετεκλογικά, αλλά ήδη προεκλογικά!

Για σαρωτική νίκη Σύριζα προσεύχονται (τρόπος του λέγειν) και στο ΚΚΕ –το αβυσσαλέο μίσος δεν κρύβεται με τίποτα πια– αλλά για τους εαυτούς τους είναι εξαιρετικά ολιγαρκείς. Τί ζητούν και αυτοί; λίγα ψιχουλάκια, το χρυσό 3% που θα τους επιτρέπει να συνεχίσουν να υπάρχουν για να οικοδομήσουν το Σοσιαλισμό με «έξοδα του δημοσίου», αλλά χωρίς τις ευθύνες για συμμαχικά κυβερνητικά σχήματα παρέα με τον Σύριζα.

Η εξήγηση είναι μάλλον απλή. Μέσα σε αυτό το εξάμηνο θα γίνει το πρώτο ουσιαστικό βήμα για την απορρόφηση των –τυπικά– ανεξάρτητων κρατών της ΕΕ στον ενιαίο μηχανισμό διοίκησης της ΕΕ αρχής γενομένης από την Ελλάδα και την Κύπρο. Επί πλέον, από τον Μάρτη θα ξεκινήσει η αποπληρωμή των δα-

ο ηγέτης του Λαϊκού Κόμματος και πρωθυπουργός Αντώνης Σαμαράς είπε απλά ότι η αιτία που δεν επέστρεψε ο Χριστόδουλος Ξηρός στο κελί του είναι ότι «*η αστυνομία τους συλλαμβάνει, η δικαιοσύνη τους δικάζει και ένα σαθρό σύστημα τους αφήνει ελεύθερους*». Κρατήστε τη λέξη «σύστημα» γιατί θα την χρειαστούμε παρακάτω.

Περίπου τα ίδια είπε και ο πρεσβύτης του Συριζα, ο Μανώλης Γλέζος: «*Το σύστημα και μόνο, είναι αυτό που τον άφησε ελεύθερο*»

Βέβαια έχει ένα δίκιο από την πλευρά του ο Γλέζος γιατί αυτή η ιστορία με τον Χριστόδουλο Ξηρό δυσφημεί τον Σύριζα και εν γένει την αριστερά και ο Σαμαράς δυσφημείται και αντιδρά σαν νευρόσπαστο εξαγγέλλοντας «φυλακές υψίστης ασφαλείας» λες και ο Ξηρός απέδρασε δια μέσω τούνελ ή με ελικόπτερο, αλλά τέλος πάντων...

Βέβαια το πως εννοεί το «σύστημα» ο Σαμαράς και πως ο Γλέζος είναι άλλης τάξεως ζήτημα, ωστόσο η αρχή για γόνιμες «συγκλίσεις» έχει γίνει ήδη!

Γυναικοκαυγάδες

Το περιμέναμε εδώ και καιρό ότι θα συμβεί, ήταν αναπόφευκτο κατα μία έννοια. Η δυναμική παρουσία της ανερχόμενης Ζωής Κωνσταντοπούλου ανέτρεψε πολλές ισορροπίες στο κοινοβουλευτικό πάλκο, παραμερίζοντας την Μεγάλη Κυρία των «Επιδρομών» και της

Θεών δε φόβος ή ανθρώπων νόμος ουδείς απείργε, το μεν κρίνοντες εν ομοίω και σέβειν και μη εκ του πάντας οράν εν ίσω απολλυμένους, των δε αμαρτημάτων ουδείς ελπίζων μέχρι του δίκην γενέσθαι βιούς αν την τιμωρίων αντιδούνται, πολύ δε μείζω την ήδη κατεψηφισμένην σφων επικρεμασθήναι, ην πριν εμπεσείν εικός είναι του βίου τι απολαύσαι (2,53,4)
και τας ες σφας αυτούς πίστεις ου τω θείω νόμο μάλλον εκρατύνοντο ή τω κοινή τι παρανομήσαι (3,82,6)

Κανένας φόβος των θεών ή νόμος των ανθρώπων δεν τους συγκρατούσε,
αφ' ενός διότι έκριναν ότι είναι το ίδιο είτε να σέβονται τα θεία είτε όχι, αφού έβλεπαν ότι χάνονταν όλοι αδιακρίτως, και αφ' ετέρου διότι κανένας δεν έτρεφε την ελπίδα ότι θα ζούσε μέχρι να γίνει η δίκη και να τιμωρηθεί για τις πράξεις του, απεναντίας πολύ μεγαλύτερη τιμωρία θεωρούσαν αυτή που τους είχε κιόλας επιβληθεί και κρεμόταν τώρα από πάνω τους, και προτού να τους χτυπήσει, λογικό τους φαινόταν να θέλουν να απολαύσουν κάτι στη ζωή τους. (2,53,4)
Και η εμπιστοσύνη του ενός στον άλλον δεν στηριζόταν σε όρκους στους θεούς παρά στην συνενοχή τους σε άνομες πράξεις (3,82,6)

ΘΟΥΚΥΔΙΔΗΣ

«Ο ΠΟΛΕΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΦΘΟΡΑΣ» ΚΑΙ ΟΙ «ΝΕΕΣ» ΑΠΑΓΟΡΕΥΣΕΙΣ ΣΤΗ ΣΥΝΘΗΚΗ ΕΚΤΑΚΤΗΣ ΑΝΑΓΚΗΣ

Ο Νικολό Μακιαβέλι στο βιβλίο του Ηγεμόνας υποστήριζε ότι όποιος γίνει αφέντης μιας πόλης, που είναι συνηθισμένη να ζει ελεύθερη και δεν την καταστρέφει πρέπει να περιμένει ότι θα τον καταστρέψει αυτή, θεωρώντας ότι πάντοτε η πόλη επικαλείται, σε περίπτωση εξέγερσης, το όνομα της ελευθερίας και τους παλιούς δικούς της θεσμούς, που δεν λησμονούνται ούτε με ευεργετήματα ούτε με την πάροδο του χρόνου. Καταλήγει δε στο εξής συμπέρασμα: «ό,τι και να κάνεις ή προνοήσεις, εάν δεν διχαστούν ή δεν σκορπιστούν οι κάτοικοι, δεν ξεχνούν ούτε αυτό το όνομα ού-

διακρίνοντας τις ωμότητες τις οποίες (αναγκαίως) διαπράττουν ανάλογα με την «καλή» ή την «κακή» τους χρήση. Τους προέτρεπε, λοιπόν, να διαπράττουν όσες ωμότητες αποφάσιζαν, ότι τους διασφαλίζουν, όλες μαζί και στην αρχή της ηγεμονίας τους, ενώ τα ευεργετήματα πίστευε ότι οφείλουν οι ηγεμόνες να τα παραχωρούν λίγα λίγα για να διαρκεί περισσότερο η γεύση τους.

Ο Παναγιώτης Κονδύλης (Η ηδονή, η ισχύς, η ουτοπία, κεφάλαιο, Οι φιλόσοφοι και η ισχύς) σημείωνε, επίσης, ότι «*καμιά πολιτική κοινότητα δεν μπορεί να επιβιώσει επί πολύ αν στους κόλπους της ασκείται καθημερινά βία σε μεγάλη έκταση, αν δηλαδή μαίνεται ένας διαρκής εμφύλιος πόλεμος –όμως ούτε και μπορεί να υπάρξει χωρίς τη διαρκή απειλή χρήσεως βίας, χωρίς μια εσωτερική οργάνωση κι έναν καταμερισμό εργασίας που της επιτρέπουν να πραγματώσει άμεσα την απειλή χρήσεως βίας. Ανεπτυγμένοι πολιτισμοί δίχως θεσμισμένη χρήση βίας δεν υπήρξαν ποτέ μέχρι σήμερα, κι αυτό βέβαια δεν μπορεί ν' αποτελεί σύμπτωση. Η διαρκής απειλή χρήσεως βίας είναι φυσικά δυνατόν να ερείδεται σε ευρύτατη κοινωνική «σύμπνοια» κι επομένως να συνιστά ισχύ* [....]».

Δεν θεωρούμε, βέβαια, ότι τα παραπάνω εφαρμόζονται πιστά από τους εξουσιαστές σε κάθε περίπτωση, χωρίς να λαμβάνονται υπ' όψη οι ιδιαιτερότητες κάθε κοινωνικού χώρου. Ούτε βέβαια ότι αποκρυπτογραφούν τις μεθόδους και τις αιτίες των δεινών της «κρίσης», που τοποθέτησε «ξαφνικά» τον ελλαδικό πληθυσμό στην θέση του «κατακτημένου» μέσω των μνημονίων και του «απεχθούς χρέους» ή ακόμη ότι περιγράφουν τις συνολικότερες προθέσεις των «κατακτητών».

Εάν είχαμε αυτή την πεποίθηση, θα σήμαινε ότι αποδεχόμαστε, εκτός των άλλων, είτε μια προηγούμενη «αυτόνομη» ή «ανεξάρτητη» κατάσταση ενός κρατιδίου, είτε λόγου χάρη ότι οι επαχθεστέροι όροι επιβολής της κυριαρχίας αποτελούν απαρχή και όχι συνέχεια της προηγούμενης κατασκευασμένης συνθήκης «ευμάρειας».

Γιατί τα δεσμά παραμένουν δεσμά. Είτε

«νέες» ή «παλαιές», από ψεύτικες ελπίδες, «μικρές» ή «μεγάλες».

Έχουμε ήδη ασχοληθεί διεξοδικά με την λεγόμενη κρίση, την (επανα)διαπραγμάτευση των όρων «ξεπεράσματος» της, που επαγγέλλεται ο γαλαξίας των «αντιπολιτευό-

Όταν επιμέρους «σημεία» του πλανητικού χωριού επανεντάσσονται σε μια διαδικασία της επονομαζόμενης παγκοσμιοποίησης, οι επί μέρους «καθυστερήσεις», όχι απλά δεν είναι ανεκτές από τους κυρίαρχους, αλλά αντίθετα αποτελούν έναν επί πλέον λόγο επί-

ΕΚΤΑΚΤΗΣ ΑΝΑΓΚΗΣ

νόμο μάλλον εκρατύνοντο ή τω κοινή τι παρανομήσαι (3,82,6)

Κανένας φόβος των θεών ή νόμος των ανθρώπων δεν τους συγκρατούσε, αφ' ενός διότι έκριναν ότι είναι το ίδιο είτε να σέβονται τα θεία είτε όχι, αφού έβλεπαν ότι χάνονταν όλοι αδιακρίτως, και αφ' ετέρου διότι κανένας δεν έτρεφε την ελπίδα ότι θα ζούσε μέχρι να γίνει η δίκη και να τιμωρηθεί για τις πράξεις του, απεναντίας πολύ μεγαλύτερη τιμωρία θεωρούσαν αυτή που τους είχε κιόλας επιβληθεί και κρεμόταν τώρα από πάνω τους, και προτού να τους χτυπήσει, λογικό τους φαινόταν να θέλουν να απολαύσουν κάτι στη ζωή τους. (2,53,4)

Και η εμπιστοσύνη του ενός στον άλλον δεν στηριζόταν σε όρκους στους θεούς παρά στην συνενοχή τους σε άνομες πράξεις (3,82,6)

ΘΟΥΚΥΔΙΔΗΣ

Ο Νικολό Μακιαβέλι στο βιβλίο του Ηγεμόνας υποστήριζε ότι όποιος γίνει αφέντης μιας πόλης, που είναι συνηθισμένη να ζει ελεύθερη και δεν την καταστρέφει πρέπει να περιμένει ότι θα τον καταστρέψει αυτή, θεωρώντας ότι πάντοτε η πόλη επικαλείται, σε περίπτωση εξέγερσης, το όνομα της ελευθερίας και τους παλιούς δικούς της θεσμούς, που δεν λησμονούνται ούτε με ευεργετήματα ούτε με την πάροδο του χρόνου. Καταλήγει δε στο εξής συμπέρασμα: «ό,τι και να κάνεις ή προνοήσεις, εάν δεν διχαστούν ή δεν σκορπιστούν οι κάτοικοι, δεν ξεχνούν ούτε αυτό το όνομα ούτε εκείνους τους θεσμούς και σε κάθε ευκαιρία θα προστρέχουν αμέσως σ' αυτά».

Ο Μακιαβέλι στην συγκεκριμένη περίπτωση δεν εννοεί κατ' ανάγκη την ισοπέδωση μιας πόλης, που έχει κατακτηθεί, αλλά την αλλαγή θεσμών και γενικά του καθεστώτος, πολιτειακού και ιδιοκτησιακού. Συμβουλευε, όμως, και κάτι ακόμα τους ηγεμόνες, σχύς, η ουτοπία, κεφάλαιο. Οι φιλόσοφοι και η ισχύς) σημείωνε, επίσης, ότι «*καμία πολιτική κοινότητα δεν μπορεί να επιβιώσει επί πολύ αν στους κόλπους της ασκείται καθημερινά βία σε μεγάλη έκταση, αν δηλαδή μαίνεται ένας διαρκής εμφύλιος πόλεμος –όμως ούτε και μπορεί να υπάρξει χωρίς τη διαρκή απειλή χρήσεως βίας, χωρίς μια εσωτερική οργάνωση κι έναν καταμερισμό εργασίας που της επιτρέπουν να πραγματώσει άμεσα την απειλή χρήσεως βίας. Ανεπτυγμένοι πολιτισμοί δίχως θεσμισμένη χρήση βίας δεν υπήρξαν ποτέ μέχρι σήμερα, κι αυτό βέβαια δεν μπορεί ν' αποτελεί σύμπτωση. Η διαρκής απειλή χρήσεως βίας είναι φυσικά δυνατόν να ερείδεται σε ευρύτατη κοινωνική «σύμπνοια» κι επομένως να συνιστά ισχύ* [....]».

Δεν θεωρούμε, βέβαια, ότι τα παραπάνω εφαρμόζονται πιστά από τους εξουσιαστές σε κάθε περίπτωση, χωρίς να λαμβάνονται υπ' όψη οι ιδιαιτερότητες κάθε κοινωνικού χώρου. Ούτε βέβαια ότι αποκρυπτογραφούν τις μεθόδους και τις αιτίες των δεινών της «κρίσης», που τοποθέτησε «ξαφνικά» τον ελλαδικό πληθυσμό στην θέση του «κατακτημένου» μέσω των μνημονίων και του «απεχθούς χρέους» ή ακόμη ότι περιγράφουν τις συνολικότερες προθέσεις των «κατακτητών».

Εάν είχαμε αυτή την πεποίθηση, θα σήμαινε ότι αποδεχόμαστε, εκτός των άλλων, είτε μια προηγούμενη «αυτόνομη» ή «ανεξάρτητη» κατάσταση ενός κρατιδίου, είτε λόγου χάρη ότι οι επαχθέστεροι όροι επιβολής της κυριαρχίας αποτελούν απαρχή και όχι συνέχεια της προηγούμενης κατασκευασμένης συνθήκης «ευμάρειας».

Γιατί τα δεσμά παραμένουν δεσμά. Είτε χαλαρώνουν είτε σφίγγουν ολοένα και περισσότερο. Είτε είναι ορατά είτε δυσδιάκριτα. Το ίδιο συμβαίνει και με τις εξαρτήσεις και μάλιστα σε μεγαλύτερο ίσως βαθμό. Εξαρτήσεις, που όχι μόνο αποτελούν πραγματικότητα, αλλά συνεχώς μεγαλώνουν όσο οι εξαρτώμενοι τρέφονται από αυταπάτες,

«νέες» ή «παλαιές», από ψεύτικες ελπίδες, «μικρές» ή «μεγάλες».

Έχουμε ήδη ασχοληθεί διεξοδικά με την λεγόμενη κρίση, την (επανα)διαπραγμάτευση των όρων «ξεπεράσματος» της, που επαγγέλλεται ο γαλαξίας των «αντιπολιτευόμενων» αντι-μνημονιακών δυνάμεων, –που επίσης εντάσσεται στην διαδικασία της επονομαζόμενης ολοκλήρωσης της Ε.Ε.– και δεν έχουμε σκοπό τουλάχιστον στο παρόν κείμενο να επιχειρηματολογήσουμε εκ νέου για αυτά τα ζητήματα.

Ας κάνουμε, όμως, προτού προχωρήσουμε μια υπενθύμιση.

Όταν επιμέρους «σημεία» του πλανητικού χωριού επανεντάσσονται σε μια διαδικασία της επονομαζόμενης παγκοσμιοποίησης, οι επί μέρους «καθυστερήσεις», όχι απλά δεν είναι ανεκτές από τους κυρίαρχους, αλλά αντίθετα αποτελούν έναν επί πλέον λόγο επίσπευσης της κατάλληλης «επέμβασης». Τα αίτια της βιαιότητας, που χαρακτηρίζουν αυτήν την επανένταξη ή οι ραγδαίοι ρυθμοί της μεταβολής, δεν πρέπει να αναζητηθούν μόνο σ' αυτήν καθ' εαυτή την «καθυστέρηση», αλλά στην βεβαιότητα των κυριάρχων

συνέχεια στη σελίδα 4

Βουλής, τη Λιάνα Κανέλλη. Ήταν επόμενο ότι κάποια στιγμή η ζηλιάρα και ατίθαση Λιάνα θα «απασφάλιζε» με απρόβλεπτες συνέπειες. Η αφορμή δόθηκε όταν, κατά το συνήθειο της, η Ζωή βομβάρδισε με ερωτήσεις το προεδρείο της Επιτροπής Θε- κρατία της Β. Κορέας αλλά τίποτα το αξιοσημείωτο δεν σημειώθηκε εκεί σύμφωνα με το κρατικό πρακτορείο ειδήσεων. Ακτιβιστές πάνε κάτω από τη μύτη των Αρχών και καταθέτουν πανέρια με λουλούδια στα αγάλματα της Οικογένειας των Κιμ, μερικά ράγη και πέταξε κατάμουτρα στον μπαρμπα-Φώτη τα εξής:

«*Νομίζεις ότι είμαι ο θείος από τη Βόρεια Κορέα που τον εξαφάνισαν ξαφνικά από τη φωτογραφία;*».

Δυστυχώς αυτός είναι, –και χειρότερος οποίο φιλοδοξεί να βγάλει μια αξιοπρεπή σύνταξη μετά από μερικές τετραετίες –έτσι ονειρεύεται τουλάχιστον. Όμως το ΚΚΕ δεν έχει να υποσχεθεί στους ψηφοφόρους του ρουσφέτια και επιδόματα αλλά αγώνες, αγώνες, αγώνες! Ο Μήτσος Κουτσού-

γίνει αφέντης μιας πόλης, που είναι συνηθισμένη να ζει ελεύθερη και δεν την καταστρέφει πρέπει να περιμένει ότι θα τον καταστρέψει αυτή, θεωρώντας ότι πάντοτε η πόλη επικαλείται, σε περίπτωση εξέγερσης, το όνομα της ελευθερίας και τους παλιούς δικούς της θεσμούς, που δεν λησμονούνται ούτε με ευεργετήματα ούτε με την πάροδο του χρόνου. Καταλήγει δε στο εξής συμπέρασμα: «ό,τι και να κάνεις ή προνοήσεις, εάν δεν διχαστούν ή δεν σκορπιστούν οι κάτοικοι, δεν ξεχνούν ούτε αυτό το όνομα ούτε εκείνους τους θεσμούς και σε κάθε ευκαιρία θα προστρέχουν αμέσως σ' αυτά».

Ο Μακιαβέλι στην συγκεκριμένη περίπτωση δεν εννοεί κατ' ανάγκη την ισοπέδωση μιας πόλης, που έχει κατακτηθεί, αλλά την αλλαγή θεσμών και γενικά του καθεστώτος, πολιτειακού και ιδιοκτησιακού. Συμβούλευε, όμως, και κάτι ακόμα τους ηγεμόνες, τον ελλαδικό πληθυσμό στην θέση του «κατακτημένου» μέσω των μνημονίων και του «απεχθούς χρέους» ή ακόμη ότι περιγράφουν τις συνολικότερες προθέσεις των «κατακτητών».

Εάν είχαμε αυτή την πεποίθηση, θα σήμαινε ότι αποδεχόμαστε, εκτός των άλλων, είτε μια προηγούμενη «αυτόνομη» ή «ανεξάρτητη» κατάσταση ενός κρατιδίου, είτε λόγου χάρη ότι οι επαχθεστέροι όροι επιβολής της κυριαρχίας αποτελούν απαρχή και όχι συνέχεια της προηγούμενης κατασκευασμένης συνθήκης «ευμάρειας».

Γιατί τα δεσμά παραμένουν δεσμά. Είτε χαλαρώνουν είτε σφίγγουν ολοένα και περισσότερο. Είτε είναι ορατά είτε δυσδιάκριτα. Το ίδιο συμβαίνει και με τις εξαρτήσεις και μάλιστα σε μεγαλύτερο ίσως βαθμό. Εξαρτήσεις, που όχι μόνο αποτελούν πραγματικότητα, αλλά συνεχώς μεγαλώνουν όσο οι εξαρτώμενοι τρέφονται από αυταπάτες,

«νέες» ή «παλαιές», από ψεύτικες ελπίδες, «μικρές» ή «μεγάλες».

Έχουμε ήδη ασχοληθεί διεξοδικά με την λεγόμενη κρίση, την (επανα)διαπραγμάτευση των όρων «ξεπεράσματος» της, που επαγγέλλεται ο γαλαξίας των «αντιπολιτευόμενων» αντι-μνημονιακών δυνάμεων, –που επίσης εντάσσεται στην διαδικασία της επονομαζόμενης ολοκλήρωσης της Ε.Ε.– και δεν έχουμε σκοπό τουλάχιστον στο παρόν κείμενο να επιχειρηματολογήσουμε εκ νέου για αυτά τα ζητήματα.

Ας κάνουμε, όμως, προτού προχωρήσουμε μια υπενθύμιση.

Όταν επιμέρους «σημεία» του πλανητικού χωριού επανεντάσσονται σε μια διαδικασία της επονομαζόμενης παγκοσμιοποίησης, οι επί μέρους «καθυστερήσεις», όχι απλά δεν είναι ανεκτές από τους κυρίαρχους, αλλά αντίθετα αποτελούν έναν επί πλέον λόγο επίσπευσης της κατάλληλης «επέμβασης». Τα αίτια της βιαιότητας, που χαρακτηρίζουν αυτήν την επανένταξη ή οι ραγδαίοι ρυθμοί της μεταβολής, δεν πρέπει να αναζητηθούν μόνο σ' αυτήν καθ' εαυτή την «καθυστέρηση», αλλά στην βεβαιότητα των κυριάρχων

συνέχεια στη σελίδα 4

Βουλής, τη Λιάνα Κανέλλη. Ήταν επόμενο ότι κάποια στιγμή η ζηλιάρα και ατίθαση Λιάνα θα «απασφάλιζε» με απρόβλεπτες συνέπειες. Η αφορμή δόθηκε όταν, κατά το συνήθειο της, η Ζωή βομβάρδισε με ερωτήσεις το προεδρείο της Επιτροπής Θεσμών και Διαφάνειας της Βουλής κατά την ακρόαση του γενικού επιθεωρητή Δημόσιας Διοίκησης Λέανδρου Ρακιντζή. Λέγεται ότι μία και μόνο ερώτηση της Ζωής είχε διάρκεια είκοσι ολόκληρων λεπτών. Αυτό ήταν πάνω από τις δυνάμεις της Λιάνας που αντέδρασε με επίθεση κατά της Ζωής. Ο προεδρεύων της επιτροπής βουλευτής της ΝΔ Τ. Νεράντζης πήρε το μέρος της Λιάνας και αφαίρεσε το λόγο από τη Ζωή, η οποία επεσήμανε ψύχραιμα ότι *«το ΚΚΕ δεν θέλει ερωτήσεις»*. Αυτό ήταν! Η Λιάνα ...αποχώρησε από την αίθουσα, τα δε ουρλιαχτά της ακούγονταν από το διάδρομο...

Ο Φώτης Κουβέλης και ο θείος του Κιμ Γιονγκ Ουν

Έψαξα επισταμένως αυτό το μήνα για κάποια πιπεράτη είδηση από τη Λαϊκή Δημοκρατία της Β. Κορέας αλλά τίποτα το αξιοσημείωτο δεν σημειώθηκε εκεί σύμφωνα με το κρατικό πρακτορείο ειδήσεων. Ακτιβιστές πάνε κάτω από τη μύτη των Αρχών και καταθέτουν πανέρια με λουλούδια στα αγάλματα της Οικογένειας των Κιμ, μερικά εθιμοτυπικά τηλεγραφήματα από τους προέδρους της Αιθιοπίας και της Ουγκάντα, ενώ παρουσιάστηκε το καινούργιο τραγούδι «Δεν μπορούμε να ζήσουμε χωρίς τον Κιμ Γιονγκ Ουν». Δηλαδή άκρως συνηθισμένα πράγματα που δεν χρήζουν περαιτέρω σχολιασμού. Ευτυχώς λίγο πριν εγκαταλείψω κάθε προσπάθεια, η φώτιση ήρθε δια μέσου της ΔΗΜΑΡ! Συγκεκριμένα, καυγάδισαν ο βουλευτής της ΔΗΜΑΡ Βασίλης Οικονόμου με τον ευπρεπή Φώτη Κουβέλη επειδή τόλμησε ο Οικονόμου να ασκήσει γραπτή κριτική στον «Αιώνιο Ηγέτη» της ΔΗΜΑΡ. Ο μπαρμπα Φώτης ενοχλήθηκε αφάνταστα και αν είμασταν σε άλλες εποχές θα διέταζε τη θανάτωση του. Επειδή όμως ήταν στις καλές του, στάθηκε επιεικής, απομακρύνοντάς τον μόνο από το Πολιτικό Συμβούλιο. Ο Οικονόμου εξεράγη και πέταξε κατάμουτρα στον μπαρμπα-Φώτη τα εξής:

«Νομίζεις ότι είμαι ο θείος από τη Βόρεια Κορέα που τον εξαφάνισαν ξαφνικά από τη φωτογραφία;».

Δυστυχώς αυτός είναι, –και χειρότερος ακόμα– ο μπαρμπα-Φώτης. Μην σας ξεγελάει η νυσταλέα του όψη και ότι μοιάζει εξωτερικά με άκακο παππούλη. Πόσο μάλλον όταν προέρχεται από έναν πολιτικό χώρο που υμνούσε στο παρελθόν τη Δυναστεία των Κιμ, –η Αυγή κάποτε δημοσίευε σε συνέχειες την περιβόητη «Τσου-Τζε» (juche) του Κιμ Ιλ Σουνγκ–. Τα λέμε αυτά γιατί τα διάφορα σενάρια που τον θέλουν μεταβατικό πρωθυπουργό σε κυβέρνηση συνεργασίας ή και πρόεδρο της δημοκρατίας δεν έχουν σβήσει, κάθε άλλο μάλιστα!

Τον χρειαζόμαστε δυνατό, να μάχεται για μας!

Η προεκλογική εκστρατεία ξεκίνησε και για το Κομμουνιστικό Κόμμα. Ο ιδιόρρυθμος γενικός γραμματέας του, ο κύριος Κουτσούμπας ξεναγήθηκε στο Κοινοβούλιο, τον νέο εργασιακό του χώρο από τον οποίο φιλοδοξεί να βγάλει μια αξιοπρεπή σύνταξη μετά από μερικές τετραετίες –έτσι ονειρεύεται τουλάχιστον. Όμως το ΚΚΕ δεν έχει να υποσχεθεί στους ψηφοφόρους του ρουσφέτια και επιδόματα αλλά αγώνες, αγώνες, αγώνες! Ο Μήτσος Κουτσούμπας σόκαρε τους κοινοβουλευτικούς συντάκτες αποκαλύπτοντας πως θα περνά την ώρα του αν βέβαια τον τιμήσουν με την ψήφο τους οι Αθηναίοι: Θα πηγαίνει στη Βουλή μόνο για τα «απολύτως απαραίτητα» και μετά θα κατεβαίνει για διαδήλωση αφού όπως είπε, πολύ σωστά, ο «αγώνας γίνεται στο πεζοδρόμιο». Είναι δυνατόν; Ο κύριος Κουτσούμπας θα σηκωθεί όρθιος και θα περπατήσει; Εκφράζουμε την αγωνία μας για το αν ο χαϊδεμένος μας γραμματέας θα τα καταφέρει με τόσο φιλόδοξο και βαρύ αγωνιστικό πρόγραμμα, αφού η κατατομή του δείχνει άνθρωπο που έχει να σηκωθεί από την καρέκλα για δεκαετίες...

Λεόν

συνέχεια από τη σελίδα 3

ότι λόγω του σφοδρού ανταγωνισμού στο εσωτερικό τους, οποιαδήποτε ολιγωρία θα φέρει τους «συμπαίκτες» σε ευνοϊκότερη θέση.

Ενδοιασμοί εκ μέρους τους δεν υπάρχουν και αυτό είναι γνωστό. «Φίλοι» και «σύμμαχοι» εν μια νυκτί χαρακτηρίζονται «αιμοσταγείς δικτάτορες» και εξοντώνονται, πραξικοπήματα εμφανίζονται ως λαϊκές εξεγέρσεις για να επιβληθούν νέα πραξικοπήματα, πληθυσμοί ολόκληροι βυθίζονται «ξαφνικά» και από το «πουθενά» σε εμφύλιες «τοπικές» συρράξεις (στις οποίες οι «Μεγάλοι» είναι μέχρι το λαιμό χωμένοι), στο χάος και στην εξαθλίωση και μάλιστα στο όνομα της αναζήτησης των δημοκρατικών δικαιωμάτων και των αξιών της δια»φωτισμένης» δύσης.

Αλλά ας γυρίσουμε στα «δικά» μας για να σταθούμε σε ορισμένα ζητήματα «τεχνικής», όσον αφορά την αντιμετώπιση της «κρίσης» που επαγγέλλονται οι εξουσιαστές.

Δεν είναι λίγοι εκείνοι, που έχουν ασχοληθεί και αναλύσει, σύμφωνα με τις ιδιαίτερες και διαφορετικές απόψεις του ο καθένας, τον «πόλεμο στην διαφθορά», που διεξάγεται στην προσπάθεια «εξυγίανσης» και «σωτηρίας τού τόπου» από τις «παθογένειες» του πολιτικού κατεστημένου.

Άλλοι τόσοι έχουν με επιμέλεια, ο καθείς από την σκοπιά του είναι αλήθεια, καταγράψει την «σκλήρυνση» των μέτρων που επιβάλλονται (φορολογικά, αστυνομικά κοκ) από τους τωρινούς διαχειριστές των εξουσιαστικών υποθέσεων, τις «νέες» απαγορεύσεις που αναγγέλλονται ή ήδη έχουν θεσπιστεί (απαγορεύσεις πορειών με αφορμή την ανάληψη της ελληνικής προεδρίας της Ε.Ε., κομμάτων, ποινικοποίηση του φρονήματος κ.ο.κ.).

Συνδέονται κατά κάποιον τρόπο αυτές οι δύο «υποθέσεις»; Όχι μόνο απλά συνδέονται, αλλά είναι στενά αλληλοεξαρτώμενες καταστάσεις. Αλλά ας δούμε με ποιον τρόπο.

την καθημερινότητά μας από την στιγμή που διαθέτουμε ελάχιστη εξουσία ή μία έστω και μηδαμινή αρμοδιότητα στην δημόσια ιεραρχία... Η εξουσία διαφθείρει όχι λόγω του εύθραυστου της ανθρώπινης υπάρξεως, αλλά λόγω της φύσεώς της...».

Δεν καθαρίζεται, λοιπόν, αυτήν την περίοδο από κανενός είδους «αδιάφθορους» η «κόπρος» του Αυγείου, όσο θέαμα και αν παρουσιάζει η επιχείρηση «καθαρά χέρια» αλά ελληνικά. Η «διαφθορά» ήταν και παραμένει κινητήρια δύναμη για την εξουσία, συμμετείχε στην αναπαραγωγή των εξουσιαστικών σχέσεων, δυνάμωνε την εξάρτηση και τον κοινωνικό έλεγχο εν γνώσει, με την συνενοχή και την συναίνεση ολόκληρης της μεταπολιτευτικής «παλιοπαρέας» αριστερών και δεξιών. Και τότε τι συμβαίνει; Η «αποκάλυψη» των «σκανδάλων», ο αντίκτυπος τους σε κοινωνικό, οικονομικό και πολιτικό επίπεδο είναι παντελώς ελεγχόμενος, όπως επανειλημμένα έχουμε εξηγήσει. Αποτελούσαν και συνεχίζουν να αποτελούν τον ρυθμιστικό παράγοντα για το ξεκαθάρισμα λογαριασμών ανάμεσα σε εξουσιαστικά συμφέροντα και άγριους –είναι αλήθεια– ανταγωνισμούς, αλλά και δικλείδα αποσυμπίεσης της κοινωνικής οργής. Αλλά και κάτι ακόμα. Η «σκληρή τιμωρία» ορισμένων ή περισσότερων «διεφθαρμένων» έρχεται να δομήσει εκτός των άλλων τη «νέα» πολιτική τάξη, που εγκαθιδρύεται αργά αλλά σταθερά και αφού πρώτα «καταπιεί», όπως λένε κάμποσες κυβερνήσεις, στέλνοντας ένα ξεκάθαρο μήνυμα στους «από κάτω»: «*η ανομία τέλος, οι νόμοι πρέπει να εφαρμόζονται*». Η ησυχία, η τάξη και η ασφάλεια έρχεται να επιβληθεί ως δήθεν κοινωνικό πρόταγμα, αφού η οποιαδήποτε αντίρρηση στην «αναγκαία για τον τόπο πολιτική και κοινωνική σταθερότητα» βαπτίζεται ύποπτη και προερχόμενη από «*σκοτεινούς αποσταθεροποιητικούς κύκλους, που εδράζονται εντός και εκτός της χώρας*».

Ευκαιρίες υπάρχουν πολλές, αλλά ορισμένες δράττονται ως ιδανικές, όπως αυ-

ποια «στραβή», ιδιαίτερα τους επόμενους μήνες κατά τους οποίους οφείλουν να εξασφαλίσουν το αίσιο πέρας ορισμένων διαχειριστικών τους κινήσεων.

Όσο για την εξασφάλιση ενός ικανοποιητικού επιπέδου σύμπνοιας μεταξύ των «ανταγωνιζόμενων» για την εξουσία μερίδων, μόνο συγχαρητήρια μπορεί να απονείμει κανείς στους δικαιούχους και δεν είναι λίγοι αυτοί και εκλεκτοί...

Ποιον να πρωτοθαυμάσουμε; Τους ολοέ-

σιστικά ιδεώδη του κινήματος, όχι μόνο αδυνατούν να διακριθούν από εκείνα των δημοκρατών διωκτών, που στοχεύουν στην κάθαρση του πολιτικού συστήματος και στην εμπέδωση της πολιτικής συνεννόησης, αλλά μοιάζουν σαν τους «άβουλους» (;) ακολουθητές τους.

Η πολιτική «τράπουλα» μοιάζει να μοιράζεται «δίκαια» παρ' ότι όλοι γνωρίζουν ότι είναι «σημαδεμένη». Χρειαζόμαστε, λοιπόν, λέξεις, ή αυτιά, ερωτήματα ή απαντή-

ποίες οι «Μεγάλοι» είναι μέχρι το λαιμό χωμένοι), στο χάος και στην εξαθλίωση και μάλιστα στο όνομα της αναζήτησης των δημοκρατικών δικαιωμάτων και των αξιών της δια»φωτισμένης» δύσης.

Αλλά ας γυρίσουμε στα «δικά» μας για να σταθούμε σε ορισμένα ζητήματα «τεχνικής», όσον αφορά την αντιμετώπιση της «κρίσης» που επαγγέλλονται οι εξουσιαστές.

Δεν είναι λίγοι εκείνοι, που έχουν ασχοληθεί και αναλύσει, σύμφωνα με τις ιδιαίτερες και διαφορετικές απόψεις του ο καθένας, τον «πόλεμο στην διαφθορά», που διεξάγεται στην προσπάθεια «εξυγίανσης» και «σωτηρίας τού τόπου» από τις «παθογένειες» του πολιτικού κατεστημένου.

Άλλοι τόσοι έχουν με επιμέλεια, ο καθείς από την σκοπιά του είναι αλήθεια, καταγράψει την «σκλήρυνση» των μέτρων που επιβάλλονται (φορολογικά, αστυνομικά κοκ) από τους τωρινούς διαχειριστές των εξουσιαστικών υποθέσεων, τις «νέες» απαγορεύσεις που αναγγέλλονται ή ήδη έχουν θεσπιστεί (απαγορεύσεις πορειών με αφορμή την ανάληψη της ελληνικής προεδρίας της Ε.Ε., κομμάτων, ποινικοποίηση του φρονήματος κ.ο.κ.).

Συνδέονται κατά κάποιον τρόπο αυτές οι δύο «υποθέσεις»; Όχι μόνο απλά συνδέονται, αλλά είναι στενά αλληλοεξαρτώμενες καταστάσεις. Αλλά ας δούμε με ποιον τρόπο.

«Μια αδιάφθορη εξουσία», υποστηρίζει ο Γκασπάρ Κένινγκ (γάλλος πανεπιστημιακός, υφηγητής φιλοσοφίας, «Οι διακριτικές αρετές της διαφθοράς» εκδ. Grasset), *«είναι κενή περιεχομένου, αναποτελεσματική και αποκομμένη από τον κόσμο. Οι αδιάφθορες εξουσίες, αν υπάρχουν, δεν έχουν καμία τύχη επιβίωσης γιατί αδυνατούν να ανοιχτούν στους άλλους, να συνθέσουν με τις διάφορες επιρροές, να δημιουργήσουν δίκτυα και να προχωρήσουν σε μικρές ή μεγάλες συναλλαγές... Ένας πλήρως αδιάφθορος πολιτικός –αν υπάρχει αυτό το είδος– δεν μπορεί παρά να είναι αδέξιος, χωρίς στηρίγματα και αδύναμος μπροστά σε εξελίξεις που απαιτούν υψηλά επίπεδα εξωστρέφειας και διαπραγματευτικής ικανότητος... Και ας μην νομιστεί ότι η διαφθορά είναι το αποκλειστικό προνόμιο των ελίτ. Αντιθέτως, κατακλύζει*

ση και τον κοινωνικό έλεγχο εν γνώσει, με την συνενοχή και την συναίνεση ολόκληρης της μεταπολιτευτικής «παλιοπαρέας» αριστερών και δεξιών. Και τότε τι συμβαίνει; Η «αποκάλυψη» των «σκανδάλων», ο αντίκτυπος τους σε κοινωνικό, οικονομικό και πολιτικό επίπεδο είναι παντελώς ελεγχόμενος, όπως επανειλημμένα έχουμε εξηγήσει. Αποτελούσαν και συνεχίζουν να αποτελούν τον ρυθμιστικό παράγοντα για το ξεκαθάρισμα λογαριασμών ανάμεσα σε εξουσιαστικά συμφέροντα και άγριους –είναι αλήθεια– ανταγωνισμούς, αλλά και δικλείδα αποσυμπίεσης της κοινωνικής οργής. Αλλά και κάτι ακόμα. Η «σκληρή τιμωρία» ορισμένων ή περισσότερων «διεφθαρμένων» έρχεται να δομήσει εκτός των άλλων τη «νέα» πολιτική τάξη, που εγκαθιδρύεται αργά αλλά σταθερά και αφού πρώτα «καταπιεί», όπως λένε κάμποσες κυβερνήσεις, στέλνοντας ένα ξεκάθαρο μήνυμα στους «από κάτω»: *«η ανομία τέλος, οι νόμοι πρέπει να εφαρμόζονται»*. Η ησυχία, η τάξη και η ασφάλεια έρχεται να επιβληθεί ως δήθεν κοινωνικό πρόταγμα, αφού η οποιαδήποτε αντίρρηση στην «αναγκαία για τον τόπο πολιτική και κοινωνική σταθερότητα» βαπτίζεται ύποπτη και προερχόμενη από *«σκοτεινούς αποσταθεροποιητικούς κύκλους, που εδράζονται εντός και εκτός της χώρας»*.

Ευκαιρίες υπάρχουν πολλές, αλλά ορισμένες δράττονται ως ιδανικές, όπως αυτή που δόθηκε με την μη επιστροφή από άδεια του Χ. Ξηρού και το ανεκδιήγητο «διάγγελμα» που δημοσιοποιήθηκε ακολούθως, αλλά και η προβολή μιας εκφυλισμένης εικόνας «σκληρών» επαναστατών μέσα και έξω από τις φυλακές.

Η κοινωνική πειθάρχηση, λοιπόν, θεωρείται προαπαιτούμενο και οι απαγορεύσεις κινούνται με όλο και μεγαλύτερη σαφήνεια προς την κατεύθυνση της ανάπτυξης των «νέων» σχέσεων εξουσίας, σε ένα «νέο» αστυακό περιβάλλον, που έχει ήδη σχεδιαστεί και διαφημιστεί δεόντως για να καλύψει, όχι απλά την «απαιτούμενη» ανάπλαση του «παρακμιακού» κέντρου της πρωτεύουσας, αλλά του «νέου» πολίτη και της «νέας» καθαγιασμένης εξουσίας.

Είναι έτοιμοι, έχουν δέσει τον γάιδαρο τους και πλέον επαναπαύονται; Όχι βέβαια. Ανησυχούν και πολύ μάλιστα για κά-

ποια «στραβή», ιδιαίτερα τους επόμενους μήνες κατά τους οποίους οφείλουν να εξασφαλίσουν το αίσιο πέρας ορισμένων διαχειριστικών τους κινήσεων.

Όσο για την εξασφάλιση ενός ικανοποιητικού επιπέδου σύμπνοιας μεταξύ των «ανταγωνιζόμενων» για την εξουσία μερίδων, μόνο συγχαρητήρια μπορεί να απονείμει κανείς στους δικαιούχους και δεν είναι λίγοι αυτοί και εκλεκτοί...

Ποιον να πρωτοθαυμάσουμε; Τους ολοένα και περισσότερο επιδεικνύοντες σωφροσύνη υπαλλήλους του συστήματος, συγνώμη του Συ.ρι.ζα., που ρίχνουν μαύρο δάκρυ για την απουσία μιας ηγετικής αστικής τάξης και σπεύδουν να δηλώσουν την κατάλληλη, όπως θεωρούν για τον "τόπο" υποψηφιότητά τους στην διαχείριση των «μνημονιακών» υποθέσεων και μοιάζουν με εκείνη την μαϊμού που όσο ανεβαίνει τόσο περισσότερο της φαίνεται ο κώλος;

Τους «μπες-βγες» στην μνημονιακή διαχείριση, εκείνους της ΔΗΜΑΡ με κεφαλή τον «υπεύθυνο» Κουβέλη;

Τα απομεινάρια του "τιμημένου" ΚΚΕ του οποίου ηγείται αυτός ο Κουτσούμπας, που κάθε λίγο τον βλέπει κανείς με υψωμένη την γροθιά και νομίζει ότι έχει ξεκινήσει η εργατική επέλαση προς το Μέγαρο Μαξίμου, ενώ στην πραγματικότητα το κόμμα του «λαού» πνέει τα λοίσθια προφανώς λόγω της μεγάλης του ...αγωνιστικότητας και

σιστικά ιδεώδη του κινήματος, όχι μόνο αδυνατούν να διακριθούν από εκείνα των δημοκρατών διωκτών, που στοχεύουν στην κάθαρση του πολιτικού συστήματος και στην εμπέδωση της πολιτικής συνεννόησης, αλλά μοιάζουν σαν τους «άβουλους» (;) ακολουθητές τους.

Η πολιτική «τράπουλα» μοιάζει να μοιράζεται «δίκαια» παρ' ότι όλοι γνωρίζουν ότι είναι «σημαδεμένη». Χρειαζόμαστε, λοιπόν, λέξεις, ή αυτιά, ερωτήματα ή απαντήσεις, υπομονή ή ορμητικότητα, ενθάρρυνση ή αυτοσυγκράτηση, να γκρεμίσουμε ή να χτίσουμε με καρτερικότητα «κοιτώντας την εποχή μας με τα μάτια μιας μελλοντικής εποχής»;

...το αμύγδαλο του κόσμου
είναι βαθιά κρυμμένο
και παραμένει αδάγκωτο

...το αμύγδαλο του κόσμου είναι πικρό
και δεν γίνεται ναν το βρεις
παρεχτός αν κοιμηθείς
μισός έξω από τον ύπνο...

(ΟΔΥΣΣΕΑΣ ΕΛΥΤΗΣ)

Συσπείρωση Αναρχικών

ΜΗΝΙΑΙΑ ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ
ΔΙΑΔΡΟΜΗ

επιβάλλονται (φορολογικά, αστυνομικά κοκ) από τους τωρινούς διαχειριστές των εξουσιαστικών υποθέσεων, τις «νέες» απαγορεύσεις που αναγγέλλονται ή ήδη έχουν θεσπιστεί (απαγορεύσεις πορειών με αφορμή την ανάληψη της ελληνικής προεδρίας της Ε.Ε., κομμάτων, ποινικοποίηση του φρονήματος κ.ο.κ.).

Συνδέονται κατά κάποιον τρόπο αυτές οι δύο «υποθέσεις»; Όχι μόνο απλά συνδέονται, αλλά είναι στενά αλληλοεξαρτώμενες καταστάσεις. Αλλά ας δούμε με ποιον τρόπο.

«*Μια αδιάφθορη εξουσία*», υποστηρίζει ο Γκασπάρ Κένινγκ (γάλλος πανεπιστημιακός, υφηγητής φιλοσοφίας, «Οι διακριτικές αρετές της διαφθοράς» εκδ. Grasset), «*είναι κενή περιεχομένου, αναποτελεσματική και αποκομμένη από τον κόσμο. Οι αδιάφθορες εξουσίες, αν υπάρχουν, δεν έχουν καμία τύχη επιβίωσης γιατί αδυνατούν να ανοιχτούν στους άλλους, να συνθέσουν με τις διάφορες επιρροές, να δημιουργήσουν δίκτυα και να προχωρήσουν σε μικρές ή μεγάλες συναλλαγές... Ένας πλήρως αδιάφθορος πολιτικός –αν υπάρχει αυτό το είδος– δεν μπορεί παρά να είναι αδέξιος, χωρίς στηρίγματα και αδύναμος μπροστά σε εξελίξεις που απαιτούν υψηλά επίπεδα εξωστρέφειας και διαπραγματευτικής ικανότητος... Και ας μην νομιστεί ότι η διαφθορά είναι το αποκλειστικό προνόμιο των ελίτ. Αντιθέτως, κατακλύζει*

σες κυβερνήσεις, στέλνοντας ένα ξεκάθαρο μήνυμα στους «από κάτω»: «*η ανομία τέλος, οι νόμοι πρέπει να εφαρμόζονται*». Η ησυχία, η τάξη και η ασφάλεια έρχεται να επιβληθεί ως δήθεν κοινωνικό πρόταγμα, αφού η οποιαδήποτε αντίρρηση στην «αναγκαία για τον τόπο πολιτική και κοινωνική σταθερότητα» βαπτίζεται ύποπτη και προερχόμενη από «*σκοτεινούς αποσταθεροποιητικούς κύκλους, που εδράζονται εντός και εκτός της χώρας*».

Ευκαιρίες υπάρχουν πολλές, αλλά ορισμένες δράττονται ως ιδανικές, όπως αυτή που δόθηκε με την μη επιστροφή από άδεια του Χ. Ξηρού και το ανεκδιήγητο «διάγγελμα» που δημοσιοποιήθηκε ακολούθως, αλλά και η προβολή μιας εκφυλισμένης εικόνας «σκληρών» επαναστατών μέσα και έξω από τις φυλακές.

Η κοινωνική πειθάρχηση, λοιπόν, θεωρείται προαπαιτούμενο και οι απαγορεύσεις κινούνται με όλο και μεγαλύτερη σαφήνεια προς την κατεύθυνση της ανάπτυξης των «νέων» σχέσεων εξουσίας, σε ένα «νέο» αστυακό περιβάλλον, που έχει ήδη σχεδιαστεί και διαφημιστεί δεόντως για να καλύψει, όχι απλά την «απαιτούμενη» ανάπλαση του «παρακμιακού» κέντρου της πρωτεύουσας, αλλά του «νέου» πολίτη και της «νέας» καθαγιασμένης εξουσίας.

Είναι έτοιμοι, έχουν δέσει τον γάιδαρο τους και πλέον επαναπαύονται; Όχι βέβαια. Ανησυχούν και πολύ μάλιστα για κάποια «στραβή», ιδιαίτερα τους επόμενους μήνες κατά τους οποίους οφείλουν να εξασφαλίσουν το αίσιο πέρας ορισμένων διαχειριστικών τους κινήσεων.

Όσο για την εξασφάλιση ενός ικανοποιητικού επιπέδου σύμπνοιας μεταξύ των «ανταγωνιζόμενων» για την εξουσία μερίδων, μόνο συγχαρητήρια μπορεί να απονείμει κανείς στους δικαιούχους και δεν είναι λίγοι αυτοί και εκλεκτοί...

Ποιον να πρωτοθαυμάσουμε; Τους ολοένα και περισσότερο επιδεικνύοντες σωφροσύνη υπαλλήλους του συστήματος, συγνώμη του Συ.ρι.ζα., που ρίχνουν μαύρο δάκρυ για την απουσία μιας ηγετικής αστικής τάξης και σπεύδουν να δηλώσουν την κατάλληλη, όπως θεωρούν για τον «τόπο» υποψηφιότητά τους στην διαχείριση των «μνημονιακών» υποθέσεων και μοιάζουν με εκείνη την μαϊμού που όσο ανέβαινει τόσο περισσότερο της φαίνεται ο κώλος;

Τους «μπες-βγες» στην μνημονιακή διαχείριση, εκείνους της ΔΗΜΑΡ με κεφαλή τον «υπεύθυνο» Κουβέλη;

Τα απομεινάρια του «τιμημένου» ΚΚΕ του οποίου ηγείται αυτός ο Κουτσούμπας, που κάθε λίγο τον βλέπει κανείς με υψωμένη την γροθιά και νομίζει ότι έχει ξεκινήσει η εργατική επέλαση προς το Μέγαρο Μαξίμου, ενώ στην πραγματικότητα το κόμμα του «λαού» πνέει τα λοίσθια προφανώς λόγω της μεγάλης του ...αγωνιστικότητας και της πολύχρονης «αντισυναινετικής» του στάσης;΄Η μήπως τους διωκόμενους «αντισυστημικούς» της Χ.Α. που έσπρωχναν και σπρώχνουν «αντισυστημικά» φανερά ή μη, μηχανισμοί της αστυνομίας, των ΜΜΕ, του στρατού και της εκκλησίας αλλά και μερίδας σεβαστών επιχειρηματιών;

Το έχουμε υποστηρίξει επανειλημμένα. Οι αγωνιστικές «βεβαιότητες» του παρελθόντος δεν αποτελούν εδώ και καιρό παρά το σαθρό έδαφος που εξακολουθούν να διαβαίνουν με έκδηλη νωθρότητα ακόμα και εκείνοι οι θιασώτες της πολιτικής και του κινήματος. Την ίδια στιγμή τα αντιφασιστικά ιδεώδη του κινήματος, όχι μόνο αδυνατούν να διακριθούν από εκείνα των δημοκρατών διωκτών, που στοχεύουν στην κάθαρση του πολιτικού συστήματος και στην εμπέδωση της πολιτικής συνεννόησης, αλλά μοιάζουν σαν τους «άβουλους» (;) ακολουθητές τους.

Η πολιτική «τράπουλα» μοιάζει να μοιράζεται «δίκαια» παρ' ότι όλοι γνωρίζουν ότι είναι «σημαδεμένη». Χρειαζόμαστε, λοιπόν, λέξεις, ή αυτιά, ερωτήματα ή απαντήσεις, υπομονή ή ορμητικότητα, ενθάρρυνση ή αυτοσυγκράτηση, να γκρεμίσουμε ή να χτίσουμε με καρτερικότητα «κοιτώντας την εποχή μας με τα μάτια μιας μελλοντικής εποχής»;

...το αμύγδαλο του κόσμου
είναι βαθιά κρυμμένο
και παραμένει αδάγκωτο

...το αμύγδαλο του κόσμου είναι πικρό
και δεν γίνεται ναν το βρεις
παρεχτός αν κοιμηθείς
μισός έξω από τον ύπνο...

(Οδυσσεας Ελυτης)

Συσπείρωση Αναρχικών

Ο χώρος της ΑΝΑΡΧΙΚΗΣ ΑΡΧΕΙΟΘΗΚΗΣ ΑΘΗΝΑΣ
βρίσκεται στην οδό Σαριπόλου 8
(δίπλα στο Αρχαιολογικό Μουσείο)
και ΕΙΝΑΙ ΑΝΟΙΚΤΟΣ ΔΕΥΤΕΡΑ και ΠΕΜΠΤΗ 5-7μμ.
Το τηλέφωνο επικοινωνίας είναι: 69 73 79 92 07

Η ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΑΡΧΕΙΟΘΗΚΗ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ
(Δελμούζου 3, πρώτη παράλληλος της Φιλίππου, από Αγίας Σοφίας)
ΕΙΝΑΙ ΑΝΟΙΚΤΗ κάθε ΤΕΤΑΡΤΗ 5.30 - 8 μμ και
το ΣΑΒΒΑΤΟ από 10^{30} πμ-12^{30} μμ
Το τηλέφωνο επικοινωνίας είναι: 69 92 23 12 86

ΜΗΝΙΑΙΑ ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ

ΔΙΑΔΡΟΜΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ

ΧΡΟΝΟΣ 11ος, Φύλλο 135
ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΣ 2014

ΕΚΔΟΣΗ: ΑΡΧΕΙΟ ΚΟΙΝΩΝΙΚΩΝ ΑΓΩΝΩΝ
ΚΟΙΝΩΝΙΚΕΣ ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΑΡΧΕΙΟΘΗΚΗ Α.Μ.Κ.
ΣΑΡΙΠΟΛΟΥ 8, ΑΘΗΝΑ, Τ.Κ. 106 82
τηλέφωνο: 69 73 79 92 07

Υπεύθυνος Έκδοσης
Παναγιώτης Ι. Λιόλιος

Η ΚΛΩΝΟΠΟΙΗΜΕΝΗ ΕΞΑΠΑΤΗΣΗ

Μια είδηση, που αναπαρήχθη από τα μέσα «ενημέρωσης», κάνει λόγο για την κατασκευή τριών νομοθετικών διαταγμάτων της ευρωπαϊκής επιτροπής τροφίμων, το περιεχόμενο των οποίων απαγορεύει, από τούδε και στο εξής να διατίθενται στην αγορά κλωνοποιημένο κρέας, καθώς και τα παράγωγα του (γάλα, τυρί κ.λπ.).

Αναλυτικότερα, οι νομοθετικές πράξεις αφορούν στην κλωνοποίηση των ζώων και τα λεγόμενα «νέα τρόφιμα». Οι σχετικές διατάξεις, απαγορεύουν εντός της Ε.Ε. τη **χρήση** της τεχνικής της κλωνοποίησης στα εκτρεφόμενα ζώα, καθώς και τις εισαγωγές κλωνοποιημένων ζώων. Επίσης, θα απαγορεύεται η εμπορία τροφίμων που προέρχονται από τέτοιου είδους ζώα.

Σκοπός των προτάσεων αυτών είναι, όπως επισημαίνει η Επιτροπή, να αντιμετωπιστούν οι ανησυχίες που έχουν εκφραστεί σχετικά με την καλή μεταχείριση των ζώων και άλλες δεοντολογικές πτυχές της συγκεκριμένης τεχνικής.

Στο πρώτο σχέδιο της σχετικής οδηγίας, προβλέπεται να απαγορευθούν **προσωρινά**, τόσο η χρήση της κλωνοποίησης στα εκτρεφόμενα ζώα, όσο και η διάθεση ζωντανών κλωνοποιημένων ζώων και εμβρύων στην αγορά.

Το δεύτερο σχέδιο της νομοθετικής οδηγίας, μεριμνά ώστε τρόφιμα, όπως το κρέας ή το γάλα από τέτοιου είδους όντα να μην διατίθενται στην αγορά της Ευρώπης. Ωστόσο, η κλωνοποίηση δεν θα απαγορεύεται για σκοπούς όπως η έρευνα, η διατήρηση σπάνιων φυλών και ειδών που απειλούνται με εξαφάνιση, ή η χρήση ζώων για την παραγωγή φαρμάκων και ιατροτεχνολογικών συσκευών, σε περίπτωση που η χρήση της τεχνικής αυτής μπορεί να δικαιολογείται.

Το σχέδιο νομοθετικής πράξης, για τα «νέα τρόφιμα» αναθεωρεί τον ισχύοντα κανονισμό, με σκοπό να βελτιωθεί η πρόσβαση νέων και καινοτόμων τροφίμων στην αγορά της Ευρώπης.

Κατά κανόνα, ο όρος «νέα τρόφιμα» αναφέρεται σε τρόφιμα τα οποία δεν καταναλώνονταν ευρέως στην Ε.Ε. πριν από το Μάιο του 1997, δηλαδή πριν από την εναρ-

μένα σε βρώμικα υπόστεγα ή σε κλουβιά λίγο μεγαλύτερα από το μέγεθός τους, χωρίς ποτέ να νοιώσουν τον ήλιο ή τον αέρα, να μεγαλώσουν τους συνεχιστές του είδους τους, να χτίσουν τις φωλιές τους, να κάνουν ο,τιδήποτε εκπληρώνει το φυσικό τους κύκλο.

Με φάρμακα και ορμόνες η βιομηχανία κρέατος προσπαθεί να αυξήσει την παραγωγή, αλλά και να κρατήσει ζωντανά αυτά τα πλάσματα, καθώς θα ήταν αδύνατο να επιβιώσουν σε αυτές τις αντίξοες συνθήκες στις οποίες τα εξαναγκάζουν να βρίσκονται. Με γενετικές παρεμβάσεις, προσπαθούν να τα παχαίνουν γρηγορότερα, ώστε να παράγουν περισσότερο γάλα, αυγά κ.λπ. με στόχο την αύξηση του κέρδους.

Όσα ζώα καταφέρουν να επιβιώνουν σε αυτές τις συνθήκες, τα περιμένει ένα εφιαλτικό πολύωρο, τις περισσότερες φορές, ταξίδι, εκτεθειμένα σε ακραίες καιρικές συνθήκες χωρίς τροφή ή νερό προς το σφαγείο, όπου εκεί θα εξοντωθούν έχοντας πολλές φορές τις αισθήσεις τους ακόμη και όταν γδέρνονται ή ρίχνονται σε ζεματιστό νερό, προκειμένου να τους αφαιρεθεί το τρίχωμα.

Για να γίνουμε πιο συγκεκριμένοι.

Όσον αφορά τα πουλερικά. Βρίσκονται σε τεράστιες τσιμεντένιες εγκαταστάσεις, με αυτόματα συστήματα περιορισμένης πόσης και βρώσης, πλούσια όμως σε χορήγηση των κατάλληλων φαρμάκων, με σκοπό την ταχύτερη ανάπτυξη τους, επομένως και την σφαγή τους κατά το συντομότερο δυνατόν χρόνο.

Ας ρίξουμε μια ματιά εν τάχει, στην μέθοδο εκτροφής τους.

Πρώτος και αντικειμενικός σκοπός των εκτροφέων-δολοφόνων, είναι η ταχύτερη και μέγιστη ανάπτυξη των πτηνών με όσο το δυνατόν λιγότερη τροφή. Οι μύες και οι λιπώδεις ιστοί αυτών των νεομεταλλαγμένων πουλερικών, αναπτύσσονται πολύ πιο γρήγορα από τα οστά τους, προκαλώντας δυσμορφίες και ασθένειες. Ένα ποσοστό 1%-

τροφές, οι οποίες είναι γεμάτες από χημικά και αντιβιοτικά, που προκαλούν σπογγώδη εγκεφαλοπάθεια.

Μια αγελάδα στο φυσικό της περιβάλλον μπορεί να ζήσει ως και 20 χρόνια, ενώ όσες ζουν σε συνθήκες αιχμαλωσίας στα 4 με 5 χρόνια πεθαίνουν. Σφαγιάζονται με κάθε δυνατό τρόπο μέσα και έξω από κλωβούς, αλλά πολλές φορές διατηρούν τις αισθήσεις τους αργοπεθαίνοντας από την αιμορραγία. Τα μικρά απομακρύνονται από τις μητέρες μόλις τη δεύτερη μέρα από τη γέννησή τους και περιμένουν αλυσοδεμένα όρθια την ημερομηνία της σφαγής.

Τα χοιρινά δεν έχουν καλύτερη μοίρα. Τεχνητή γονιμοποίηση, παραμορφώσεις, κανιβαλισμός, κόψιμο ουράς, αυτιών, αφαίρεση δοντιών, γεννητικών οργάνων (όλα «χωρίς αναισθητικό»). Στο τέλος, αφού έχουν κα-

ζώων, επιχειρεί να διασφαλίσει και να νομιμοποιήσει τις υπάρχουσες συνθήκες μαζικής εκτροφής και παραγωγής. Άλλωστε, τα όσα λέγονται και υποστηρίζονται από τα διάφορα ανδρείκελα των εξουσιαστών για την υποτιθέμενη «διασφάλιση των όρων περιβαντολλογικής και ευρύτερα της διατήρησης, υψηλών όρων υγιεινής των ζώων», είναι καταφανέστατα ψεύδη και αποτελούν μέρος της ευρύτερης πολιτικής προπαγάνδας που χρησιμοποιείται απλά και μόνο για επικοινωνιακούς λόγους, ενώ πίσω από αυτά υπάρχει η αποτρόπαια πραγματικότητα.

Είναι φανερό ότι αυτοί οι νόμοι έρχονται ως αποτέλεσμα του γεγονότος –το οποίο προφανώς ελήφθη υπ' όψιν– ότι οι διαδικασίες κλωνοποίησης ζώων, με σκοπό τη μαζική σφαγή τους και τη μετέπειτα διάθεση τους στην παγκόσμια καταναλωτική αγορά,

κλωνοποιημένων ζώων. Επίσης, θα απαγορεύεται η εμπορία τροφίμων που προέρχονται από τέτοιου είδους ζώα.

Σκοπός των προτάσεων αυτών είναι, όπως επισημαίνει η Επιτροπή, να αντιμετωπιστούν οι ανησυχίες που έχουν εκφραστεί σχετικά με την καλή μεταχείριση των ζώων και άλλες δεοντολογικές πτυχές της συγκεκριμένης τεχνικής.

Στο πρώτο σχέδιο της σχετικής οδηγίας, προβλέπεται να απαγορευθούν **προσωρινά**, τόσο η χρήση της κλωνοποίησης στα εκτρεφόμενα ζώα, όσο και η διάθεση ζωντανών κλωνοποιημένων ζώων και εμβρύων στην αγορά.

Το δεύτερο σχέδιο της νομοθετικής οδηγίας, μεριμνά ώστε τρόφιμα, όπως το κρέας ή το γάλα από τέτοιου είδους όντα να μην διατίθενται στην αγορά της Ευρώπης. Ωστόσο, η κλωνοποίηση δεν θα απαγορεύεται για σκοπούς όπως η έρευνα, η διατήρηση σπάνιων φυλών και ειδών που απειλούνται με εξαφάνιση, ή η χρήση ζώων για την παραγωγή φαρμάκων και ιατροτεχνολογικών συσκευών, σε περίπτωση που η χρήση της τεχνικής αυτής μπορεί να δικαιολογείται.

Το σχέδιο νομοθετικής πράξης, για τα «νέα τρόφιμα» αναθεωρεί τον ισχύοντα κανονισμό, με σκοπό να βελτιωθεί η πρόσβαση νέων και καινοτόμων τροφίμων στην αγορά της Ευρώπης.

Κατά κανόνα, ο όρος «νέα τρόφιμα» αναφέρεται σε τρόφιμα τα οποία δεν καταναλώνονταν ευρέως στην Ε.Ε. πριν από το Μάιο του 1997, δηλαδή πριν από την έναρξη ισχύος του τρέχοντος κανονισμού.

Ο Τόνιο Μποργκ, ο αρμόδιος για θέματα υγείας επίτροπος της Ε.Ε., δήλωσε: «*Οι σημερινές πρωτοβουλίες σχετικά με την κλωνοποίηση των ζώων αντιμετωπίζουν, με ρεαλιστικά και εφικτά μέτρα, τις ανησυχίες για την καλή μεταχείριση των ζώων, καθώς και τις αντιλήψεις των καταναλωτών σχετικά με τα τρόφιμα που προέρχονται από κλωνοποιημένα ζώα. Οι αλλαγές σχετικά με τα νέα τρόφιμα θα διαμορφώσουν ένα αποδοτικότερο σύστημα. Το σύστημα αυτό θα προσφέρει στους καταναλωτές της Ε.Ε. τη δυνατότητα να επιλέγουν από ένα ευρύ φάσμα τροφίμων και θα παρέχει ευνοϊκό περιβάλλον για τον κλάδο παραγωγής τροφίμων της Ευρώπης*».

Δηλαδή, ο κύριος Μποργκ, καθώς και αυτοί των οποίων τα συμφέροντα καταφανέστατα υπηρετεί, μαζί με τους μηχανισμούς προπαγάνδας και εξαπάτησης (διάβαζε: ΜΜΕ)...

γωγή, αλλά και να κρατήσει ζωντανά αυτά τα πλάσματα, καθώς θα ήταν αδύνατο να επιβιώσουν σε αυτές τις αντίξοες συνθήκες στις οποίες τα εξαναγκάζουν να βρίσκονται. Με γενετικές παρεμβάσεις, προσπαθούν να τα παχαίνουν γρηγορότερα, ώστε να παράγουν περισσότερο γάλα, αυγά κ.λπ. με στόχο την αύξηση του κέρδους.

Όσα ζώα καταφέρουν να επιβιώνουν σε αυτές τις συνθήκες, τα περιμένει ένα εφιαλτικό πολύωρο, τις περισσότερες φορές, ταξίδι, εκτεθειμένα σε ακραίες καιρικές συνθήκες χωρίς τροφή ή νερό προς το σφαγείο, όπου εκεί θα εξοντωθούν έχοντας πολλές φορές τις αισθήσεις τους ακόμη και όταν γδέρνονται ή ρίχνονται σε ζεματιστό νερό, προκειμένου να τους αφαιρεθεί το τρίχωμα.

Για να γίνουμε πιο συγκεκριμένοι.

Όσον αφορά τα πουλερικά. Βρίσκονται σε τεράστιες τσιμεντένιες εγκαταστάσεις, με αυτόματα συστήματα περιορισμένης πόσης και βρώσης, πλούσια όμως σε χορήγηση των κατάλληλων φαρμάκων, με σκοπό την ταχύτερη ανάπτυξη τους, επομένως και την σφαγή τους κατά το συντομότερο δυνατόν χρόνο.

Ας ρίξουμε μια ματιά εν τάχει, στην μέθοδο εκτροφής τους.

Πρώτος και αντικειμενικός σκοπός των εκτροφέων-δολοφόνων, είναι η ταχύτερη και μέγιστη ανάπτυξη των πτηνών με όσο το δυνατόν λιγότερη τροφή. Οι μύες και οι λιπώδεις ιστοί αυτών των νεομεταλλαγμένων πουλερικών, αναπτύσσονται πολύ πιο γρήγορα από τα οστά τους, προκαλώντας δυσμορφίες και ασθένειες. Ένα ποσοστό 1%-4% των πουλερικών θα πεθάνουν σφαδάζοντας, με σπασμούς, από το σύνδρομο του αιφνίδιου θανάτου, μια πάθηση ουσιαστικά άγνωστη εκτός εκτροφείων-σφαγείων. Τρία στα τέσσερα, θα έχουν κάποιας μορφής πρόβλημα στην κίνηση, ενώ μέχρι τη σφαγή τους, υποφέρουν από τις βασανιστικές μεθόδους «εκτροφής».

Δεν χρειάζεται καν να επισημάνουμε το γεγονός, πως τα πουλερικά κάτω από αυτές τις συνθήκες, «ζουν» στοιβαγμένα, παραμορφωμένα, παραγεμισμένα με φάρμακα, υπερβολικά στρεσσαρισμένα μέσα σε ένα βρωμερό χώρο.

Η τύφλωση, οι βακτηριακές μολύνσεις των οστών, τα προβλήματα σε σπονδύλους και τένοντες, η παράλυση, η εσωτερική αιμορραγία, η αναιμία, οι αναπνευστικές ασθένειες και τα αποδυναμωμένα ανοσοποιητικά συστήματα αποτελούν, μεταξύ άλλων, την μόνιμη και αντικειμενική πραγματι-

τροφές, οι οποίες είναι γεμάτες από χημικά και αντιβιοτικά, που προκαλούν σπογγώδη εγκεφαλοπάθεια.

Μια αγελάδα στο φυσικό της περιβάλλον μπορεί να ζήσει ως και 20 χρόνια, ενώ όσες ζουν σε συνθήκες αιχμαλωσίας στα 4 με 5 χρόνια πεθαίνουν. Σφαγιάζονται με κάθε δυνατό τρόπο μέσα και έξω από κλωβούς, αλλά πολλές φορές διατηρούν τις αισθήσεις τους αργοπεθαίνοντας από την αιμορραγία. Τα μικρά απομακρύνονται από τις μητέρες μόλις τη δεύτερη μέρα από τη γέννησή τους και περιμένουν αλυσοδεμένα όρθια την ημερομηνία της σφαγής.

Τα χοιρινά δεν έχουν καλύτερη μοίρα. Τεχνητή γονιμοποίηση, παραμορφώσεις, κανιβαλισμός, κόψιμο ουράς, αυτιών, αφαίρεση δοντιών, γεννητικών οργάνων (όλα «χωρίς αναισθητικό»). Στο τέλος, αφού έχουν κατακρεουργηθεί και ενώ πολλά διατηρούν ακόμη τις αισθήσεις τους, βυθίζονται σε καυτό νερό για να αφαιρεθεί ευκολότερα το τρίχωμα τους», (από την ΔΙΑΔΡΟΜΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ φ.123).

Αγελάδες με αιμορραγούσες ανοιχτές πληγές, πρόπτωση μήτρας, μολύνσεις με πύο και πρησμένες αρθρώσεις, αφημένες να υποφέρουν. Πεσμένες αγελάδες, που είναι πολύ άρρωστες ή χτυπημένες για να σταθούν όρθιες, παρατημένες να υποφέρουν για βδομάδες μέχρι να πεθάνουν ή να σκοτωθούν. Εργάτες να χτυπούν, να κλωτσούν, να γρονθοκοπούν και να κάνουν ηλεκτροσόκ σε αγελάδες και μοσχαράκια. Μοσχαράκια που τους αφαιρούν τα κέρατα χωρίς αναισθητικό ή παυσίπονα, ενώ χώνουν τα δάχτυλά τους στα μάτια τους για να τα συγκρατήσουν. Επίσης, μοσχαράκια που τους κόβουν τις ουρές, αγελάδες που ζουν στριμωγμένες σε βουστάσια με τσιμε-

ζώων, επιχειρεί να διασφαλίσει και να νομιμοποιήσει τις υπάρχουσες συνθήκες μαζικής εκτροφής και παραγωγής. Άλλωστε, τα όσα λέγονται και υποστηρίζονται από τα διάφορα ανδρείκελα των εξουσιαστών για την υποτιθέμενη «διασφάλιση των όρων περιβαντολλογικής και ευρύτερα της διατήρησης, υψηλών όρων υγιεινής των ζώων», είναι καταφανέστατα ψεύδη και αποτελούν μέρος της ευρύτερης πολιτικής προπαγάνδας που χρησιμοποιείται απλά και μόνο για επικοινωνιακούς λόγους, ενώ πίσω από αυτά υπάρχει η αποτρόπαια πραγματικότητα.

Είναι φανερό ότι αυτοί οι νόμοι έρχονται ως αποτέλεσμα του γεγονότος –το οποίο προφανώς ελήφθη υπ' όψιν– ότι οι διαδικασίες κλωνοποίησης ζώων, με σκοπό τη μαζική σφαγή τους και τη μετέπειτα διάθεση τους στην παγκόσμια καταναλωτική αγορά, δείχνουν μικρά ποσοστά επιβίωσης για τα μεταφερόμενα έμβρυα και τα κλωνοποιημένα ζώα, καθώς πολλοί από τους κλώνους πεθαίνουν σε πρώιμο στάδιο από καρδιαγγειακή, ανοσοποιητική ή ηπατική ανεπάρκεια, αναπνευστικά προβλήματα και νεφρικές ή μυοσκελετικές ανωμαλίες. Καθώς και ότι –ακόμη και με δικά τους στοιχεία– η θνησιμότητα και η νοσηρότητα των κλώνων, είναι μεγαλύτερες από εκείνη που παρατηρείται στα γεννώμενα με φυσικές μεθόδους. Εκτός αυτού, οι απώλειες και οι διαταραχές της όψιμης εγκυμοσύνης, είναι δυνατόν να επηρεάσουν την ευζωία των παρένθετων μητέρων.

Με λίγα και απλά λόγια, λοιπόν. Αφού για μια τουλάχιστον δεκαετία, χρησιμοποίησαν τους ανθρώπους ή το καταναλωτικό κοινό, όπως αρέσκονται να ονομάζουν τους εξουσιαζόμενους πληθυσμούς, ως πειραματόζωα. Αφού παρήγαγαν και εξόντωσαν με

νται με εξαφάνιση, ή η χρήση ζώων για την παραγωγή φαρμάκων και ιατροτεχνολογικών συσκευών, σε περίπτωση που η χρήση της τεχνικής αυτής μπορεί να δικαιολογείται.

Το σχέδιο νομοθετικής πράξης, για τα «νέα τρόφιμα» αναθεωρεί τον ισχύοντα κανονισμό, με σκοπό να βελτιωθεί η πρόσβαση νέων και καινοτόμων τροφίμων στην αγορά της Ευρώπης.

Κατά κανόνα, ο όρος «νέα τρόφιμα» αναφέρεται σε τρόφιμα τα οποία δεν καταναλώνονταν ευρέως στην Ε.Ε. πριν από το Μάιο του 1997, δηλαδή πριν από την έναρξη ισχύος του τρέχοντος κανονισμού.

Ο Τόνιο Μποργκ, ο αρμόδιος για θέματα υγείας επίτροπος της Ε.Ε., δήλωσε: *«Οι σημερινές πρωτοβουλίες σχετικά με την κλωνοποίηση των ζώων αντιμετωπίζουν, με ρεαλιστικά και εφικτά μέτρα, τις ανησυχίες για την καλή μεταχείριση των ζώων, καθώς και τις αντιλήψεις των καταναλωτών σχετικά με τα τρόφιμα που προέρχονται από κλωνοποιημένα ζώα. Οι αλλαγές σχετικά με τα νέα τρόφιμα θα διαμορφώσουν ένα αποδοτικότερο σύστημα. Το σύστημα αυτό θα προσφέρει στους καταναλωτές της Ε.Ε. τη δυνατότητα να επιλέγουν από ένα ευρύ φάσμα τροφίμων και θα παρέχει ευνοϊκό περιβάλλον για τον κλάδο παραγωγής τροφίμων της Ευρώπης»*.

Δηλαδή, ο κύριος Μποργκ, καθώς και αυτοί των οποίων τα συμφέροντα καταφανέστατα υπηρετεί, μαζί με τους μηχανισμούς προπαγάνδας και εξαπάτησης (διάβαζε: ΜΜΕ), μας δείχνουν το φιλοανθρωπιστικό, φιλοζωικό και φιλοπεριβαλλοντολογικό τους προσωπείο.

Είναι, όμως, έτσι;

Ας δούμε μερικά στοιχεία, που σκοπίμως(;) αποκρύπτονται και αναδεικνύουν την αλήθεια, για τον πραγματικό τρόπο, που εκτρέφονται, καθώς και τις πραγματικές περιβαλλοντολογικές συνθήκες, που ισχύουν για τα υπό σφαγή ζωντανά, από τα πολυεθνικά μαζικά σφαγεία.

Αυτή τη χρονιά, θα σφαγιαστούν εκατοντάδες δισεκατομμύρια ζώα, όπως αγελάδες, μοσχάρια, γουρούνια, κοτόπουλα, γαλοπούλες, πάπιες, χήνες κ.ά. τα οποία ζουν σε άθλιες και αφύσικες συνθήκες, στοιβαγσης και βρώσης, πλούσια όμως σε χορηγήση των κατάλληλων φαρμάκων, με σκοπό την ταχύτερη ανάπτυξη τους, επομένως και την σφαγή τους κατά το συντομότερο δυνατόν χρόνο.

Ας ρίξουμε μια ματιά εν τάχει, στην μέθοδο εκτροφής τους.

Πρώτος και αντικειμενικός σκοπός των εκτροφέων-δολοφόνων, είναι η ταχύτερη και μέγιστη ανάπτυξη των πτηνών με όσο το δυνατόν λιγότερη τροφή. Οι μύες και οι λιπώδεις ιστοί αυτών των νεομεταλλαγμένων πουλερικών, αναπτύσσονται πολύ πιο γρήγορα από τα οστά τους, προκαλώντας δυσμορφίες και ασθένειες. Ένα ποσοστό 1%-4% των πουλερικών θα πεθάνουν σφαδάζοντας, με σπασμούς, από το σύνδρομο του αιφνίδιου θανάτου, μια πάθηση ουσιαστικά άγνωστη εκτός εκτροφείων-σφαγείων. Τρία στα τέσσερα, θα έχουν κάποιας μορφής πρόβλημα στην κίνηση, ενώ μέχρι τη σφαγή τους, υποφέρουν από τις βασανιστικές μεθόδους «εκτροφής».

Δεν χρειάζεται καν να επισημάνουμε το γεγονός, πως τα πουλερικά κάτω από αυτές τις συνθήκες, «ζουν» στοιβαγμένα, παραμορφωμένα, παραγεμισμένα με φάρμακα, υπερβολικά στρεσσαρισμένα μέσα σε ένα βρωμερό χώρο.

Η τύφλωση, οι βακτηριακές μολύνσεις των οστών, τα προβλήματα σε σπονδύλους και τένοντες, η παράλυση, η εσωτερική αιμορραγία, η αναιμία, οι αναπνευστικές ασθένειες και τα αποδυναμωμένα ανοσοποιητικά συστήματα αποτελούν, μεταξύ άλλων, την μόνιμη και αντικειμενική πραγματικότητα των εκτροφείων, όπως τα ονομάζουν ή αλλιώς και πιο αληθινά, τους χώρους βασανισμού και μαζικής σφαγής.

«Τα βοοειδή σημαδεύονται στο πρόσωπο ή αλλού με πυρωμένο σίδερο, τούς αφαιρούν τα κέρατα με κόφτες, πειθαρχούνται με ματσουκιές ή ηλεκτροσόκ, μεταφέρονται σε τόσο άθλιες συνθήκες που πολλά πεθαίνουν μέσα στα φορτηγά από ασφυξία, ασιτία, αφυδάτωση, κρύο, ζέστη, φόβο. Οι αγελάδες εξαναγκάζονται σε διαρκές άρμεγμα (τούς γίνεται συνεχόμενη γονιμοποίηση γιατί λέγεται πως κατεβάζουν περισσότερο γάλα), ενώ είναι πάντα αλυσοδεμένες. Εξαναγκάζονται να τρώνε τις γνωστές ζωομπορεί να ζήσει ως και 20 χρόνια, ενώ όσοι ζουν σε συνθήκες αιχμαλωσίας στα 4 με 5 χρόνια πεθαίνουν. Σφαγιάζονται με κάθε δυνατό τρόπο μέσα και έξω από κλωβούς, αλλά πολλές φορές διατηρούν τις αισθήσεις τους αργοπεθαίνοντας από την αιμορραγία. Τα μικρά απομακρύνονται από τις μητέρες μόλις τη δεύτερη μέρα από τη γέννησή τους και περιμένουν αλυσοδεμένα όρθια την ημερομηνία της σφαγής.

Τα χοιρινά δεν έχουν καλύτερη μοίρα. Τεχνητή γονιμοποίηση, παραμορφώσεις, κανιβαλισμός, κόψιμο ουράς, αυτιών, αφαίρεση δοντιών, γεννητικών οργάνων (όλα «χωρίς αναισθητικό»). Στο τέλος, αφού έχουν κατακρεουργηθεί και ενώ πολλά διατηρούν ακόμη τις αισθήσεις τους, βυθίζονται σε καυτό νερό για να αφαιρεθεί ευκολότερα το τρίχωμα τους», (από την ΔΙΑΔΡΟΜΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ φ.123).

Αγελάδες με αιμορραγούσες ανοιχτές πληγές, πρόπτωση μήτρας, μολύνσεις με πύο και πρησμένες αρθρώσεις, αφημένες να υποφέρουν. Πεσμένες αγελάδες, που είναι πολύ άρρωστες ή χτυπημένες για να σταθούν όρθιες, παρατημένες να υποφέρουν για βδομάδες μέχρι να πεθάνουν ή να σκοτωθούν. Εργάτες να χτυπούν, να κλωτσούν, να γρονθοκοπούν και να κάνουν ηλεκτροσόκ σε αγελάδες και μοσχαράκια. Μοσχαράκια που τους αφαιρούν τα κέρατα χωρίς αναισθητικό ή παυσίπονα, ενώ χώνουν τα δάχτυλά τους στα μάτια τους για να τα συγκρατήσουν. Επίσης, μοσχαράκια που τους κόβουν τις ουρές, αγελάδες που ζουν στριμωγμένες σε βουστάσια με τσιμεντένιο πάτωμα, καλυμμένο με τα περιττώματά τους, που τους χορηγούν αυξητικές ορμόνες για βοοειδή, προκειμένου να αυξηθεί η παραγωγή γάλακτος.

Τα προαναφερθέντα, αποτελούν τα στάδια και τις κτηνώδεις μεθόδους παραγωγής και εκτροφής των ζωντανών από τις βιομηχανίες κρέατος ανά τον κόσμο. Οι ίδιες, απέραντα εξουσιαστικές και βάρβαρες συνθήκες ισχύουν και για την απόσπαση των προϊόντων (γάλα, αυγά κ.λπ.) από τα διάφορα ζώα.

Προφανώς, η ευρωπαϊκή επιτροπή, κατασκευάζοντας τα νομοθετικά διατάγματα για την απαγόρευση των κλωνοποιημένων διάφορα ανέφικτα των εξουσιαστών για την υποτιθέμενη «διασφάλιση των όρων περιβαντολλογικής και ευρύτερα της διατήρησης, υψηλών όρων υγιεινής των ζώων», είναι καταφανέστατα ψεύδη και αποτελούν μέρος της ευρύτερης πολιτικής προπαγάνδας που χρησιμοποιείται απλά και μόνο για επικοινωνιακούς λόγους, ενώ πίσω από αυτά υπάρχει η αποτρόπαια πραγματικότητα.

Είναι φανερό ότι αυτοί οι νόμοι έρχονται ως αποτέλεσμα του γεγονότος –το οποίο προφανώς ελήφθη υπ' όψιν– ότι οι διαδικασίες κλωνοποίησης ζώων, με σκοπό τη μαζική σφαγή τους και τη μετέπειτα διάθεση τους στην παγκόσμια καταναλωτική αγορά, δείχνουν μικρά ποσοστά επιβίωσης για τα μεταφερόμενα έμβρυα και τα κλωνοποιημένα ζώα, καθώς πολλοί από τους κλώνους πεθαίνουν σε πρώιμο στάδιο από καρδιαγγειακή, ανοσοποιητική ή ηπατική ανεπάρκεια, αναπνευστικά προβλήματα και νεφρικές ή μυοσκελετικές ανωμαλίες. Καθώς και ότι –ακόμη και με δικά τους στοιχεία– η θνησιμότητα και η νοσηρότητα των κλώνων, είναι μεγαλύτερες από εκείνη που παρατηρείται στα γεννώμενα με φυσικές μεθόδους. Εκτός αυτού, οι απώλειες και οι διαταραχές της όψιμης εγκυμοσύνης, είναι δυνατόν να επηρεάσουν την ευζωία των παρένθετων μητέρων.

Με λίγα και απλά λόγια, λοιπόν. Αφού για μια τουλάχιστον δεκαετία, χρησιμοποίησαν τους ανθρώπους ή το καταναλωτικό κοινό, όπως αρέσκονται να ονομάζουν τους εξουσιαζόμενους πληθυσμούς, ως πειραματόζωα. Αφού παρήγαγαν και εξόντωσαν με περισσή βαναυσότητα τα υπό πειραματισμό ζώα, αποδεικνύεται πλέον ότι, η κλωνοποίηση ως μέθοδος παραγωγής, κοστολογικά είναι δυσανάλογη (προς το παρόν) με το αναμενόμενο κέρδος. Οπότε καθίσταται ασύμφορη. Επίσης, χρησιμοποιώντας τη μέθοδο κλωνοποίησης, τα επιστημονικά επιτελεία τους μελέτησαν και κατέγραψαν ό,τι στοιχείο προέκυπτε από τη διαδικασία και αφού προφανώς κατέληξαν στα συμπεράσματά τους, από τα εν λόγω πειράματα, φορούν τώρα τη μάσκα των προστατών της παγκόσμιας υγείας, του περιβάλλοντος και των ζώων και με νομοθετικές ρυθμίσεις

συνέχεια στη σελίδα 6

συνέχεια από τη σελίδα 5

προσποιούνται πως αποκαθιστούν την τάξη και την «ομαλότητα». Βεβαίως, δεν θα πρέπει να μας διαφύγουν δύο σημεία. Το πρώτο είναι η ξεδιάντροπη παραδοχή για τα πειράματα κλωνοποίησης με διατροφικούς σκοπούς και το δεύτερο ότι τα πειράματα επίσημα δεν επιτρέπονται στην Ε.Ε. Αυτό σημαίνει πως ανεπίσημα θα συνεχίζονται ή με διάφορα άλλα επίσημα προσχήματα (ερευνητικούς δήθεν σκοπούς, κ.λπ.). Ούτε λόγος ότι αυτά τα πειράματα θα συνεχίζονται εκτός Ε.Ε..

Αλλά, το σημαντικό είναι πως **με τέτοιου είδους νομοθετήματα δίνουν συγχωροχάρτι στα εγκλήματα που πραγματοποιούνται καθημερινά εις βάρος των μη κλωνοποιημένων υπάρξεων του ζωικού βασιλείου**.

Πιστεύουμε, πως είναι περιττό να επιχειρηματολογήσουμε, ότι με βάση τις αναρχικές απόψεις δεν τίθεται ζήτημα να επιζητούνται καλύτερες συνθήκες μαζικής ή περιορισμένης εξόντωσης των αιχμαλωτισμένων ζώων ή καλύτερων συνθηκών σκλαβιάς. Το θέμα της διατροφής των ανθρώπων που σε μεγάλο βαθμό συναρτάται με την εξόντωση τρισεκατομμυρίων ζώων κάθε χρόνο ξεπερνά την επιφάνεια που έχει επιβάλλει η εξουσιαστική νοοτροπία.

Ακόμα και αν σταματούσε ο βασανισμός και η μαζική χορήγηση φαρμάκων στα αιχμάλωτα και φυλακισμένα ζώα, ακόμα κι αν δεν διαλύονταν και δηλητηριάζονταν, τόσο τα ίδια όσο και τα παραγόμενα από αυτά προϊόντα που καθίστανται ανθυγιεινά ως διατροφικά προϊόντα, για τους ανθρώπους, πάλι η παράμετρος της ανθρώπινης υγείας είναι δευτερευούσης σημασίας για μας.

Πιστεύουμε πως η υγεία, η αδελφότητα, η αλληλεγγύη και η ευημερία του ανθρώπινου είδους δεν μπορεί κατ' αρχήν, να πραγματωθεί στις σημερινές συνθήκες υποδούλωσης. **Επίσης, όλα αυτά για να πάρουν τη φυσική τους υπόσταση, δεν μπορεί να είναι ξέχωρα απ' τον υπόλοιπο φυσικό κόσμο, αλλά αντιθέτως σε πλήρη ενότητα και ισορροπία με αυτόν.** Το ρίζωμα

Φάκελος Scala: η ιστορία μιας κρατικής προβοκάτσιας

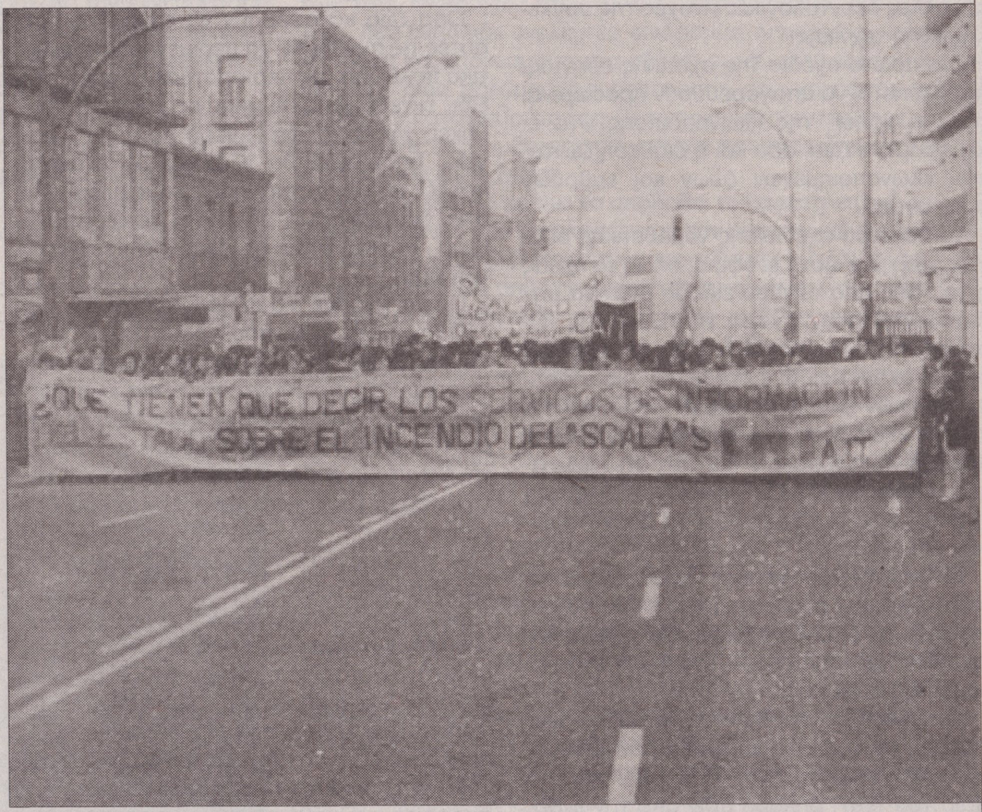
(Μέρος Β΄)

Ο «βρώμικος πόλεμος» εναντίον της ΕΤΑ

Στο μεταξύ, ο δικαστικός που χειριζόταν την υπόθεση Scala, μπροστά στην απουσία του Gambin, του άσκησε δίωξη για απείθεια και εξέδωσε ένταλμα για την σύλληψή του. Για άλλη μια φορά ο φυγόδικος κατάσκοπος κατέφυγε στον Escuerdo για βοήθεια. Η συμβουλή του Escuerdo «με χτύπησε σαν τρέλα» δήλωσε στο Cambio 16. *«Ήθελαν να πάω στη χώρα των Βάσκων με άλλα 3 άτομα για να σκοτώσουμε μέλη της ΕΤΑ. Αλλά αισθάνθηκα ότι αυτό ήταν ένα κόλπο για να με καθαρίσουν. Και αρνήθηκα»*. Από τότε, ισχυρίζεται, η συμπεριφορά των αδερφών Perret (που ήταν και οι ίδιοι αναμιγμένοι στον «βρώμικο πόλεμο» εναντίον της ΕΤΑ ως πράκτορες της αστυνομίας, όπως και στενά συνδεδεμένοι με τη μαφία) απέναντί του άλλαξε προς το χειρότερο. Παρά τις διαμαρτυρίες περί αθωότητάς του, πάντως, ο Gambin δεν απέρριψε αυτή την «τρέλα» του Escuerdo, αλλά συνέβη το αντίθετο, όπως φαίνεται και από την εξομολογητική του συνέντευξη στο Cambio 16. Υπάρχουν αποδείξεις ότι αυτός και οι αδερφοί Perret συμμετεί-

έκαναν χωρίς δισταγμό, και μάλιστα, με γενναιοδωρία. Ώρες αργότερα, όταν προσπάθησα να αλλάξω ένα χαρτονόμισμα των 1000 πεσετών για να αγοράσω μια μπύρα ανακάλυψα ότι ήταν πιο πλαστό απ' ότι οι αδερφοί Perret. Το ίδιο έγινε και με το χαρτονόμισμα

νηκε να τσιμπάνε το δόλωμα. Ο Gambin θεωρούνταν νεκρός. Από ένα λόφο κοντά στο νεκροταφείο El Espinardo, ο «αποθανών» παρακολουθούσε ήσυχα την κηδεία του, νομίζοντας ότι είναι ασφαλής. *«Ήταν αυτό που*

Αλλά, το σημαντικό είναι πως **με τέτοιου είδους νομοθετήματα δίνουν συγχωροχάρτι στα εγκλήματα που πραγματοποιούνται καθημερινά εις βάρος των μη κλωνοποιημένων υπάρξεων του ζωικού βασιλείου**.

Πιστεύουμε, πως είναι περιττό να επιχειρηματολογήσουμε, ότι με βάση τις αναρχικές απόψεις δεν τίθεται ζήτημα να επιζητούνται καλύτερες συνθήκες μαζικής ή περιορισμένης εξόντωσης των αιχμαλωτισμένων ζώων ή καλύτερων συνθηκών σκλαβιάς. Το θέμα της διατροφής των ανθρώπων που σε μεγάλο βαθμό συναρτάται με την εξόντωση τρισεκατομμυρίων ζώων κάθε χρόνο ξεπερνά την επιφάνεια που έχει επιβάλλει η εξουσιαστική νοοτροπία.

Ακόμα και αν σταματούσε ο βασανισμός και η μαζική χορήγηση φαρμάκων στα αιχμάλωτα και φυλακισμένα ζώα, ακόμα κι αν δεν διαλύονταν και δηλητηριάζονταν, τόσο τα ίδια όσο και τα παραγόμενα από αυτά προϊόντα που καθίστανται ανθυγιεινά ως διατροφικά προϊόντα, για τους ανθρώπους, πάλι η παράμετρος της ανθρώπινης υγείας είναι δευτερευούσης σημασίας για μας.

Πιστεύουμε πως η υγεία, η αδελφότητα, η αλληλεγγύη και η ευημερία του ανθρώπινου είδους δεν μπορεί κατ' αρχήν, να πραγματωθεί στις σημερινές συνθήκες υποδούλωσης. **Επίσης, όλα αυτά για να πάρουν τη φυσική τους υπόσταση, δεν μπορεί να είναι ξέχωρα απ' τον υπόλοιπο φυσικό κόσμο, αλλά αντιθέτως σε πλήρη ενότητα και ισορροπία με αυτόν.** Το ρίζωμα του ανθρωποκεντρισμού ως μέσο κατανόησης, ερμηνείας και πρακτικής εφαρμογής γίνεται πηγή εξουσίας. Όπως μεταξύ του ανθρώπινου είδους δεν υπάρχει κανενός είδους ανωτερότητα η οποία στηρίζεται στη φυλή, το χρώμα και το φύλο, έτσι δεν υπάρχει και κανένος είδους ανωτερότητα του ανθρώπου έναντι των υπόλοιπων όντων του πλανήτη που να βασίζεται στην ανθρώπινη ικανότητα του λόγου, της σύνθετης σκέψης και της νοημοσύνης.

Η εξουσιαστική πρακτική, με τη μαζική παραγωγή και εξόντωση, το βασανισμό και τις σφαγές των υπό κατανάλωση ζωντανών από τη μία και την παθητικότητα με την οποία δέχονται οι υπήκοοι της κυριαρχίας, τη λεηλασία της φύσης και κάθε ύπαρξης σε αυτήν από την άλλη, έχουν κοινό τόπο την ανθρωποκεντρική ιδεολογία. Το ξερίζωμα, αυτής της εμμονής αποτελεί βασική προτεραιότητα, καθώς και το πεδί-

(Μέρος Β΄)

Ο «βρώμικος πόλεμος» εναντίον της ΕΤΑ

Στο μεταξύ, ο δικαστικός που χειριζόταν την υπόθεση Scala, μπροστά στην απουσία του Gambin, του άσκησε δίωξη για απείθεια και εξέδωσε ένταλμα για την σύλληψή του. Για άλλη μια φορά ο φυγόδικος κατάσκοπος κατέφυγε στον Escuerdo για βοήθεια. Η συμβουλή του Escuerdo «με χτύπησε σαν τρέλα» δήλωσε στο Cambio 16. *«Ήθελαν να πάω στη χώρα των Βάσκων με άλλα 3 άτομα για να σκοτώσουμε μέλη της ΕΤΑ. Αλλά αισθάνθηκα ότι αυτό ήταν ένα κόλπο για να με καθαρίσουν. Και αρνήθηκα».* Από τότε, ισχυρίζεται, η συμπεριφορά των αδερφών Perret (που ήταν και οι ίδιοι αναμιγμένοι στον «βρώμικο πόλεμο» εναντίον της ΕΤΑ ως πράκτορες της αστυνομίας, όπως και στενά συνδεδεμένοι με τη μαφία) απέναντί του άλλαξε προς το χειρότερο. Παρά τις διαμαρτυρίες περί αθωότητάς του, πάντως, ο Gambin δεν απέρριψε αυτή την «τρέλα» του Escuerdo, αλλά συνέβη το αντίθετο, όπως φαίνεται και από την εξομολογητική του συνέντευξη στο Cambio 16. Υπάρχουν αποδείξεις ότι αυτός και οι αδερφοί Perret συμμετείχαν σε τουλάχιστον μία ένοπλη επίθεση εναντίον υποστηρικτών της ΕΤΑ. Η επίθεση, που έγινε σε ένα μπαρ στο Hendayes στα νότια της Γαλλίας στις 28 Νοεμβρίου 1980, άφησε 2 άτομα νεκρά και άλλα 20 τραυματισμένα. Οι Clement και Gilbert Perret κατηγορήθηκαν, με βάση στοιχεία, αργότερα από τη γαλλική αστυνομία γι' αυτή την επίθεση, όπως και για άλλες που έγιναν εναντίον της ΕΤΑ σε γαλλικό έδαφος.

«Μια μέρα μετά το τηλεφώνημα του Escuerdo που περίμενα ώστε να τον αναφέρω όσα είχαν κάνει ο Clement και ο Gilbert», είπε στο Cambio 16, *«και για τη σχέση τους με τις (ειδικές) υπηρεσίες, μια ομάδα αστυνομικών και αστυνομικίνων έφτασαν στο ζαχαροπλαστείο οπλισμένοι σαν αστακοί. Τους κα-*

έκαναν χωρίς δισταγμό, και μάλιστα, με γενναιοδωρία. Ώρες αργότερα, όταν προσπάθησα να αλλάξω ένα χαρτονόμισμα των 1000 πεσετών για να αγοράσω μια μπύρα ανακάλυψα ότι ήταν πιο πλαστό απ' ότι οι αδερφοί Perret. Το ίδιο έγινε και με το χαρτονόμισμα των 100 γαλλικών φράγκων που μου είχαν δώσει προφασιζόμενοι ότι δεν είχαν αρκετό ισπανικό συνάλλαγμα». Αυτό που δεν έμαθε ποτέ ο Gambin, σύμφωνα με το Cambio 16, ήταν ότι τα λεφτά με τα οποία τον πλήρωναν τόσο γενναιόδωρα οι αδερφοί Clement και Gilbert Perret ήταν μέρος παρτίδας 600 εκατομμυρίων πλαστών πεσετών που δόθηκαν το 1971 σε «εργολάβους» στη Μασσαλία από τον Jose Miguel Benaran Ordenana (ψευδώνυμο «Argala»), μέλος του επιτελείου της ΕΤΑ!

Επικήδειοι και συλλήψεις

Τώρα, χωρίς μετρητά, με τους αναρχικούς να τον ψάχνουν και με ένα ένταλμα στην πλάτη του, ο Gambin έψαχνε να βρει ένα δρόμο να ξεφύγει. Έμαθε

Gambin θεωρούνταν νεκρός. Από ένα λόφο κοντά στο νεκροταφείο El Espinardo, ο «αποθανών» παρακολουθούσε ήσυχα την κηδεία του, νομίζοντας ότι είναι ασφαλής. *«Ήταν αυτό που πάντα ήθελα»*, θυμάται ο Gambin για το Cambio 16, *«να ξεθωριάσω μην αφήνοντας κανένα ίχνος».*

Την επόμενη μέρα ο Gambin απέσυρε όλες τις καταθέσεις του και επισκέφθηκε έναν πλαστικό χειρούργο για να αλλάξει τη μύτη και το πρόσωπό του, αλλάζοντας την εμφάνισή του. Τότε, όπως το θέτει αινιγματικά στο Cambio 16, *«χρησιμοποιώντας τις σχέσεις που είχε ακόμα σε κάποιους πολιτικούς κύκλους»*, απέκτησε μια πλαστή ταυτότητα με το όνομα «Manuel Garcia Gomez». Το Μάιο ταξίδεψε στο Βαγιαδολίδ, μετά στην Παμπλόνα, Βερόνα και Μαδρίτη... μετά πίσω στη Βαρκελώνη και τη Σεβίλλη.

Στις 27 Οκτωβρίου ο Gambin προσπάθησε να καταραστεί χρήματα από

τά προϊόντα που καθίστανται ανθυγιεινά ως διατροφικά προϊόντα, για τους ανθρώπους, πάλι η παράμετρος της ανθρώπινης υγείας είναι δευτερευούσης σημασίας για μας.

Πιστεύουμε πως η υγεία, η αδελφότητα, η αλληλεγγύη και η ευημερία του ανθρώπινου είδους δεν μπορεί κατ' αρχήν, να πραγματωθεί στις σημερινές συνθήκες υποδούλωσης. **Επίσης, όλα αυτά για να πάρουν τη φυσική τους υπόσταση, δεν μπορεί να είναι ξέχωρα απ' τον υπόλοιπο φυσικό κόσμο, αλλά αντιθέτως σε πλήρη ενότητα και ισορροπία με αυτόν.** Το ρίζωμα του ανθρωποκεντρισμού ως μέσο κατανόησης, ερμηνείας και πρακτικής εφαρμογής γίνεται πηγή εξουσίας. Όπως μεταξύ του ανθρώπινου είδους δεν υπάρχει κανενός είδους ανωτερότητα η οποία στηρίζεται στη φυλή, το χρώμα και το φύλο, έτσι δεν υπάρχει και κανενός είδους ανωτερότητα του ανθρώπου έναντι των υπόλοιπων όντων του πλανήτη που να βασίζεται στην ανθρώπινη ικανότητα του λόγου, της σύνθετης σκέψης και της νοημοσύνης.

Η εξουσιαστική πρακτική, με τη μαζική παραγωγή και εξόντωση, το βασανισμό και τις σφαγές των υπό κατανάλωση ζωντανών από τη μία και την παθητικότητα με την οποία δέχονται οι υπήκοοι της κυριαρχίας, τη λεηλασία της φύσης και κάθε ύπαρξης σε αυτήν από την άλλη, έχουν κοινό τόπο την ανθρωποκεντρική ιδεοληψία. Το ξερίζωμα, αυτής της εμμονής αποτελεί βασική προτεραιότητα, καθώς και το πεδίο σύγκρουσης με κάθε εξουσία, αλλά και διάχυσης των αναρχικών ιδεών, ως πανανθρώπινων προταγμάτων μεταξύ των αγωνιζόμενων και μη ανθρώπων.

Διότι, εξετάζοντας τα γεγονότα μέσα από την αναρχική θεώρηση, πιστεύουμε πως η μάχη απέναντι σε κάθε μορφής εξουσία, δεν θα μπορούσε να έχει ως τελικό αποτέλεσμα την ευημερία των ανθρώπων και την κυριαρχία τους επάνω σε κάθε μορφή ζωής (φυτικής ή έμβιας) επάνω στον πλανήτη, αλλά να ζει σε αρμονία με κάθε μορφή ζωής, ως αναπόσπαστο και αδιαίρετο κομμάτι του φυσικού κόσμου συνολικά.

Φ.

φών Perret (που ήταν και οι ίδιοι αναμιγμένοι στον «βρώμικο πόλεμο» εναντίον της ΕΤΑ ως πράκτορες της αστυνομίας, όπως και στενά συνδεδεμένοι με τη μαφία) απέναντί του άλλαξε προς το χειρότερο. Παρά τις διαμαρτυρίες περί αθωότητάς του, πάντως, ο Gambin δεν απέρριψε αυτή την «τρέλα» του Escuerdo, αλλά συνέβη το αντίθετο, όπως φαίνεται και από την εξομολογητική του συνέντευξη στο Cambio 16. Υπάρχουν αποδείξεις ότι αυτός και οι αδερφοί Perret συμμετείχαν σε τουλάχιστον μία ένοπλη επίθεση εναντίον υποστηρικτών της ΕΤΑ. Η επίθεση, που έγινε σε ένα μπαρ στο Hendayes στα νότια της Γαλλίας στις 28 Νοεμβρίου 1980, άφησε 2 άτομα νεκρά και άλλα 20 τραυματισμένα. Οι Clement και Gilbert Perret κατηγορήθηκαν, με βάση στοιχεία, αργότερα από τη γαλλική αστυνομία γι' αυτή την επίθεση, όπως και για άλλες που έγιναν εναντίον της ΕΤΑ σε γαλλικό έδαφος.

«Μια μέρα μετά το τηλεφώνημα του Escuerdo που περίμενα ώστε να του αναφέρω όσα είχαν κάνει ο Clement και ο Gilbert», είπε στο Cambio 16, *«και για τη σχέση τους με τις (ειδικές) υπηρεσίες, μια ομάδα αστυνομικών και αστυνομικίνων έφτασαν στο ζαχαροπλαστείο οπλισμένοι σαν αστακοί. Τους καθοδηγούσε ο Antonio Gonzalez Pacheo, γνωστός ως «Billy El Nino» (Billy the Kid) που φορούσε μια φόρμα φορτηγατζή και δεν αποχωριζόταν μια τσάντα του τένις, όπου κουβαλούσε ένα πολυβόλο».* Ο Gambin αργότερα ανακάλυψε ότι η άφιξη της αστυνομίας ήταν για την προστασία των Clement και Gilbert Perret. Κάποιος έδωσε την πληροφορία ότι μέλη της ΕΤΑ ήταν στην περιοχή, με σκοπό να τους εξοντώσουν.

Αυτό πιθανώς ήταν το πραγματικό γεγονός που έκανε τον Gambin να αποχωρήσει. *«Τους ζήτησα να με εξοφλήσουν και είδα, προς έκπληξή μου, ότι το*

των 100 γαλλικών φράγκων που μου είχαν δώσει προφασιζόμενοι ότι δεν είχαν αρκετό ισπανικό συνάλλαγμα». Αυτό που δεν έμαθε ποτέ ο Gambin, σύμφωνα με το Cambio 16, ήταν ότι τα λεφτά με τα οποία τον πλήρωναν τόσο γενναιόδωρα οι αδερφοί Clement και Gilbert Perret ήταν μέρος παρτίδας 600 εκατομμυρίων πλαστών πεσετών που δόθηκαν το 1971 σε «εργολάβους» στη Μασσαλία από τον Jose Miguel Benaran Ordenana (ψευδώνυμο «Argala»), μέλος του επιτελείου της ΕΤΑ!

Επικήδειοι και συλλήψεις

Τώρα, χωρίς μετρητά, με τους αναρχικούς να τον ψάχνουν και με ένα ένταλμα στην πλάτη του, ο Gambin έψαχνε να βρει ένα δρόμο να ξεφύγει. Έμαθε για το θάνατο ενός θείου του, του Joaquin Gambin Gonzalez. Ο πληροφοριοδότης άρπαξε γρήγορα την ευκαιρία για να παρουσιάσει το θάνατο αυτό ως δικό του. Στις 5 Μαρτίου 1979 η εφημερίδα της Μούρθια *Hoja de Lunes* ανακοίνωνε τον επικήδειό του καλώντας σε προσευχές για την ψυχή του αποθανόντος. Πάντως, η ανακοίνωση ήταν επιδέξια κατασκευασμένη ώστε να δίνει την εντύπωση ότι ο αποθανών ήταν ο πληροφοριοδότης και κατάσκοπος Gambin. Μέλη της CNT που παρακολούθησαν την κηδεία φά-

πάντα ήθελα», θυμάται ο Gambin για το Cambio 16, *«να ξεθωριάσω μην αφήνοντας κανένα ίχνος».*

Την επόμενη μέρα ο Gambin απέσυρε όλες τις καταθέσεις του και επισκέφθηκε έναν πλαστικό χειρούργο για να αλλάξει τη μύτη και το πρόσωπό του, αλλάζοντας την εμφάνισή του. Τότε, όπως το θέτει αινιγματικά στο Cambio 16, *«χρησιμοποιώντας τις σχέσεις που είχε ακόμα σε κάποιους πολιτικούς κύκλους»,* απέκτησε μια πλαστή ταυτότητα με το όνομα «Manuel Garcia Gomez». Το Μάιο ταξίδεψε στο Βαγιαδολίδ, μετά στην Παμπλόνα, Βερόνα και Μαδρίτη... μετά πίσω στη Βαρκελώνη και τη Σεβίλλη.

Στις 27 Οκτωβρίου ο Gambin προσπάθησε να καταχραστεί χρήματα από το υποκατάστημα της Banco Exterior de Espana στο Έλτσε, αλλά πιάστηκε από την αστυνομία να κατέχει ένα περίστροφο και πλαστά χαρτιά, και αποκαλύφθηκε η πραγματική του ταυτότητα. Μόλις έφτασε στη φυλακή έστειλε δύο τηλεγραφήματα: ένα στον Jose Maria Escuerdo στο Τμήμα Απατών της Τράπεζας της Ισπανίας και ένα στον Manuel Gomez de Sandoval, επικεφαλής της Κεντρικής Ταξιαρχίας Πληροφοριών. Το αποτέλεσμα ήταν θαυματουργό. Εβδομάδες αργότερα, το ένταλμα σύλληψής του για τρο-

μοκρατία ανακλήθηκε, όπως και η κατηγορία για απάτη στην Τράπεζα της Ισπανίας και απελευθερώθηκε με εγγύηση 50.000 πεσετών.

Ο Gambin τώρα επέβλεπε την κηδεία του για δεύτερη φορά. Στις 24 Ιουλίου 1980, η βασκική εφημερίδα Egin ανακοίνωνε, μέσω του Πρακτορείου Ειδήσεων Efe, ότι το «Αυτόνομο Ελευθεριακό Κομάντο» είχε εκτελέσει τον Joaquin Hernandez, με ψευδώνυμο «El Grillo», στα νότια της Γαλλίας. *«Τον σκοτώσαμε επειδή ήταν προβοκάτορας και χαφιές της αστυνομίας»*, έγραφε η προκήρυξη που δημοσιεύτηκε στην φιλικά προσκείμενη προς την ΕΤΑ εφημερίδα Egin, *«και για τη σκευωρία εναντίον επαναστατών εργατών σε προβοκάτσιες της αστυνομίας όπως η υπόθεση Scala»*.

Ο Gambin παραδέχτηκε στο Cambio 16: *«Η προκήρυξη, που ο τύπος δημοσίευσε τότε, δόθηκε στο πρακτορείο Efe από εμένα, εκμεταλλευόμενος ένα ταξίδι μου στην Ανδόρρα, όπου εντοπίστηκα από κάποιους παλιούς γνωστούς που ανήκαν στη CNT»*.

Τίποτα δεν ακούστηκε για τον Gambin μετά το δεύτερο «θάνατό» του, ώσπου στις 3 Δεκεμβρίου 1981 τον σταμάτησαν σε έλεγχο στο σιδηροδρομικό σταθμό της Βαλένθια, ως ύποπτο εμπορίας όπλων. Δεν παραδόθηκε εύκολα και τραυματίστηκε στην πλάτη, κοντά στη σπονδυλική στήλη, και στο πόδι, πριν συλληφθεί. Οι μπάτσοι βρήκαν ότι κουβαλούσε πέντε χειροβομβίδες! Στάλθηκε ξανά στη φυλακή, και μόνο όταν το Cambio 16, που ερευνούσε την υπόθεση Scala για αρκετούς μήνες, ανακάλυψε ότι ο πληροφοριοδότης ήταν ακόμη ζωντανός, και ήταν ο ίδιος άνθρωπος που συνελήφθη μετά από την ανταλλαγή πυροβολισμών στο σιδηροδρομικό σταθμό της Βαλένθια, που οι αρχές δημόσια παραδέχτηκαν την ταυτότητα του συλληφθέντα, του Gambin, του βομβιστή της υπόθεσης Scala. Για μια ακόμη φορά, ο Gambin άρχισε να στέλνει γράμματα και τηλεγραφήματα στους πρώην προστάτες του στην αστυνομία, απειλώντας να αποκαλύψει τη συνεργασία του με το Αντι-Αναρχικό Απόσπασμα, επισυνάπτοντας και αρχείο με ντοκουμέντα-αποδείξεις της μυστικής υπηρεσίας του: τηλεγραφήματα, πλαστά χρήματα, φωτογραφίες, πλαστά δελτία αστυνομικής ταυτότη-

νει για πάνω από 30 χρόνια δε θα το καταφέρει ούτε μια ομάδα αναρχικών ούτε τέσσερις μπάτσοι. Ή θα μιλήσω ή θα πεθάνω».*

Το τέλος του δρόμου

Η δεύτερη δίκη της υπόθεσης Scala άρχισε με αυστηρά μέτρα ασφάλειας το Δεκέμβριο του 1983. Σε κάλεσμα της CNT, περίπου 100 άτομα από το συνδικάτο συγκεντρώθηκαν έξω από το Παλάτι της Δικαιοσύνης στη Βαρκελώνη, παρά τις παρενοχλήσεις της αστυνομίας, φέροντας πλακάτ που έγραφαν *«οι συνωμοσίες εναντίον της CNT καταστρώνονται στο υπουργείο εσωτερικών. Η υπόθεση Scala είναι μια αστυνομική προβοκάτσια»*.

Καταθέτοντας, ο Gambin ισχυρίστηκε στην υπεράσπισή του: *«... Μου είχε αναθέσει η αστυνομία να παρακολουθώ τις αναρχικές ομάδες στη Βαρκελώνη»*.

Ο Jose Cuevas, ένας απ' αυτούς που είχαν οδηγηθεί στο πρώτο δικαστήριο, με βάση τις καταθέσεις του Gambin στο Αντι-Αναρχικό Απόσπασμα, μεταφέρθηκε από το κελί του στις φυλακές για να καταθέσει για τη δίωξή του. Παρά τις επανειλημμένες προσπάθειες της έδρας να σιωπήσει, δήλωσε στο δικαστήριο: *«ο Gambin ήρθε στο σπίτι μου με δύο βαλίτσες και ένα σακίδιο και μου είπε ότι ήταν εμπορικός αντιπρόσωπος για ανταλλακτικά ψυγείων σε επαγγελματικό ταξίδι. Στο καφέ σακίδιο, κουβαλούσε μια περίεργη συσκευή που μου είπε ότι ήταν δείγμα που χρησιμοποιούσε στη δουλειά του. Μου πρόσφερε επίσης ένα 38άρι περίστροφο και το αρνήθηκα επειδή δεν χρειαζόμουν κανένα όπλο»*.

«Όταν με συνέλαβε η αστυνομία, μου έδειξαν το 38άρι περίστροφο και το καφέ σακίδιο όπως και ένα σχέδιο της συσκευής που είχε μέσα, με σκοπό να μου δείξουν τη σύνδεσή τους με τον Gambin. Στο σχέδιο ήταν γραμμένο «Scala, υλικό οπλισμού». Αυτά τα αντικείμενα δεν εμφανίστηκαν ποτέ ξανά. Πώς είναι δυνατόν;»

«Έχω καταδικαστεί σε 17 χρόνια βάσει μιας δήλωσης που υπογράφηκε με βασανιστήρια, απουσία οποιασδήποτε απόδειξης. Τα δικαστήρια δεν είχαν διάθεση να ερευνήσουν...» (**Solidaridad Obrera**, Ιανουάριος 1984).

Η πλαστή ταυτότητα που εκδόθηκε στο όνομα «Joaquin Fernandez Sanz», μαζί με αποδείξεις ταχυδρομείων και πιστοποιητικά προς τον επίτροπο της αστυνομίας, παρουσιάστηκαν επίσης

Σύντροφοι/ισσες και φίλες/φίλοι,

Όπως γνωρίζετε η ΔΙΑΔΡΟΜΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ ξεκίνησε την πορεία της τον Μάρτιο του 2002 και από τότε διακινείται και μέσω πρακτορείου εφημερίδων σε όλο τον ελλαδικό χώρο. Από τότε και μέχρι σήμερα τα εμπόδια στη διακίνησή της συνεχίζονται.

Υπάρχει, επομένως, μία διαρκής προσπάθεια, ώστε να μη θάβεται η εφημερίδα σας, στους πάγκους και στις αποθήκες των εφημεριδοπωλών και των διανομέων, στην οποία η συμβολή σας είναι ουσιαστική και γι' αυτό σας στέλνουμε αδελφικούς χαιρετισμούς για την έμπρακτη συμπαράστασή σας, η οποία εκφράζεται μέσω τηλεφωνημάτων ή του ηλεκτρονικού ταχυδρομείου.

Εξ αιτίας αυτών των εμποδίων τα οποία προβάλλονται (από τους γνωστούς και μη εξαιρετέους) και με δεδομένη την παρότρυνση που υπήρχε εδώ και πολύ καιρό, έχουμε ενεργοποιήσει τη δυνατότητα συνδρομής.
Η συνδρομή αφορά 10 τεύχη και για μεν το ΕΣΩΤΕΡΙΚΟ είναι 20 ευρώ για δε την ΕΥΡΩΠΗ 30 ευρώ.
Επομένως, ορίζετε τον αριθμό των φύλλων για τα οποία θέλετε να ισχύσει η συνδρομή στέλνοντας ταχυδρομική επιταγή στο όνομα: Γεώργιος Ν. Βλασσόπουλος, Τ.Θ. 30658, Τ.Κ. 10033, ΑΘΗΝΑ, ή καταθέτοντας το αντίστοιχο ποσόν στον ακόλουθο αριθμό λογαριασμού: (Εθνική Τράπεζα) 116/611-838-03
IBAN: GR77 0110 1160 0000 1166 1183 803
bic: ETHNGRAA
Σε κάθε περίπτωση είναι απαραίτητη η γνωστοποίηση των στοιχείων σας μέσω του ταχυδρομείου, τηλεφωνικά ή με ηλεκτρονικό ταχυδρομείο, δηλαδή: Όνομα, επώνυμο, διεύθυνση, ταχυδρομικός κώδικας και ένα τηλέφωνο.

Θυμίζουμε, επίσης, την πάγια πρακτική μας (από το πρώτο φύλλο και μέχρι σήμερα), σύμφωνα με την οποία, μετά την επιστροφή του κάθε φύλλου από το πρακτορείο, να γίνεται –με δική μας επιμέλεια και ευθύνη– διανομή χιλιάδων αντιτύπων ΧΩΡΙΣ ΑΝΤΙΤΙΜΟ σε διάφορα κεντρικά σημεία, πλατείες, χώρους όπου γίνονται εκδηλώσεις κ.λπ., για να την αποκτήσουν και όσοι για διάφορους λόγους δεν μπορούν να την προμηθευτούν. Επισημαίνουμε, ακόμη, ότι ανέκαθεν θεωρούσαμε και εκλαμβάνουμε το αντίτιμο της εφημερίδας που καταβάλλετε ως μία συμβολή (κάθ' ενός και κάθε μιας από εσάς) στην ενίσχυση για την συνέχεια της προσπάθειάς μας.

Είναι ευπρόσδεκτη η οικονομική ενίσχυση της ΔΙΑΔΡΟΜΗΣ

ση που δημοσιεύτηκε στην φιλικά προσκείμενη προς την ΕΤΑ εφημερίδα Egin, *«και για τη σκευωρία εναντίον επαναστατών εργατών σε προβοκάτσιες της αστυνομίας όπως η υπόθεση Scala»*.

Ο Gambin παραδέχτηκε στο Cambio 16: *«Η προκήρυξη, που ο τύπος δημοσίευσε τότε, δόθηκε στο πρακτορείο Efe από εμένα, εκμεταλλευόμενος ένα ταξίδι μου στην Ανδόρρα, όπου εντοπίστηκα από κάποιους παλιούς γνωστούς που ανήκαν στη CNT»*.

Τίποτα δεν ακούστηκε για τον Gambin μετά το δεύτερο «θάνατό» του, ώσπου στις 3 Δεκεμβρίου 1981 τον σταμάτησαν σε έλεγχο στο σιδηροδρομικό σταθμό της Βαλένθια, ως ύποπτο εμπορίας όπλων. Δεν παραδόθηκε εύκολα και τραυματίστηκε στην πλάτη, κοντά στη σπονδυλική στήλη, και στο πόδι, πριν συλληφθεί. Οι μπάτσοι βρήκαν ότι κουβαλούσε πέντε χειροβομβίδες! Στάλθηκε ξανά στη φυλακή, και μόνο όταν το Cambio 16, που ερευνούσε την υπόθεση Scala για αρκετούς μήνες, ανακάλυψε ότι ο πληροφοριοδότης ήταν ακόμη ζωντανός, και ήταν ο ίδιος άνθρωπος που συνελήφθη μετά από την ανταλλαγή πυροβολισμών στο σιδηροδρομικό σταθμό της Βαλένθια, που οι αρχές δημόσια παραδέχτηκαν την ταυτότητα του συλληφθέντα, του Gambin, του βομβιστή της υπόθεσης Scala. Για μια ακόμη φορά, ο Gambin άρχισε να στέλνει γράμματα και τηλεγραφήματα στους πρώην προστάτες του στην αστυνομία, απειλώντας να αποκαλύψει τη συνεργασία του με το Αντι-Αναρχικό Απόσπασμα, επισυνάπτοντας και αρχείο με ντοκουμέντα-αποδείξεις της μυστικής υπηρεσίας του: τηλεγραφήματα, πλαστά χρήματα, φωτογραφίες, πλαστά δελτία αστυνομικής ταυτότητας, και άλλα έγγραφα που του έδωσαν οι μπάτσοι. Αλλά αυτή τη φορά οι απειλές του δεν είχαν απήχηση.

Από το κελί του στις φυλακές υψίστης ασφαλείας Modelo της Βαρκελώνης, όπου ζήτησε ο ίδιος να μεταφερθεί, ο Gambin εξήγησε την απόφαση του να μιλήσει τελικά, την παραμονή της καθυστερημένης δίκης για την συμμετοχή του στην επίθεση στο Scala:

Cambio 16: *«Γιατί αποφάσισες να μιλήσεις μετά από τόσα χρόνια;»*

Gambin: *«Επειδή ένιψαν τα χέρια τους για μένα. Για τους περασμένους 59 μήνες είχα την ελπίδα ότι τα αφεντικά της αστυνομίας που με στρατολόγησαν θα με ξέμπλεκαν. Δεν είναι προς το συμφέρον τους να μου γυρίσουν την πλάτη. Έτσι, για αυτά τα πέντε χρόνια περιπλάνησης, κινούμενος συνέχεια από το ένα σημείο στο άλλο σαν κτήνος κυνηγημένο, ζούσα προσηλωμένος στη σκέψη ότι στο τέλος οι μπάτσοι Escuerdo και Sandoval*

CNT καταστρώνονται στο υπουργείο εσωτερικών. Η υπόθεση Scala είναι μια αστυνομική προβοκάτσια».

Καταθέτοντας, ο Gambin ισχυρίστηκε στην υπεράσπισή του: *«... Μου είχε αναθέσει η αστυνομία να παρακολουθώ τις αναρχικές ομάδες στη Βαρκελώνη»*.

Ο Jose Cuevas, ένας απ' αυτούς που είχαν οδηγηθεί στο πρώτο δικαστήριο, με βάση τις καταθέσεις του Gambin στο Αντι-Αναρχικό Απόσπασμα, μεταφέρθηκε από το κελί του στις φυλακές για να καταθέσει για τη δίωξή του. Παρά τις επανειλημμένες προσπάθειες της έδρας να σιωπήσει, δήλωσε στο δικαστήριο: *«ο Gambin ήρθε στο σπίτι μου με δύο βαλίτσες και ένα σακίδιο και μου είπε ότι ήταν εμπορικός αντιπρόσωπος για ανταλλακτικά ψυγείων σε επαγγελματικό ταξίδι. Στο καφέ σακίδιο, κουβαλούσε μια περίεργη συσκευή που μου είπε ότι ήταν δείγμα που χρησιμοποιούσε στη δουλειά του. Μου πρόσφερε επίσης ένα 38άρι περίστροφο και το αρνήθηκα επειδή δεν χρειαζόμουν κανένα όπλο»*.

«Όταν με συνέλαβε η αστυνομία, μου έδειξαν το 38άρι περίστροφο και το καφέ σακίδιο όπως και ένα σχέδιο της συσκευής που είχε μέσα, με σκοπό να μου δείξουν τη σύνδεσή τους με τον Gambin. Στο σχέδιο ήταν γραμμένο «Scala, υλικό οπλισμού». Αυτά τα αντικείμενα δεν εμφανίστηκαν ποτέ ξανά. Πώς είναι δυνατόν;»

«Έχω καταδικαστεί σε 17 χρόνια βάσει μιας δήλωσης που υπογράφηκε με βασανιστήρια, απουσία οποιασδήποτε απόδειξης. Τα δικαστήρια δεν είχαν διάθεση να ερευνήσουν...» (**Solidaridad Obrera**, Ιανουάριος 1984).

Η πλαστή ταυτότητα που εκδόθηκε στο όνομα «Joaquin Fernandez Sanz», μαζί με αποδείξεις ταχυδρομείων και πιστοποιητικά προς τον επίτροπο της αστυνομίας, παρουσιάστηκαν επίσης στο δικαστήριο σαν απόδειξη του ότι ο Gambin ήταν στο μισθολόγιο (payroll) της αστυνομίας.

Ο Gambin κρίθηκε ένοχος για τις κατηγορίες της κατασκευής εκρηκτικών και συμμετοχής σε διαδήλωση κατέχοντας όπλα, και καταδικάστηκε σε 7 χρόνια κάθειρξης, παρά το γεγονός ότι ο εισαγγελέας είχε ζητήσει να καταδικαστεί σε 16 χρόνια. Αμέσως μετά την καταδίκη, ο Gambin είπε στο Cambio 16: *«είμαι τελείως μπερδεμένος. Η αστυνομία με πίεσε να δουλέψω με τρομοκρατικές ομάδες εκ μέρους της. Μου είπαν ότι έπρεπε να μην κινήσω υποψίες και τώρα με πετάνε επειδή έκανα αυτό που μου ζήτησαν»*.

Η Solidaridad Obrera σχολίασε: *«Αυτός ο «μικρός άγγελος» που καυχιέται για 32 καταδίκες, χωρίς να υπολογίσουμε αυτή τώρα που μας ενδιαφέρει, έχει ομολογήσει ότι ήταν πληρωμένος πληροφοριοδότης της αστυνομίας με πλαστά χαρτιά που βγήκαν από επίσημα κανάλια και ότι διείσδυσε σε καταλανικές αναρχικές ο-*

εκφράζεται μέσω τηλεφωνημάτων ή του ηλεκτρονικού ταχυδρομείου.

Εξ αιτίας αυτών των εμποδίων τα οποία προβάλλονται (από τους γνωστούς και μη εξαιρετέους) και με δεδομένη την παρότρυνση που υπήρχε εδώ και πολύ καιρό, έχουμε ενεργοποιήσει τη δυνατότητα συνδρομής.
Η συνδρομή αφορά 10 τεύχη και για μεν το ΕΣΩΤΕΡΙΚΟ είναι 20 ευρώ για δε την ΕΥΡΩΠΗ 30 ευρώ.
Επομένως, ορίζετε τον αριθμό των φύλλων για τα οποία θέλετε να ισχύσει η συνδρομή στέλνοντας ταχυδρομική επιταγή στο όνομα: Γεώργιος Ν. Βλασσόπουλος, Τ.Θ. 30658, Τ.Κ. 10033, ΑΘΗΝΑ, ή καταθέτοντας το αντίστοιχο ποσόν στον ακόλουθο αριθμό λογαριασμού: (Εθνική Τράπεζα) 116/611-838-03
IBAN: GR77 0110 1160 0000 1166 1183 803
bic: ETHNGRAA
Σε κάθε περίπτωση είναι απαραίτητη η γνωστοποίηση των στοιχείων σας μέσω του ταχυδομείου, τηλεφωνικά ή με ηλεκτρονικό ταχυδρομείο, δηλαδή: Όνομα, επώνυμο, διεύθυνση, ταχυδρομικός κώδικας και ένα τηλέφωνο.

Θυμίζουμε, επίσης, την πάγια πρακτική μας (από το πρώτο φύλλο και μέχρι σήμερα), σύμφωνα με την οποία, μετά την επιστροφή του κάθε φύλλου από το πρακτορείο, να γίνεται –με δική μας επιμέλεια και ευθύνη– διανομή χιλιάδων αντιτύπων ΧΩΡΙΣ ΑΝΤΙΤΙΜΟ σε διάφορα κεντρικά σημεία, πλατείες, χώρους όπου γίνονται εκδηλώσεις κ.λπ., για να την αποκτήσουν και όσοι για διάφορους λόγους δεν μπορούν να την προμηθευτούν. Επισημαίνουμε, ακόμη, ότι ανέκαθεν θεωρούσαμε και εκλαμβάνουμε το αντίτιμο της εφημερίδας που καταβάλλετε ως μία συμβολή (καθ' ενός και κάθε μιας από εσάς) στην ενίσχυση για την συνέχεια της προσπάθειάς μας.

Είναι ευπρόσδεκτη η οικονομική ενίσχυση της ΔΙΑΔΡΟΜΗΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ με κατάθεση στον τραπεζικό λογαριασμό ή απ' ευθείας. Απαραίτητη προϋπόθεση είναι αυτή να μην προέρχεται από ενέργειες που αντιτίθενται σε θεμελιακές αναρχικές αντιλήψεις και θεωρήσεις (π.χ. εμπόριο ναρκωτικών, ληστείες, πράξεις που παραβιάζουν την ανθρώπινη αξιοπρέπεια –πορνεία, δουλεμπόριο κ.ά.–), κεφαλαιοκρατικές δραστηριότητες κ.λπ. και συναρτώνται με ανιδιοτελή κίνητρα.

Υπενθυμίζουμε ότι Η ΔΙΑΔΡΟΜΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ δεν διεκδικεί κανενός είδους...copyright. Τα κείμενα και οι ειδήσεις που δημοσιεύονται δεν αποτελούν πνευματική ή άλλου είδους ιδιοκτησία του Κύκλου Σύνταξης και μπορούν να χρησιμοποιούνται, απ' όσους το επιθυμούν, στην κατεύθυνση της ελεύθερης αναρχικής πληροφόρησης και διακίνησης των απόψεων και ιδεών. Επιθυμητή είναι η δημοσίευση της πηγής προέλευσης τους.

Επίσης, όσοι/ες έχουν κάποια πρόταση που μπορεί να συμβάλλει θετικά στην μορφή και την ύλη της εφημερίδας, μπορούν να

άνθρωπος που συνελήφθη μετά από την ανταλλαγή πυροβολισμών στο σιδηροδρομικό σταθμό της Βαλένθια, που οι αρχές δημόσια παραδέχτηκαν την ταυτότητα του συλληφθέντα, του Gambin, του βομβιστή της υπόθεσης Scala. Για μια ακόμη φορά, ο Gambin άρχισε να στέλνει γράμματα και τηλεγραφήματα στους πρώην προστάτες του στην αστυνομία, απειλώντας να αποκαλύψει τη συνεργασία του με το Αντι-Αναρχικό Απόσπασμα, επισυνάπτοντας και αρχείο με ντοκουμέντα-αποδείξεις της μυστικής υπηρεσίας του: τηλεγραφήματα, πλαστά χρήματα, φωτογραφίες, πλαστά δελτία αστυνομικής ταυτότητας, και άλλα έγγραφα που του έδωσαν οι μπάτσοι. Αλλά αυτή τη φορά οι απειλές του δεν είχαν απήχηση.

Από το κελί του στις φυλακές υψίστης ασφαλείας Modelo της Βαρκελώνης, όπου ζήτησε ο ίδιος να μεταφερθεί, ο Gambin εξήγησε την απόφασή του να μιλήσει τελικά, την παραμονή της καθυστερημένης δίκης για την συμμετοχή του στην επίθεση στο Scala:

Cambio 16: *«Γιατί αποφάσισες να μιλήσεις μετά από τόσα χρόνια;»*

Gambin: *«Επειδή ένιψαν τα χέρια τους για μένα. Για τους περασμένους 59 μήνες είχα την ελπίδα ότι τα αφεντικά της αστυνομίας που με στρατολόγησαν θα με ξέμπλεκαν. Δεν είναι προς το συμφέρον τους να μου γυρίσουν την πλάτη. Έτσι, για αυτά τα πέντε χρόνια περιπλάνησης, κινούμενος συνέχεια από το ένα σημείο στο άλλο σαν κτήνος κυνηγημένο, ζούσα προσηλωμένος στη σκέψη ότι στο τέλος οι μπάτσοι Escuerdo και Sandoval θα έρχονταν να με βοηθήσουν. Αλλά όταν συνελήφθην στη Βαλένθια και είδα ότι κανείς δεν απαντούσε στα γράμματα και στα τηλεγραφήματά μου, οι ψευδαισθήσεις θρυμματίστηκαν. Δεν θέλω να τιμωρηθώ για δολοφονία. Τα χέρια του Joaquin Gambin Hernandez δεν είναι λερωμένα με αίμα».*

Cambio 16: *«Γιατί ζήτησες να μεταφερθείς σε κελί υψίστης ασφαλείας;»*

Gambin: *«Επειδή με θέλουν νεκρό. Έχουν επικηρύξει το κεφάλι μου. Απειλούμαι από κάθε πλευρά. Για τους αναρχικούς είμαι ένας τερατώδης χαφιές, ο προβοκάτορας του «Scala», και η μαφία θέλει να σιωπήσω από φόβο μήπως βγάλω τα άπλυτα της αστυνομίας στη φόρα. Αλλά αυτό που δεν κατέφερε η πείνα να κά-*

της συσκευής που είχε μέσα, με σκοπό να μου δείξουν τη σύνδεσή τους με τον Gambin. Στο σχέδιο ήταν γραμμένο «Scala, υλικό οπλισμού». Αυτά τα αντικείμενα δεν εμφανίστηκαν ποτέ ξανά. Πώς είναι δυνατόν;»

«Έχω καταδικαστεί σε 17 χρόνια βάσει μιας δήλωσης που υπογράφηκε με βασανιστήρια, απουσία οποιασδήποτε απόδειξης. Τα δικαστήρια δεν είχαν διάθεση να ερευνήσουν...» (**Solidaridad Obrera**, Ιανουάριος 1984).

Η πλαστή ταυτότητα που εκδόθηκε στο όνομα «Joaquin Fernandez Sanz», μαζί με αποδείξεις ταχυδρομείων και πιστοποιητικά προς τον επίτροπο της αστυνομίας, παρουσιάστηκαν επίσης στο δικαστήριο σαν απόδειξη του ότι ο Gambin ήταν στο μισθολόγιο (payroll) της αστυνομίας.

Ο Gambin κρίθηκε ένοχος για τις κατηγορίες της κατασκευής εκρηκτικών και συμμετοχής σε διαδήλωση κατέχοντας όπλα, και καταδικάστηκε σε 7 χρόνια κάθειρξης, παρά το γεγονός ότι ο εισαγγελέας είχε ζητήσει να καταδικαστεί σε 16 χρόνια. Αμέσως μετά την καταδίκη, ο Gambin είπε στο Cambio 16: *«είμαι τελείως μπερδεμένος. Η αστυνομία με πίεσε να δουλέψω με τρομοκρατικές ομάδες εκ μέρους της. Μου είπαν ότι έπρεπε να μην κινήσω υποψίες και τώρα με πετάνε επειδή έκανα αυτό που μου ζήτησαν».*

Η Solidaridad Obrera σχολίασε: *«Αυτός ο «μικρός άγγελος» που καυχιέται για 32 καταδίκες, χωρίς να υπολογίσουμε αυτή τώρα που μας ενδιαφέρει, έχει ομολογήσει ότι ήταν πληρωμένος πληροφοριοδότης της αστυνομίας με πλαστά χαρτιά που βγήκαν από επίσημα κανάλια και ότι διείσδυσε σε καταλανικές αναρχικές ομάδες των οποίων πέτυχε τη διάλυση το 1977. Μετά το επεισόδιο στο Scala –χωρίς να απαλλαγεί μετά από δύο δίκες– εξαφανίστηκε, για να ξαναεμφανιστεί μόνο μετά από μερικούς μήνες, διεισδύοντας και προδίδοντας την ERAT, πράγμα για το οποίο παραδέχεται ότι πληρώθηκε με 20.000 πεσέτες από τον επιθεωρητή του Αντι-Αναρχικού Αποσπάσματος, Jose Maria Escuerdo Tejedo»*, (**Solidaridad Obrera**, Ιανουάριος 1984).

από το αγγλικό περιοδικό Anarchy,
σειρά 2, τ. 38, 1985

Μετάφραση: Αναρχικός Πυρήνας
ΞΑΝΑ ΣΤΟΥΣ ΔΡΟΜΟΥΣ

Θυμίζουμε, επίσης, την πάγια πρακτική μας (από το πρώτο φύλλο και μέχρι σήμερα), σύμφωνα με την οποία, μετά την επιστροφή του κάθε φύλλου από το πρακτορείο, να γίνεται –με δική μας επιμέλεια και ευθύνη– διανομή χιλιάδων αντιτύπων ΧΩΡΙΣ ΑΝΤΙΤΙΜΟ σε διάφορα κεντρικά σημεία, πλατείες, χώρους όπου γίνονται εκδηλώσεις κ.λπ., για να την αποκτήσουν και όσοι για διάφορους λόγους δεν μπορούν να την προμηθευτούν. Επισημαίνουμε, ακόμη, ότι ανέκαθεν θεωρούσαμε και εκλαμβάνουμε το αντίτιμο της εφημερίδας που καταβάλλετε ως μία συμβολή (κάθ' ενός και κάθε μιας από εσάς) στην ενίσχυση για την συνέχεια της προσπάθειάς μας.

Είναι ευπρόσδεκτη η οικονομική ενίσχυση της ΔΙΑΔΡΟΜΗΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ με κατάθεση στον τραπεζικό λογαριασμό ή απ' ευθείας. Απαραίτητη προϋπόθεση είναι αυτή να μην προέρχεται από ενέργειες που αντιτίθενται σε θεμελιακές αναρχικές αντιλήψεις και θεωρήσεις (π.χ. εμπόριο ναρκωτικών, ληστείες, πράξεις που παραβιάζουν την ανθρώπινη αξιοπρέπεια –πορνεία, δουλεμπόριο κ.ά.–), κεφαλαιοκρατικές δραστηριότητες κ.λπ. και συναρτώνται με ανιδιοτελή κίνητρα.

Υπενθυμίζουμε ότι Η ΔΙΑΔΡΟΜΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ δεν διεκδικεί κανενός είδους...copyright. Τα κείμενα και οι ειδήσεις που δημοσιεύονται δεν αποτελούν πνευματική ή άλλου είδους ιδιοκτησία του Κύκλου Σύνταξης και μπορούν να χρησιμοποιούνται, απ' όσους το επιθυμούν, στην κατεύθυνση της ελεύθερης αναρχικής πληροφόρησης και διακίνησης των απόψεων και ιδεών. Επιθυμητή είναι η δημοσίευση της πηγής προέλευσης τους.

Επίσης, όσοι/ες έχουν κάποια πρόταση που μπορεί να συμβάλλει θετικά στην μορφή και την ύλη της εφημερίδας, μπορούν να επικοινωνήσουν μαζί μας, προσωπικά, τηλεφωνικά ή με το ηλεκτρονικό ταχυδρομείο. Οι αυτοί τρόποι επικοινωνίας ισχύουν για την περίπτωση που δεν μπορείτε να βρείτε την εφημερίδα στους χώρους διάθεσης και επιθυμείτε να μας ενημερώσετε. Τα σημεία όπου μπορείτε να βρείτε τηνΔΙΑΔΡΟΜΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ βρίσκονται σε διασυνδεδεμένα άρθρα στα οποία γίνεται παραπομπή από τις αρχικές σελίδες του www.anarchy.gr και του www.anarchypress.gr.

Όταν στέλνετε ΣΥΣΤΗΜΕΝΗ επιστολή ή δέμα, αυτά θα πρέπει να απευθύνονται στον Παναγιώτη Ι. Διόλιο, ή στον Γεώργιο Ν. Βλασσόπουλο στην ταχυδρομική μας θυρίδα . Η επικοινωνία μέσω του ηλεκτρονικού ταχυδρομείου γίνεται στη διεύθυνση: diadromi@anarchy.gr

«[…]ο άνθρωπος πάντα νόμιζε πως είναι πιο ευφυής απ' τα δελφίνια, γιατί είχε καταφέρει να κάνει τόσα πράγματα –τον τροχό, τους πολέμους, τη Νέα Υόρκη κ.λπ.–, ενώ τα δελφίνια το μόνο που έκαναν ήταν να κοπροσκυλιάζουν στο νερό και να διασκεδάζουν. Από την άλλη, τα δελφίνια πάντα νόμιζαν πως είναι πολύ πιο έξυπνα από τον άνθρωπο – για τους ίδιους ακριβώς λόγους.

Το περίεργο ήταν πως τα δελφίνια γνώριζαν από καιρό την επικείμενη καταστροφή του πλανήτη Γη και είχαν κάνει πολλές προσπάθειες να ειδοποιήσουν την ανθρωπότητα για τον κίνδυνο: οι περισσότερες όμως προσπάθειες επικοινωνίας τους παρεξηγούνταν σαν διασκεδαστικές προσπάθειες να χτυπήσουν μια μπάλα ή να σφυρίξουν, για να πάρουν ένα μεζεδάκι και έτσι τελικά εγκατέλειψαν τις προσπάθειές τους και έφυγαν απ' τη Γη με τον τρόπο τους, λίγο πριν φτάσουν οι Βόγκονς.

Το τελευταίο μήνυμα των δελφινιών παρεξηγήθηκε σαν μια εκπληκτικά επιτηδευμένη προσπάθεια διπλής κωλοτούμπας, πηδώντας μέσα από ένα στεφάνι και σφυρίζοντας συγχρόνως την «Αστερόεσσα», αλλά στην πραγματικότητα το μήνυμα ήταν το εξής: «Αντίο κι ευχαριστώ για τα ψάρια»».

DOUGLAS ADAMS, *Γυρίζοντας τον Γαλαξία με ωτοστόπ*

Είναι, σίγουρα, σημαντικό, απ' την πλευρά της αναρχικής θεώρησης, να παρουσιάζονται, να αναλύονται, αλλά κυρίως, να διαχωρίζονται οι πολιτικές παραφυάδες απ' το ανθοφόρο βλαστάρι της απελευθερωτικής πρότασης. Η αξία, λοιπόν, της αναρχικής θεώρησης αποκτά μία επί πλέον σημασία, όταν η διείσδυση της κυριαρχίας στον κοινωνικό χώρο γίνεται με μη εμφανείς τρόπους, με αποτέλεσμα οι άνθρωποι να εγκλωβίζονται στον ιστό της, δίχως πραγματικά να το συνειδητοποιούν. Σε αυτές τις περιπτώσεις, ο αναρχικός λόγος, ως συνολικά απελευθερωτικός, είναι σε θέση να βρει την άκρη του πολιτικού μίτου που συναρμολογεί το εξουσιαστικό παραμύθι· να φωτίσει, δηλαδή, τα εξωραϊσμένα σημεία του, αποκαλύπτοντας, έτσι, τόσο το εύρος της μηχανορραφημένης απάτης, όσο και το προφανές του δόλου που το συνοδεύει.

Γιατί, όμως, ίσως να σκεφτεί κανείς, στεκόμαστε σε τέτοιες λεπτομέρειες; Δεν είναι κουραστικό να διυλίζουμε τον κώνωπα, όταν η κάμηλος των κοινωνικών αγώνων φυλλορροεί; Όχι, το ουσιώδες δεν θα γίνει ποτέ κουραστικό, ειδικά όταν αυτό αναδεικνύει και μάλιστα ευκρινώς την απελευθερωτική προοπτική. Έτσι και αλλιώς, το μέγεθος δεν είναι απαραίτητα και δηλωτικό της σημασίας, τόσο των πραγμάτων, όσο και των καταστάσεων, ακόμη και σε συμπαντική κλίμακα. Είναι γνωστό πως στο αχανές διάστημα ένα σώμα μπορεί να είναι ταυτοχρόνως απίστευτα μικρό, αλλά συνάμα και απίστευτα βαρύ. Είναι, όμως, ουκ

ΤΑ ΔΑΚΡΥΑ ΤΩΝ ΠΑΓΩΝ

κοινό όφελος. Έτσι, στην περίπτωση του Αρκτικού Ωκεανού, που δυστυχώς διαθέτει μεγάλα κοιτάσματα πετρελαίου και φυσικού αερίου, η συνεργασία έχει ευοδωθεί. Ήδη, πέρα από την Αμερική και τη Ρωσία, σπεύδουν να μαγαρίσουν την περιοχή και η Κίνα, η Δανία και δεν συμμαζεύεται. Οι μεγαλύτερες εταιρίες των δύο κρατών όμως ετοιμάζονται για από κοινού εξορύξεις στον Αρκτικό Ωκεανό. Οι Exxon Mobil Corp. (XOM) και OAO Rosneft (ROSN) στοχεύουν να ξεκινήσουν φέτος το έργο τους, με στόχο ένα απόθεμα πετρελαίου που θα ξεπερνάει αυτό της Νορβηγίας στη Βόρεια Θάλασσα. Αποτελεί το έναυσμα για μια σειρά έργων που θα εδραιώσουν μια συμμαχία που ξεκίνησε το 2011, όπως λέει η Bloomberg.

Τι είναι όμως αυτό το πετρέλαιο; Μοιάζει ο τρόπος εξόρυξης του με τον αντίστοιχο που χρησιμοποιείται στις ερήμους της Μέσης Ανατολής; Όχι. Πρόκειται να δημιουργήσουν σταθμούς εξαγωγής φυσικού αερίου και πετρελαίου, με μια διαδικασία πολύ πιο σύνθετη και πολυδάπανη. Ο «εύκολος» και πιο οικονομικός τρόπος εξαγωγής πετρελαίου έχει τελειώσει. Το διαθέσιμο πετρέλαιο είναι πλέον ακριβό στην εκμετάλλευσή του, γιατί βρίσκεται σε μεγάλα βάθη στη θάλασσα ή κοντά στον Βόρειο Πόλο (Αρκτική) ή σε σχιστολιθικά πετρώματα είτε είναι πυκνό και χρειάζεται να υποστεί μεγάλη επεξεργασία, οπότε έχει μεγαλύτερο κόστος. Οι φτηνές ενεργειακές λύσεις δεν έχουν βρεθεί, όπως λένε. Μάλιστα, το κόστος εξόρυξης υπολογίζεται ότι θα αυξάνεται κατά 7% (με την επίδραση του πληθωρισμού 9%) κάθε χρόνο. Αντίστοιχα, διαμορφώνονται και οι τιμές για τους καταναλωτές, βέβαια.

Τέτοιου είδους πετρέλαιο στοχεύουν να αντλήσουν οι δύο υπερδυνάμεις και από τον Αρκτικό Ωκεανό. Στη Σιβηρία, μάλιστα, φιλοδοξούν να αντλήσουν το λεγόμενο «σφιχτό πετρέλαιο», δηλαδή αυτό που εξάγεται από τα σχιστολιθικά πετρώματα. Για αυτό και ο Glenn Waller, επικεφαλής της ρωσικής Exxon, σε συνέντευξή του στη Μόσχα δήλωσε ότι «έχουμε μια μοναδική συνεργασία. Έχουν τα με-

πουργό και έναν άνθρωπο του Khodorkovsky που θεωρήθηκε ότι ενορχήστρωσε την πτώση του. Ο Khodorkovsky, απ' την άλλη, αφέθηκε ελεύθερος τον περασμένο μήνα, όταν ο Πούτιν του έδωσε χάρη. Είχε περάσει περισσότερο από μια δεκαετία στη φυλακή.

Η ρωσική Rosneft παράγει πλέον το 5% του παγκόσμιου πετρελαίου, με περισσότερα από 30 δισ. βαρέλια αποδεδειγμένων αποθεμάτων. Η συνολική παραγωγή συμπυκνωμάτων πετρελαίου και φυσικού αερίου της Ρωσίας αυξήθηκε 1% σε ένα μετα-σοβιετικό ρεκόρ των 523.280.000 τόνων το 2013, ανακοίνωσε το Υπουργείο Ενέργειας. Αυτό αντιστοιχεί περίπου στα 10,5 εκατομμύρια βαρέλια την ημέρα. Οι μετοχές της Rosneft, το 69,5% των οποίων κατέχονται από το ρωσικό κράτος, μειώθηκαν κατά 6,9% πέρυσι. Οι μετοχές της Exxon είχαν κέρδος 17%, την καλύτερη απόδοση από το 2007. Οπότε, μία συνεργασία μεταξύ τους αποτελεί αυτό που λέμε «ισχύς εν τη ενώσει».

Οι ήδη –φαινομενικά πάντα– ψυχρές διπλωματικές σχέσεις μεταξύ ΗΠΑ και Ρωσίας κλονίστηκαν το 2013, όταν η κυβέρνηση Ομπάμα επέβαλε ταξιδιωτική απαγόρευση σε ορισμένους Ρώσους αξιωματούχους, σχετικά με τις παραβιάσεις των ανθρωπίνων δικαιωμάτων, μετά την οποία η Ρωσία απαγόρευσε σε πολίτες των ΗΠΑ να υιοθετούν παιδιά από την Ρωσική επικράτεια. Αργότερα, ο Ομπάμα ακύρωσε μια συνάντηση με τον Βλαντιμίρ Πούτιν, εξαιτίας της απόφασης της Ρωσίας να παρέχει άσυλο στον Snowden. Οι εταιρείες, βέβαια, δεν θεωρούν πως όλα αυτά αποτελούν εμπόδιο. Αντίθετα, βρίσκουν στο κοινό τους συμφέρον προοπτική για μεγάλα κέρδη και προσβλέπουν σε μακροχρόνιες συνεργασίες.

Η θάλασσα Kara του Αρκτικού Ωκεανού, όπου η Rosneft θα αναζητήσει φέτος πετρέλαιο, προβλέπεται ότι θα φτάσει στα 9,5 δισεκατομμύρια βαρέλια ισοδύναμου πετρελαίου, σύμφωνα με την BP Plc. Είναι η πρώτη και η μόνη που έχει κατασκευάσει μια τέτοιου είδους γεωλογική εξόρυξη. Τα αποδεδειγμένα αποθέματα της Νορβηγίας ανέρ-

μια μπάλα ή να σφυρίξουν, για να πάρουν ένα μεζεδάκι και έτσι τελικά εγκατέλειψαν τις προσπάθειές τους και έφυγαν απ' τη Γη με τον τρόπο τους, λίγο πριν φτάσουν οι Βόγκονς.

Το τελευταίο μήνυμα των δελφινιών παρεξηγήθηκε σαν μια εκπληκτικά επιτηδευμένη προσπάθεια διπλής κωλοτούμπας, πηδώντας μέσα από ένα στεφάνι και σφυρίζοντας συγχρόνως την «Αστερόεσσα», αλλά στην πραγματικότητα το μήνυμα ήταν το εξής: «Αντίο κι ευχαριστώ για τα ψάρια».

DOUGLAS ADAMS, *Γυρίζοντας τον Γαλαξία με ωτοστόπ*

Είναι, σίγουρα, σημαντικό, απ' την πλευρά της αναρχικής θεώρησης, να παρουσιάζονται, να αναλύονται, αλλά κυρίως, να διαχωρίζονται οι πολιτικές παραφυάδες απ' το ανθοφόρο βλαστάρι της απελευθερωτικής πρότασης. Η αξία, λοιπόν, της αναρχικής θεώρησης αποκτά μία επί πλέον σημασία, όταν η διείσδυση της κυριαρχίας στον κοινωνικό χώρο γίνεται με μη εμφανείς τρόπους, με αποτέλεσμα οι άνθρωποι να εγκλωβίζονται στον ιστό της, δίχως πραγματικά να το συνειδητοποιούν. Σε αυτές τις περιπτώσεις, ο αναρχικός λόγος, ως συνολικά απελευθερωτικός, είναι σε θέση να βρει την άκρη του πολιτικού μίτου που συναρμολογεί το εξουσιαστικό παραμύθι· να φωτίσει, δηλαδή, τα εξωραϊσμένα σημεία του, αποκαλύπτοντας, έτσι, τόσο το εύρος της μηχανορραφημένης απάτης, όσο και το προφανές του δόλου που το συνοδεύει.

Γιατί, όμως, ίσως να σκεφτεί κανείς, στεκόμαστε σε τέτοιες λεπτομέρειες; Δεν είναι κουραστικό να διυλίζουμε τον κώνωπα, όταν η κάμηλος των κοινωνικών αγώνων φυλλορροεί; Όχι, το ουσιώδες δεν θα γίνει ποτέ κουραστικό, ειδικά όταν αυτό αναδεικνύει και μάλιστα ευκρινώς την απελευθερωτική προοπτική. Έτσι κι αλλιώς, το μέγεθος δεν είναι απαραίτητα και δηλωτικό της σημασίας, τόσο των πραγμάτων, όσο και των καταστάσεων, ακόμη και σε συμπαντική κλίμακα. Είναι γνωστό πως στο αχανές διάστημα ένα σώμα μπορεί να είναι ταυτοχρόνως απίστευτα μικρό, αλλά συνάμα και απίστευτα βαρύ. Είναι, όμως, ουκ ολίγες οι φορές που οι κρατικές μεθοδεύσεις, παρουσιάζουν το σημαντικό ως ασήμαντο και αντιστρόφως. Ας δούμε, λοιπόν, μέσα από μια αναρχική οπτική, πως τα «αθώα» εφευρήματα της τεχνολογικής επιστήμης γίνονται δήμιος της φύσης, αλλά και με ποιον τρόπο φαινομενικά άσχετες, ακόμη και προβαλλόμενες ως ανταγωνιστικές μεταξύ τους, εξουσιαστικές μεθοδεύσεις, συμπλέκονται με άρρηκτους δεσμούς.

Μπορεί η φωτογράφηση, για παράδειγμα, μιας λευκής φάλαινας να έχει ήδη προαναγγείλει τον ίδιο της τον θάνατο; Τελευταία, οι πολυσυσκευές υψηλής ανάλυσης, που αποτελούν μικρούς υπολογιστές τσέπης και τηλεπικοινωνίας, συνθέτουν την τεχνολογία αιχμής. Είναι πολύ χαρακτηριστικό ότι οι διαφημίσεις, θέλοντας να μας δείξουν την υψηλή ανάλυση και πιστότητα της εικόνας που αναπαράγεται με ένα «έξυπνο» τηλέφωνο, χρησιμοποιούν φυσικά τοπία απαράμιλλης ομορφιάς από όλη τη γη. Μας διαφημίζουν ότι οι εικόνες της ερήμου, των δασών, των λιμνών, των ποταμών και των πάγων είναι πολύ πιο ευκρινείς

σε το 2011, όπως λέει η Bloomberg.

Τι είναι όμως αυτό το πετρέλαιο; Μοιάζει ο τρόπος εξόρυξής του με τον αντίστοιχο που χρησιμοποιείται στις ερήμους της Μέσης Ανατολής; Όχι. Πρόκειται να δημιουργήσουν σταθμούς εξαγωγής φυσικού αερίου και πετρελαίου,

ΤΑ ΔΑΚΡΥΑ ΤΩΝ ΠΑΓΩΝ

με μια διαδικασία πολύ πιο σύνθετη και πολυδάπανη. Ο «εύκολος» και πιο οικονομικός τρόπος εξαγωγής πετρελαίου έχει τελειώσει. Το διαθέσιμο πετρέλαιο είναι πλέον ακριβό στην εκμετάλλευσή του, γιατί βρίσκεται σε μεγάλα βάθη στη θάλασσα ή κοντά στον Βόρειο Πόλο (Αρκτική) ή σε σχιστολιθικά πετρώματα είτε είναι πυκνό και χρειάζεται να υποστεί μεγάλη επεξεργασία, οπότε έχει μεγαλύτερο κόστος. Οι φτηνές ενεργειακές λύσεις δεν έχουν βρεθεί, όπως λένε. Μάλιστα, το κόστος εξόρυξης υπολογίζεται ότι θα αυξάνεται κατά 7% (με την επίδραση του πληθωρισμού 9%) κάθε χρόνο. Αντίστοιχα, διαμορφώνονται και οι τιμές για τους καταναλωτές, βέβαια.

Τέτοιου είδους πετρέλαιο στοχεύουν να αντλήσουν οι δύο υπερδυνάμεις και από τον Αρκτικό Ωκεανό. Στη Σιβηρία, μάλιστα, φιλοδοξούν να αντλήσουν το λεγόμενο «σφιχτό πετρέλαιο», δηλαδή αυτό που εξάγεται από τα σχιστολιθικά πετρώματα. Για αυτό και ο Glenn Waller, επικεφαλής της ρωσικής Exxon, σε συνέντευξή του στη Μόσχα δήλωσε ότι «έχουμε μια μοναδική συνεργασία. Έχουν τα μεγαλύτερα αποθέματα στον κόσμο και έχουμε την μεγαλύτερη κεφαλαιοποίηση της αγοράς». Η συμμαχία αυτή δεν λογαριάζει τις σχέσεις των δύο κυριάρχων, οι οποίες παρουσιάζονται στις σκλαβωμένες ανά την υφήλιο κοινωνίες, ως ανταγωνιστικές. Τι καλύτερη απόδειξη, βεβαίως, για το αντίθετο, απ' τη στιγμή που η πιο κερδοφόρος εταιρεία ενέργειας της Αμερικής επενδύει δισεκατομμύρια στην Ρωσία. Για τον διευθύνοντα σύμβουλο της Rosneft, τον Igor Sechin, η εταιρεία Irving, που εδρεύει στο Τέξας, αποφέρει οικονομική άνοδο με την απαιτούμενη τεχνογνωσία για το άνοιγμα υπεράκτιων εξέδρων σε μερικές από τις πιο σκληρές κλιματολογικά συνθήκες του κόσμου.

«Υπάρχουν μια σειρά από καλούς λόγους που η Rosneft συνεργάζεται με την Exxon», δήλωσε ο Richard Sakwa, αναπληρωτής ερευνητής στο Chatham House στο Λονδίνο, ο οποίος γράφει για τη βιομηχανία πετρελαίου της Ρωσίας: «υπάρχει η τεχνολογία και το management. Μεταξύ του Sechin (της Rosneft) και της Exxon, υφίσταται ένα επίπεδο εμπιστοσύνης, που χτίζεται και δεν μπορεί να είναι τί-

ρα. Οι μετοχές της Rosneft, το 69,5% των οποίων κατέχονται από το ρωσικό κράτος, μειώθηκαν κατά 6,9% πέρυσι. Οι μετοχές της Exxon είχαν κέρδος 17%, την καλύτερη απόδοση από το 2007. Οπότε, μία συνεργασία μεταξύ τους αποτελεί αυτό που λέμε «ισχύς εν τη ενώσει».

Οι ήδη –φαινομενικά πάντα– ψυχρές διπλωματικές σχέσεις μεταξύ ΗΠΑ και Ρωσίας κλονίστηκαν το 2013, όταν η κυβέρνηση Ομπάμα επέβαλε ταξιδιωτική απαγόρευση σε ορισμένους Ρώσους αξιωματούχους, σχετικά με τις παραβιάσεις των ανθρωπίνων δικαιωμάτων, μετά την οποία η Ρωσία απαγόρευσε σε πολίτες των ΗΠΑ να υιοθετούν παιδιά από την Ρωσική επικράτεια. Αργότερα, ο Ομπάμα ακύρωσε μια συνάντηση με τον Βλαντιμίρ Πούτιν, εξαιτίας της απόφασης της Ρωσίας να παρέχει άσυλο στον Snowden. Οι εταιρείες, βέβαια, δεν θεωρούν πως όλα αυτά αποτελούν εμπόδιο. Αντίθετα, βρίσκουν στο κοινό τους συμφέρον προοπτική για μεγάλα κέρδη και προσβλέπουν σε μακροχρόνιες συνεργασίες.

Η θάλασσα Kara του Αρκτικού Ωκεανού, όπου η Rosneft θα αναζητήσει φέτος πετρέλαιο, προβλέπεται ότι θα φτάσει στα 9,5 δισεκατομμύρια βαρέλια ισοδύναμου πετρελαίου, σύμφωνα με την BP Plc. Είναι η πρώτη και η μόνη που θα κατασκευάσει μια τέτοιου είδους γεωλογική εξόρυξη. Τα αποδεδειγμένα αποθέματα της Νορβηγίας ανέρχονται στα 7,5 δισεκατομμύρια βαρέλια. Μόνο οι γεωτρήσεις θα αποδείξουν κατά πόσον οι προσδοκίες τους θα επιβεβαιωθούν. Οι εταιρείες έχουν δεσμευτεί ότι θα δαπανήσουν 3,2 δισεκατομμύρια δολάρια για την ανεύρεση τριών τμημάτων στη θάλασσα Kara και στα βαθιά ύδατα της Μαύρης Θάλασσας. Έχουν επίσης προσθέσει άδειες για την εξερεύνηση των περιοχών της Αρκτικής στις θάλασσες Laptev και Chukchi.

Στην ξηρά, οι Exxon και Rosneft στοχεύουν στο λεγόμενο σφιχτό πετρέλαιο (tight oil), που μπορεί να φτάσει τα 9,2 δισεκατομμύρια βαρέλια με την διάτρηση του σχιστόλιθου του σιβηρικού Bazhenov, σύμφωνα με την Rosneft. Η ρωσική κυβέρνηση στήριξε την συνεργασία, βάζοντας μέσα στον σχετικό νόμο ειδική ρύθμιση για ξεχωριστό φορολογικό καθεστώς στις υπεράκτιες γεωτρήσεις και περικοπή δασμών στην γεώτρηση σφιχτού πετρελαίου. Την 1η Δεκεμβρίου επανήλθε το μονοπώλιο της ΟΑΟ Gazprom (GAZP) στις εξαγωγές υγροποιημένου φυσικού αερίου ή LNG, ανοίγοντας χώρο για την Rosneft και τον προγραμ-

ξουσιαστικό παραμύθι: να φωτίσει, δηλαδή, τα εξωραϊσμένα σημεία του, αποκαλύπτοντας, έτσι, τόσο το εύρος της μηχανορραφημένης απάτης, όσο και το προφανές του δόλου που το συνοδεύει.

Γιατί, όμως, ίσως να σκεφτεί κανείς, στεκόμαστε σε τέτοιες λεπτομέρειες; Δεν είναι κουραστικό να διυλίζουμε τον κώνωπα, όταν η κάμηλος των κοινωνικών αγώνων φυλλορροεί; Όχι, το ουσιώδες δεν θα γίνει ποτέ κουραστικό, ειδικά όταν αυτό αναδεικνύει και μάλιστα ευκρινώς την απελευθερωτική προοπτική. Έτσι και αλλιώς, το μέγεθος δεν είναι απαραίτητα και δηλωτικό της σημασίας, τόσο των πραγμάτων, όσο και των καταστάσεων, ακόμη και σε συμπαντική κλίμακα. Είναι γνωστό πως στο αχανές διάστημα ένα σώμα μπορεί να είναι ταυτοχρόνως απίστευτα μικρό, αλλά συνάμα και απίστευτα βαρύ. Είναι, όμως, ουκ ολίγες οι φορές που οι κρατικές μεθοδεύσεις, παρουσιάζουν το σημαντικό ως ασήμαντο και αντιστρόφως. Ας δούμε, λοιπόν, μέσα από μια αναρχική οπτική, πως τα «αθώα» εφευρήματα της τεχνολογικής επιστήμης γίνονται δήμιος της φύσης, αλλά και με ποιον τρόπο φαινομενικά άσχετες, ακόμη και προβαλλόμενες ως ανταγωνιστικές μεταξύ τους, εξουσιαστικές μεθοδεύσεις, συμπλέκονται με άρρηκτους δεσμούς.

Μπορεί η φωτογράφηση, για παράδειγμα, μιας λευκής φάλαινας να έχει ήδη προαναγγείλει τον ίδιο της τον θάνατο; Τελευταία, οι πολυσυσκευές υψηλής ανάλυσης, που αποτελούν μικρούς υπολογιστές τσέπης και τηλεπικοινωνίας, συνθέτουν την τεχνολογία αιχμής. Είναι πολύ χαρακτηριστικό ότι οι διαφημίσεις, θέλοντας να μας δείξουν την υψηλή ανάλυση και πιστότητα της εικόνας που αναπαράγεται με ένα «έξυπνο» τηλέφωνο, χρησιμοποιούν φυσικά τοπία απαράμιλλης ομορφιάς από όλη τη γη. Μας διαφημίζουν ότι οι εικόνες της ερήμου, των δασών, των λιμνών, των ποταμών και των πάγων είναι πολύ πιο ευκρινείς από ό,τι αν τις βλέπαμε με τα ίδια μας τα μάτια, με την φυσική μας παρουσία. Έτσι, πρόσφατα κυκλοφόρησαν φωτογραφίες μιας λευκής φάλαινας, που τραβήχτηκαν από κάποιους, όταν κατάφεραν να την εντοπίσουν και να την απαθανατίσουν με μία από αυτές τις γνωστές συσκευές. Εξαιρετικές φωτογραφίες, γιατί η λευκή φάλαινα είναι πανέμορφο ζώο που ζει στις περιοχές του Αρκτικού Ωκεανού. Η λευκότητά της μέσα στο απέραντο γαλάζιο μάς εντυπωσιάζει ως θεατές, που τη συνάντησαν μόνο διαδικτυακά. Μήπως, όμως, μια εικόνα είναι πλέον σήμερα χίλιες καταστροφές;

Δυο δυνάμεις (δεν) μαλώνανε σε ξένον παγετώνα

Πέρα από τις παλιές αντιπαλότητες και τους τωρινούς διαξιφισμούς μεταξύ ΗΠΑ και Ρωσίας, η πραγματικότητα της παγκόσμιας κυριαρχίας δείχνει ότι μια χαρά μπορούν να συνεργαστούν και να τα βρουν, όταν πρόκειται να έχουν βάθη στη θάλασσα ή κοντά στον Βόρειο Πόλο (Αρκτική) ή σε σχιστολιθικά πετρώματα είτε είναι πυκνό και χρειάζεται να υποστεί μεγάλη επεξεργασία, οπότε έχει μεγαλύτερο κόστος. Οι φτηνές ενεργειακές λύσεις δεν έχουν βρεθεί, όπως λένε. Μάλιστα, το κόστος εξόρυξης υπολογίζεται ότι θα αυξάνεται κατά 7% (με την επίδραση του πληθωρισμού 9%) κάθε χρόνο. Αντίστοιχα, διαμορφώνονται και οι τιμές για τους καταναλωτές, βέβαια.

Τέτοιου είδους πετρέλαιο στοχεύουν να αντλήσουν οι δύο υπερδυνάμεις και από τον Αρκτικό Ωκεανό. Στη Σιβηρία, μάλιστα, φιλοδοξούν να αντλήσουν το λεγόμενο «σφιχτό πετρέλαιο», δηλαδή αυτό που εξάγεται από τα σχιστολιθικά πετρώματα. Για αυτό και ο Glenn Waller, επικεφαλής της ρωσικής Exxon, σε συνέντευξή του στη Μόσχα δήλωσε ότι «έχουμε μια μοναδική συνεργασία. Έχουν τα μεγαλύτερα αποθέματα στον κόσμο και έχουμε την μεγαλύτερη κεφαλαιοποίηση της αγοράς». Η συμμαχία αυτή δεν λογαριάζει τις σχέσεις των δύο κυριάρχων, οι οποίες παρουσιάζονται στις σκλαβωμένες ανά την υφήλιο κοινωνίες, ως ανταγωνιστικές. Τι καλύτερη απόδειξη, βεβαίως, για το αντίθετο, απ' τη στιγμή που η πιο κερδοφόρος εταιρεία ενέργειας της Αμερικής επενδύει δισεκατομμύρια στην Ρωσία. Για τον διευθύνοντα σύμβουλο της Rosneft, τον Igor Sechin, η εταιρεία Irving, που εδρεύει στο Τέξας, αποφέρει οικονομική άνοδο με την απαιτούμενη τεχνογνωσία για το άνοιγμα υπεράκτιων εξέδρων σε μερικές από τις πιο σκληρές κλιματολογικά συνθήκες του κόσμου.

«Υπάρχουν μια σειρά από καλούς λόγους που η Rosneft συνεργάζεται με την Exxon», δήλωσε ο Richard Sakwa, αναπληρωτής ερευνητής στο Chatham House στο Λονδίνο, ο οποίος γράφει για τη βιομηχανία πετρελαίου της Ρωσίας: «υπάρχει η τεχνολογία και το management. Μεταξύ του Sechin (της Rosneft) και της Exxon, υφίσταται ένα επίπεδο εμπιστοσύνης, που χτίζεται και δεν μπορεί να είναι τίποτε άλλο παρά κάτι θετικό και για τους δύο». Τώρα, το να μιλάνε δύο εξουσιαστές και μάλιστα τέτοιας κλίμακας, για σχέσεις εμπιστοσύνης, είναι σα να γυρεύουν δυο κόνδορες μεταξωτά τραπεζομάντιλα για να γευματίσουν την θνησιμαία λεία τους. Αλλά, όπως έχουμε πολλάκις αναφέρει, η γλώσσα των εξουσιαστών υπάρχει μόνο για να λεκτικοποιεί χυδαία ψέματα.

Πριν από μια δεκαετία ο τότε διευθύνων σύμβουλος της Exxon, ο Lee Raymond, είχε πει ότι ήταν απρόθυμος να επενδύσει περισσότερα, όταν η κυβέρνηση Πούτιν κινήθηκε εναντίον της OAO Yukos Oil Co., μιας από τις μεγαλύτερες παραγωγούς πετρελαίου της Ρωσίας. Τα περιουσιακά στοιχεία της Yukos κατασχέθηκαν, για να πληρωθούν οι φορολογικές απαιτήσεις και ο δισεκατομμυριούχος ιδιοκτήτης Mikhail Khodorkovsky φυλακίστηκε. Σήμερα, η Rosneft διαχειρίζεται το μεγαλύτερο πεδίο της Yukos και διοικείται από τον Sechin, τον πρώην αναπληρωτή πρωθυβάσεις των ανθρωπίνων δικαιωμάτων, μετά την οποία η Ρωσία απαγόρευσε σε πολίτες των ΗΠΑ να υιοθετούν παιδιά από την Ρωσική επικράτεια. Αργότερα, ο Ομπάμα ακύρωσε μια συνάντηση με τον Βλαντιμίρ Πούτιν, εξαιτίας της απόφασης της Ρωσίας να παρέχει άσυλο στον Snowden. Οι εταιρείες, βέβαια, δεν θεωρούν πως όλα αυτά αποτελούν εμπόδιο. Αντίθετα, βρίσκουν στο κοινό τους συμφέρον προοπτική για μεγάλα κέρδη και προσβλέπουν σε μακροχρόνιες συνεργασίες.

Η θάλασσα Kara του Αρκτικού Ωκεανού, όπου η Rosneft θα αναζητήσει φέτος πετρέλαιο, προβλέπεται ότι θα φτάσει στα 9,5 δισεκατομμύρια βαρέλια ισοδύναμου πετρελαίου, σύμφωνα με την BP Plc. Είναι η πρώτη και η μόνη που θα κατασκευάσει μια τέτοιου είδους γεωλογική εξόρυξη. Τα αποδεδειγμένα αποθέματα της Νορβηγίας ανέρχονται στα 7,5 δισεκατομμύρια βαρέλια. Μόνο οι γεωτρήσεις θα αποδείξουν κατά πόσον οι προσδοκίες τους θα επιβεβαιωθούν. Οι εταιρείες έχουν δεσμευτεί ότι θα δαπανήσουν 3,2 δισεκατομμύρια δολάρια για την ανεύρεση τριών τμημάτων στη θάλασσα Kara και στα βαθιά ύδατα της Μαύρης Θάλασσας. Έχουν επίσης προστεθεί άδειες για την εξερεύνηση των περιοχών της Αρκτικής στις θάλασσες Laptev και Chukchi.

Στην ξηρά, οι Exxon και Rosneft στοχεύουν στο λεγόμενο σφιχτό πετρέλαιο (tight oil), που μπορεί να φτάσει τα 9,2 δισεκατομμύρια βαρέλια με την διάτρηση του σχιστόλιθου του σιβηρικού Bazhenov, σύμφωνα με την Rosneft. Η ρωσική κυβέρνηση στήριξε την συνεργασία, βάζοντας μέσα στον σχετικό νόμο ειδική ρύθμιση για ξεχωριστό φορολογικό καθεστώς στις υπεράκτιες γεωτρήσεις και περικοπή δασμών στην γεώτρηση σφιχτού πετρελαίου. Την 1η Δεκεμβρίου επανήλθε το μονοπώλιο της OAO Gazprom (GAZP) στις εξαγωγές υγροποιημένου φυσικού αερίου ή LNG, ανοίγοντας χώρο για την Rosneft και τον προγραμματισμένο σταθμό ΥΦΑ της Exxon στο νησί Sakhalin, 15 δισεκατομμυρίων δολαρίων. Αυτό μπορεί να αποφέρει, στο εγχείρημα που ξεκίνησε το 1990 μεταξύ των εταιρειών, τα μέσα για την πώληση φυσικού αερίου και συμπυκνωμάτων, σε τομείς που εμπίπτουν στο πεδίο ανοιχτά των ακτών του νησιού Sakhalin.

Η ολοκλήρωση της συνεργασίας μεταξύ Rosneft και Exxon έχει επίσης προχωρήσει σε επιχειρησιακό επίπεδο, μετά τη στρατηγική συμμαχία, που υπεγράφη το 2011. Οι διπλωματικές σχέσεις είναι απίθανο να εκτροχιάσουν τις επιχειρησιακές σχέσεις, σύμφωνα με τον Chris Weafer, διευθύνοντα σύμβουλο της Macro Advisory. *«Οι περισσότερες μεγάλες εταιρείες των ΗΠΑ, ειδικά εκείνες που παίρνουν μακροπρόθεσμες στρατηγικές αποφάσεις, απορρίπτουν την πολιτική Ρωσίας-ΗΠΑ, ως ένα είδος σαπουνόπερας με συχνές αλλαγές σεναρίου»*, δήλωσε ο Weafer.

Όπως είναι βεβαίως γνωστό, τα κράτη, ασχέτως οικονο-

μικής ή στρατιωτικής δυναμικής, αποτελούν και μηχανισμούς που προασπίζουν τα συμφέροντα των πολυεθνικών, είτε αυτές παράγουν προϊόντα, είτε απλώς διαχειρίζονται αέρα κοπανιστό. Εδώ, εντοπίζουμε και μια ακόμη θεμελιώδη διαφορά της αναρχικής θεώρησης, απ' τις λαλίστατες κομμουνιστικές ιδεολογίες: **για τους αναρχικούς, δεν υφίσταται κεφάλαιο δίχως την πλήρη κάλυψη έμμισθων μπράβων από καταβολής πολιτισμού**. Οπότε, είναι αυτονόητο πως αν καταστραφεί το κράτος, η οικονομική δικτατορία των πολυεθνικών θα καταρρεύσει σαν πύργος από τραπουλόχαρτα. Ο λεγόμενος, λοιπόν, αντικαπιταλισμός δεν είναι απελευθερωτικό μονοπάτι μιας και στην ουσία δεν στρέφεται ενάντια στο κράτος, αλλά προωθεί μια εναλλακτική μορφή κρατισμού, με κράχτη της την πιο «δίκαιη» σχέση κοινωνίας-κεφαλαίου. Οι κομμουνιστές, απ' την άλλη, διαλαλούν πως το κράτος είναι ένα ακόμη επαναστατικό εργαλείο. Στο κράτος αυτό πρέπει, τη δε υστεραία της επανάστασης, να συγκεντρωθεί κάθε κεφάλαιο, -ακόμη, φυσικά και έμψυχο, μιας και θεωρούν πως οι σκλαβωμένες εργατοώρες μας είναι εν δυνάμει κεφάλαιο και ανήκουν αναφανδόν στην «προλεταριακή» τους επανάσταση. Κι όλα αυτά γίνονται βέβαια, γιατί, μ' αυτό τον τρόπο θα το διαχειριστεί ορθά η «πεφωτισμένη πρωτοπορία» της κεντρικής επιτροπής του κομμουνιστικού κόμματος. Άραγε όσοι αναρχικοί συμπράττουν με κομμουνιστές, αντιλαμβάνονται τι ακριβώς προωθούν ως πρόταση απελευθερωτικού αγώνα προς την αγωνιζόμενη κοινωνία; Αλλά, ας μην ξεφύγουμε περισσότερο απ' το θέμα μας.

Το γερασμένο κέρδος και η θάλασσα

Η άνοδος της μέσης θερμοκρασίας στην Αρκτική είναι δύο φορές μεγαλύτερη από αυτή που έχει καταγραφεί στον υπόλοιπο πλανήτη κατά τις τελευταίες τρεις δεκαετίες. Μέχρι τον Αύγουστο του 2013 ο θαλάσσιος πάγος είχε χάσει το 76% του όγκου του σε σύγκριση με το 1979, σύμφωνα με το ερευνητικό κέντρο Polar Ice του πανεπιστημίου της Ουάσιγκτον. Επικαλούμενη πυρήνα δείγματος που λαμβάνεται από τα φύλλα του πάγου, η Διακυβερνητική Επιτροπή για την Αλλαγή του Κλίματος (μια ομάδα των Ηνωμένων Εθνών) ανέφερε στις 27 Σεπτεμβρίου του 2013 ότι τα τρία κύρια αέρια που ευθύνονται για την υπερθέρμανση του πλανήτη -το διοξείδιο του άνθρακα, το μεθάνιο και το υποξείδιο του αζώτου- βρίσκονται στο υψηλότερο επίπεδό τους σε διάστημα τουλάχιστον 800.000 χρόνων.

Για την Αρκτική ακτή της Αλάσκας, οι ύψους 30 ποδών γκρεμοί, που πέφτουν μέσα στον ωκεανό από μέρα σε μέρα και η διάβρωση των ακτών των χωριών εκθέτουν τους κατοίκους σε κίνδυνο. Οι κεραυνοί που πυροδότησαν δασικές πυρκαγιές έχουν απανθρακώσει περισσότερα από τέσσερα εκατομμύρια στρέμματα (405.000 εκτάρια) σε πέντε από τα τελευταία δέκα χρόνια. Σε μισό αιώνα, η μέση

κό ότι τις μέρες που γράφεται αυτό το κείμενο οι κάτοικοι των Βορείων Ηνωμένων Πολιτειών της Αμερικής υποφέρουν από υπερβολικά χαμηλές θερμοκρασίες και παγετούς που φτάνουν ως και τους -50°C. Η φύση δεν εκδικείται, αντιδρά όμως. Ο απολογισμός του 2013 δείχνει τεράστιες καταστροφές, που οφείλονται σε μεγάλο βαθμό και στις ανθρώπινες (ή καλύτερα απάνθρωπες) παρεμβάσεις στο φυσικό τοπίο. Οι χιλιάδες ζωές, ανθρώπων αλλά και μη ανθρωπίνων όντων, που χάθηκαν και συνεχίζονται να χάνονται εξ αιτίας τους, πολύ συχνά δεν έχουν ιδέα για αυτές τις μεγάλες συμφωνίες, αλλά βιώνουν τα αποτελέσματά τους.

Στις 24 Σεπτεμβρίου, η Conoco Phillips ανακοίνωσε την για πρώτη φορά ομοσπονδιακά εγκεκριμένη δοκιμή του μη επανδρωμένου αεροσκάφους Drones. Το σκάφος αυτό, που χρησιμοποιείται για την παρακολούθηση των πάγων και των μεταναστεύσεων των θαλάσσιων θηλαστικών στην Αρκτική εξυπηρετεί και εμπορικούς σκοπούς στις ΗΠΑ. Και τί θα σήμαινε αυτή η παρακολούθηση; Σίγουρα, δε θα σήμαινε τίποτε ουσιαστικό για την προστασία της φύσης. Άλλωστε, η βιομηχανία πετρελαίου και φυσικού αερίου παράγει το 30% του κατά κεφαλήν εισοδήματος της Αλάσκας και παρέχει περίπου το 90% των εσόδων που διαθέτει η πολιτειακή κυβέρνηση κάθε χρόνο. Με άλλα λόγια, η πολιτεία της Αλάσκας είναι εξαρτημένη οικονομικά από το πετρέλαιο. Δεν είναι, λοιπόν, χρήσιμοι οι επιστήμονες, οι τεχνοκράτες και τα ακριβοθώρητα εργαστήριά τους, για την βελτίωση της ζωής μας; Ούτε λόγος...

Είναι, βέβαια, πάρα πολύ γνωστή σήμερα η απειλή εξαφάνισης που αντιμετωπίζουν οι πολικές αρκούδες, εξ αιτίας των εξορύξεων. Πλέον δεν βρίσκουν μέρος να ζήσουν. Ένας καλλιτέχνης του Barrow, ο Vernon Rexford, αντιτίθεται στις υπεράκτιες γεωτρήσεις, καθώς δηλώνει ότι απειλούν τον εγγενή τρόπο ζωής. *«Οι υπεράκτιες γεωτρήσεις παραβιάζουν άμεσα την ικανότητά μας να συνεχίσουμε ως άνθρωποι Eskimo' (Inuit) να ζούμε με αυτάρκεια»* και προσθέτει, *«είναι μια ωρολογιακή βόμβα που περιμένει, απλώς, να ενεργοποιηθεί»*. Κάποιοι, βέβαια, κόπτονται για τον τουρισμό και τα κέρδη που αποφέρει η εκμετάλλευση της φύσης, αδιαφορώντας για την άγρια ζωή που αναγκάζεται να μεταναστεύσει χωρίς άλλη επιλογή. Αλλά, έτσι και αλλιώς, όσοι επιλέγουν τόσο θλιβερά μονοπάτια, έχουν αυτοβούλως αναγορεύσει τους εαυτούς τους σε εχθρούς της κοινωνίας, αλλά και της ζωής γενικότερα.

Η εταιρεία εξορύξεων φιλοδοξεί να κατασκευάσει ένα χωματόδρομο και έναν υπόγειο αγωγό που θα μεταφέρει το πετρέλαιο 109 μίλια ανατολικά στο σύστημα Trans - Alaska Pipeline. «Η Αλάσκα χρειάζεται μόνιμες αρτηρίες, επειδή η κλιματική αλλαγή είναι πιθανό να καταστρέψει περαιτέρω τον πάγο», λέει ο Joe Balash, αναπληρωτής

Ο Εντουάρντο Γκαλεάνο, στις «Ανοιχτές φλέβες της Λατινικής Αμερικής» παρουσιάζει ακριβώς αυτή την δυστυχή συγκυρία, που οδήγησε τις περιοχές με τον μεγαλύτερο φυσικό πλούτο στην πιο ακραία και απάνθρωπη εκμετάλλευση από την πολιτική και την οικονομία. Σε ένα απόσπασμα του βιβλίου λέει: «το πετρέλαιο, μαζί με το φυσικό αέριο, είναι το καύσιμο που θέτει σε κίνηση το σύγχρονο κόσμο, μια πρώτη ύλη αύξουσας σπουδαιότητας για τη χημική βιομηχανία κι ένα στοιχείο πρωταρχικής στρατηγικής σημασίας για τη στρατιωτική δραστηριότητα. Κανένας μαγνήτης δεν τραβάει τόσο πολύ, όσο ο *μαύρος χρυσός*, τα ξένα κεφάλαια και δεν υπάρχει καμιά άλλη πηγή ικανή να εξασφαλίσει τόσο μυθικά κέρδη [...] Σε παγκόσμια κλίμακα, δεν υπάρχει πολιτική εξουσία που να μην επηρεάζεται άμεσα απ' τις μεγαλύτερες εταιρείες πετρελαίου. [...] Η Standard Oil και η Shell... αποφασίζουν είτε για πόλεμο, είτε για ειρήνη σε όλες τις ηπείρους και σε όλες τις γλώσσες». Ο ίδιος βέβαια, καθότι αριστερός, υποστηρίζει ότι χρειάζεται να αυτονομηθούν σε σοσιαλιστικού τύπου βιομηχανικές ζώνες, προκειμένου να δουν μια άσπρη μέρα. Παρ' όλα αυτά, θεωρώντας πως η άποψη του περιέχει και σημεία ιδιαιτέρως ενδιαφέροντα, την παρουσιάζουμε δίχως προκαταλήψεις, για να μην γκρινιάζουν και οι αριστεροί αναγνώστες μας πως διαβάζουμε, καθώς λένε, «μόνο

σχέση κοινωνίας-κεφαλαίου. Οι κομμουνιστές, απ' την άλλη, διαλαλούν πως το κράτος είναι ένα ακόμη επαναστατικό εργαλείο. Στο κράτος αυτό πρέπει, τη δε υστεραία της επανάστασης, να συγκεντρωθεί κάθε κεφάλαιο, –ακόμη, φυσικά και έμψυχο, μιας και θεωρούν πως οι σκλαβωμένες εργατοώρες μας είναι εν δυνάμει κεφάλαιο και ανήκουν αναφανδόν στην «προλεταριακή» τους επανάσταση. Κι όλα αυτά γίνονται βέβαια, γιατί, μ' αυτό τον τρόπο θα το διαχειριστεί ορθά η «πεφωτισμένη πρωτοπορία» της κεντρικής επιτροπής του κομμουνιστικού κόμματος. Άραγε όσοι αναρχικοί συμπράττουν με κομμουνιστές, αντιλαμβάνονται τι ακριβώς προωθούν ως πρόταση απελευθερωτικού αγώνα προς την αγωνιζόμενη κοινωνία; Αλλά, ας μην ξεφύγουμε περισσότερο απ' το θέμα μας.

Το γερασμένο κέρδος και η θάλασσα

Η άνοδος της μέσης θερμοκρασίας στην Αρκτική είναι δύο φορές μεγαλύτερη από αυτή που έχει καταγραφεί στον υπόλοιπο πλανήτη κατά τις τελευταίες τρεις δεκαετίες. Μέχρι τον Αύγουστο του 2013 ο θαλάσσιος πάγος είχε χάσει το 76% του όγκου του σε σύγκριση με το 1979, σύμφωνα με το ερευνητικό κέντρο Polar Ice του πανεπιστημίου της Ουάσιγκτον. Επικαλούμενη πυρήνα δείγματος που λαμβάνεται από τα φύλλα του πάγου, η Διακυβερνητική Επιτροπή για την Αλλαγή του Κλίματος (μια ομάδα των Ηνωμένων Εθνών) ανέφερε στις 27 Σεπτεμβρίου του 2013 ότι τα τρία κύρια αέρια που ευθύνονται για την υπερθέρμανση του πλανήτη –το διοξείδιο του άνθρακα, το μεθάνιο και το υποξείδιο του αζώτου– βρίσκονται στο υψηλότερο επίπεδό τους σε διάστημα τουλάχιστον 800.000 χρόνων.

Για την Αρκτική ακτή της Αλάσκας, οι ύψους 30 ποδών γκρεμοί, που πέφτουν μέσα στον ωκεανό από μέρα σε μέρα και η διάβρωση των ακτών των χωριών εκθέτουν τους κατοίκους σε κίνδυνο. Οι κεραυνοί που πυροδότησαν δασικές πυρκαγιές έχουν απανθρακώσει περισσότερα από τέσσερα εκατομμύρια στρέμματα (405.000 εκτάρια) σε πέντε από τα τελευταία δέκα χρόνια. Σε μισό αιώνα, η μέση έκταση που καίγεται από τις πυρκαγιές κάθε χρόνο είναι πιθανό να διπλασιαστεί, αναφέρουν οι προβλέψεις. Τα καλοκαίρια τους γίνονται όλο και θερμότερα και πλέον οι χειμώνες φέρνουν περισσότερη βροχή και λιγότερο χιόνι, καθώς η καταστροφή της ατμόσφαιρας από το διοξείδιο του άνθρακα απορροφά την υγρασία, λέει ο Rick Thoman, αναλυτής του κλίματος για την Εθνική Μετεωρολογική Υπηρεσία στο Fairbanks, στην Αλάσκα. *«Οι κάτοικοι της Αλάσκα ζουν εξ αιτίας της αλλαγής του κλίματος με τρόπους που οι άνθρωποι δεν έχουν βιώσει εδώ και πολλές χιλιάδες χρόνια»*, αναφέρει. *«Η Αλάσκα είναι ένα εργαστήριο για όλους, με την έννοια ότι το ίδιο μπορείτε να περιμένετε στην περιοχή σας»*.

Η Αλάσκα, με μόλις 731.449 κατοίκους το 2012, βρίσκεται στην πρώτη γραμμή των εξελίξεων. Μέσα από την καταστροφή, δυστυχώς, εξ αιτίας της κλιματικής αλλαγής προκύπτουν νέα πεδία επενδύσεων, που με τη σειρά τους εξοντώνουν ακόμη περισσότερο κάθε πλάσμα σε μια τεράστια έκταση, που για χιλιάδες αιώνες πατούσε σταθερά πάνω στους πάγους. Για τους οικονομικούς καρχαρίες η καταστροφή αποτελεί πρόκληση για νέο κέρδος, όπως εί-

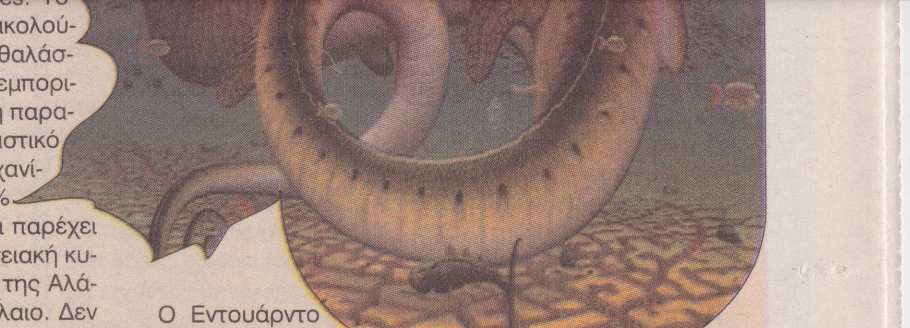
κίμη του μη επανδρωμένου αεροσκάφους Drones. Το σκάφος αυτό, που χρησιμοποιείται για την παρακολούθηση των πάγων και των μεταναστεύσεων των θαλάσσιων θηλαστικών στην Αρκτική εξυπηρετεί και εμπορικούς σκοπούς στις ΗΠΑ. Και τί θα σήμαινε αυτή η παρακολούθηση; Σίγουρα, δε θα σήμαινε τίποτε ουσιαστικό για την προστασία της φύσης. Άλλωστε, η βιομηχανία πετρελαίου και φυσικού αερίου παράγει το 30% του κατά κεφαλήν εισοδήματος της Αλάσκας και παρέχει περίπου το 90% των εσόδων που διαθέτει η πολιτειακή κυβέρνηση κάθε χρόνο. Με άλλα λόγια, η πολιτεία της Αλάσκας είναι εξαρτημένη οικονομικά από το πετρέλαιο. Δεν είναι, λοιπόν, χρήσιμοι οι επιστήμονες, οι τεχνοκράτες και τα ακριβοθώρητα εργαστήριά τους, για την βελτίωση της ζωής μας; Ούτε λόγος...

Είναι, βέβαια, πάρα πολύ γνωστή σήμερα η απειλή εξαφάνισης που αντιμετωπίζουν οι πολικές αρκούδες, εξ αιτίας των εξορύξεων. Πλέον δεν βρίσκουν μέρος να ζήσουν. Ένας καλλιτέχνης του Barrow, ο Vernon Rexford, αντιτίθεται στις υπεράκτιες γεωτρήσεις, καθώς δηλώνει ότι απειλούν τον εγγενή τρόπο ζωής. *«Οι υπεράκτιες γεωτρήσεις παραβιάζουν άμεσα την ικανότητά μας να συνεχίσουμε ως άνθρωποι Eskimo' (Inuit) να ζούμε με αυτάρκεια»* και προσθέτει, *«είναι μια ωρολογιακή βόμβα που περιμένει, απλώς, να ενεργοποιηθεί»*. Κάποιοι, βέβαια, κόπτονται για τον τουρισμό και τα κέρδη που αποφέρει η εκμετάλλευση της φύσης, αδιαφορώντας για την άγρια ζωή που αναγκάζεται να μεταναστεύσει χωρίς άλλη επιλογή. Αλλά, έτσι και αλλιώς, όσοι επιλέγουν τόσο θλιβερά μονοπάτια, έχουν αυτοβούλως αναγορεύσει τους εαυτούς τους σε εχθρούς της κοινωνίας, αλλά και της ζωής γενικότερα.

Η εταιρεία εξορύξεων φιλοδοξεί να κατασκευάσει ένα χωματόδρομο και έναν υπόγειο αγωγό που θα μεταφέρει το πετρέλαιο 109 μίλια ανατολικά στο σύστημα Trans - Alaska Pipeline. «Η Αλάσκα χρειάζεται μόνιμες αρτηρίες, επειδή η κλιματική αλλαγή είναι πιθανό να καταστρέψει περαιτέρω τον πάγο», λέει ο Joe Balash, αναπληρωτής διευθυντής του κρατικού Τμήματος Φυσικών Πόρων. Η Αλάσκα, το μόνο που χρειάζεται, όπως φυσικά και όλος ο πλανήτης, είναι να τους αφήσουν τα κράτη και ο πολιτισμός στην ησυχία τους, λέμε εμείς, κύριε Balash. Ογδόντα χιλιόμετρα νοτιότερα, οι 350 ιθαγενείς της Αλάσκας, που ζουν στο πέρασμα Anaktuvuk, στους πρόποδες της χιονισμένης οροσειράς Brooks αντιτάσσεται σε έναν μόνιμο δρόμο. Η διαδρομή θα μπορούσε να διαταράξει τη μετανάστευση καριμπού. Το 2007 μια πυρκαγιά, που προκλήθηκε από ανθρώπινο παράγοντα, έκαψε 401 τετραγωνικά μίλια (1.039 τετραγωνικά χιλιόμετρα), εμποδίζοντας το ταξίδι και εξαντλώντας τα αποθέματα τροφής των κατοίκων και των ζώων.

Ποιο νήμα μας συνδέει με την Αρκτική;

Ίσως κάποιοι σκεφτούν ότι εμείς ζούμε πολύ μακριά και δεν μας αγγίζουν όλα αυτά. Κάποιοι θα αναγκαστούν να ενδιαφερθούν, εξ αιτίας των οικονομικών και πολιτικών σχέσεων, που διαπλέκουν σαν ιστός αράχνης όλο τον πλανήτη. Άλλωστε, οι περισσότεροι γνωρίζουν ότι οι μισθοί δεν αυξάνονται με την αύξηση των τιμών του πετρελαίου

Ο Εντουάρντο Γκαλεάνο, στις «Ανοιχτές φλέβες της Λατινικής Αμερικής» παρουσιάζει ακριβώς αυτή την δυστυχή συγκυρία, που οδήγησε τις περιοχές με τον μεγαλύτερο φυσικό πλούτο στην πιο ακραία και απάνθρωπη εκμετάλλευση από την πολιτική και την οικονομία. Σε ένα απόσπασμα του βιβλίου λέει: «το πετρέλαιο, μαζί με το φυσικό αέριο, είναι το καύσιμο που θέτει σε κίνηση το σύγχρονο κόσμο, μια πρώτη ύλη αύξουσας σπουδαιότητας για τη χημική βιομηχανία κι ένα στοιχείο πρωταρχικής στρατηγικής σημασίας για τη στρατιωτική δραστηριότητα. Κανένας μαγνήτης δεν τραβάει τόσο πολύ, όσο ο *μαύρος χρυσός*, τα ξένα κεφάλαια και δεν υπάρχει καμιά άλλη πηγή ικανή να εξασφαλίσει τόσο μυθικά κέρδη [...] Σε παγκόσμια κλίμακα, δεν υπάρχει πολιτική εξουσία που να μην επηρεάζεται άμεσα απ' τις μεγαλύτερες εταιρείες πετρελαίου. [...] Η Standard Oil και η Shell... αποφασίζουν είτε για πόλεμο, είτε για ειρήνη σε όλες τις ηπείρους και σε όλες τις γλώσσες». Ο ίδιος βέβαια, καθότι αριστερός, υποστηρίζει ότι χρειάζεται να αυτονομηθούν σε σοσιαλιστικού τύπου βιομηχανικές ζώνες, προκειμένου να δουν μια άσπρη μέρα. Παρ' όλα αυτά, θεωρώντας πως η άποψη του περιέχει και σημεία ιδιαιτέρως ενδιαφέροντα, την παρουσιάζουμε δίχως προκαταλήψεις, για να μην γκρινιάζουν και οι αριστεροί αναγνώστες μας πως διαβάζουμε, καθώς λένε, «μόνο αμερικάνικα»...

Εμείς πάλι υποστηρίζουμε αυτό που λέει ο Herman Melville στον Μόμπι Ντικ: «οι αληθινοί τόποι δεν υπάρχουν ποτέ σε κανέναν χάρτη». **Με άλλα λόγια, το μόνο που χρειάζεται για να σώσουμε κάθε μέρος του πλανήτη είναι να το βγάλουμε από τους χάρτες της κυριαρχίας.** Για μας, αυτό που συνδέει όλο τον κόσμο, από τις πιο μεγάλες ερήμους ως τους πιο μεγάλους παγετώνες, είναι το ίδιο το νήμα της ζωής. Της ελεύθερης ζωής, μακριά από μεσάζοντες και καταναλωτές, πέρα από συμφωνίες και πολιτικές.

Αργό πετρέλαιο και γρήγορες τηλεπικοινωνίες

Δεν γνωρίζουμε πόσοι από τους εκατομμύρια χρήστες συσκευών τηλεπικοινωνιών και ηλεκτρονικών υπολογιστών αναρωτήθηκαν ποτέ από τι υλικό είναι φτιαγμένο αυτό το μικρό ή μεγάλο κουτί, που περιέχει όλο τον κόσμο και τους χιλιάδες «φίλους» τους μαζί. Όσο πιο σύνθετες γίνονται αυτές οι συσκευές, τόσο μεγαλύτερος είναι ο συνδυασμός των υλικών που απαιτούνται, για να κατασκευαστούν. Μια συσκευή κινητού τηλεφώνου περιέχει από 500 έως 1.000 διαφορετικά συστατικά. Λαμβάνοντας υπ' όψιν τις τρέχου-

της Ουάσιγκτον. Επικαλούμενη πυρήνα δείγματος που λαμβάνεται από τα φύλλα του πάγου, η Διακυβερνητική Επιτροπή για την Αλλαγή του Κλίματος (μια ομάδα των Ηνωμένων Εθνών) ανέφερε στις 27 Σεπτεμβρίου του 2013 ότι τα τρία κύρια αέρια που ευθύνονται για την υπερθέρμανση του πλανήτη –το διοξείδιο του άνθρακα, το μεθάνιο και το υποξείδιο του αζώτου– βρίσκονται στο υψηλότερο επίπεδό τους σε διάστημα τουλάχιστον 800.000 χρόνων.

Για την Αρκτική ακτή της Αλάσκας, οι ύψους 30 ποδών γκρεμοί, που πέφτουν μέσα στον ωκεανό από μέρα σε μέρα και η διάβρωση των ακτών των χωριών εκθέτουν τους κατοίκους σε κίνδυνο. Οι κεραυνοί που πυροδότησαν δασικές πυρκαγιές έχουν απανθρακώσει περισσότερα από τέσσερα εκατομμύρια στρέμματα (405.000 εκτάρια) σε πέντε από τα τελευταία δέκα χρόνια. Σε μισό αιώνα, η μέση έκταση που καίγεται από τις πυρκαγιές κάθε χρόνο είναι πιθανό να διπλασιαστεί, αναφέρουν οι προβλέψεις. Τα καλοκαίρια τους γίνονται όλο και θερμότερα και πλέον οι χειμώνες φέρνουν περισσότερη βροχή και λιγότερο χιόνι, καθώς η καταστροφή της ατμόσφαιρας από το διοξείδιο του άνθρακα απορροφά την υγρασία, λέει ο Rick Thoman, αναλυτής του κλίματος για την Εθνική Μετεωρολογική Υπηρεσία στο Fairbanks, στην Αλάσκα. *«Οι κάτοικοι της Αλάσκα ζουν εξ αιτίας της αλλαγής του κλίματος με τρόπους που οι άνθρωποι δεν έχουν βιώσει εδώ και πολλές χιλιάδες χρόνια»*, αναφέρει. *«Η Αλάσκα είναι ένα εργαστήριο για όλους, με την έννοια ότι το ίδιο μπορείτε να περιμένετε στην περιοχή σας»*.

Η Αλάσκα, με μόλις 731.449 κατοίκους το 2012, βρίσκεται στην πρώτη γραμμή των εξελίξεων. Μέσα από την καταστροφή, δυστυχώς, εξ αιτίας της κλιματικής αλλαγής προκύπτουν νέα πεδία επενδύσεων, που με τη σειρά τους εξοντώνουν ακόμη περισσότερο κάθε πλάσμα σε μια τεράστια έκταση, που για χιλιάδες αιώνες πατούσε σταθερά πάνω στους πάγους. Για τους οικονομικούς καρχαρίες η καταστροφή αποτελεί πρόκληση για νέο κέρδος, όπως είδαμε. Όλοι συμφωνούν πλέον ότι οι ανθρώπινες δραστηριότητες παράγουν το διοξείδιο του άνθρακα, που συμβάλλει στην κλιματική αλλαγή. Και βέβαια το γνωρίζουν εξίσου και τα στελέχη της βιομηχανίας πετρελαίου.

Η Royal Dutch Shell Plc (RDSA) λέει ότι ενδιαφέρεται για την Αρκτική όχι για σήμερα, αλλά για το 2050 –**όταν η χρήση ενέργειας θα έχει διπλασιαστεί και τα δύο τρίτα της συνολικής ενέργειας που δαπανάται θα εξακολουθούν να προέρχονται από ορυκτά καύσιμα**. Η Shell και οι άλλες μεγάλες εταιρείες θα συνεχίσουν να αναζητούν πετρέλαιο και φυσικό αέριο στην Αρκτική. Για μας, όλες αυτές οι προοπτικές μοιάζουν όχι μόνο τρομακτικές, αλλά απ' την άλλη και γελοίες, όταν βλέπουμε ότι τα δάκρυα του ωκεανού φτάνουν πλέον ακόμη και στην Αμερική. Είναι ενδεικτι-

άνθρωποι Eskimo' (Inuit) να ζούμε με αυτάρκεια» και προσθέτει, *«είναι μια ωρολογιακή βόμβα που περιμένει, απλώς, να ενεργοποιηθεί»*. Κάποιοι, βέβαια, κόπτονται για τον τουρισμό και τα κέρδη που αποφέρει η εκμετάλλευση της φύσης, αδιαφορώντας για την άγρια ζωή που αναγκάζεται να μεταναστεύσει χωρίς άλλη επιλογή. Αλλά, έτσι και αλλιώς, όσοι επιλέγουν τόσο θλιβερά μονοπάτια, έχουν αυτοβούλως αναγορεύσει τους εαυτούς τους σε εχθρούς της κοινωνίας, αλλά και της ζωής γενικότερα.

Η εταιρεία εξορύξεων φιλοδοξεί να κατασκευάσει ένα χωματόδρομο και έναν υπόγειο αγωγό που θα μεταφέρει το πετρέλαιο 109 μίλια ανατολικά στο σύστημα Trans - Alaska Pipeline. «Η Αλάσκα χρειάζεται μόνιμες αρτηρίες, επειδή η κλιματική αλλαγή είναι πιθανό να καταστρέψει περαιτέρω τον πάγο», λέει ο Joe Balash, αναπληρωτής διευθυντής του κρατικού Τμήματος Φυσικών Πόρων. Η Αλάσκα, το μόνο που χρειάζεται, όπως φυσικά και όλος ο πλανήτης, είναι να τους αφήσουν τα κράτη και ο πολιτισμός στην ησυχία τους, λέμε εμείς, κύριε Balash. Ογδόντα χιλιόμετρα νοτιότερα, οι 350 ιθαγενείς της Αλάσκας, που ζουν στο πέρασμα Anaktuvuk, στους πρόποδες της χιονισμένης οροσειράς Brooks αντιτάσσεται σε έναν μόνιμο δρόμο. Η διαδρομή θα μπορούσε να διαταράξει τη μετανάστευση καριμπού. Το 2007 μια πυρκαγιά, που προκλήθηκε από ανθρώπινο παράγοντα, έκαψε 401 τετραγωνικά μίλια (1.039 τετραγωνικά χιλιόμετρα), εμποδίζοντας το ταξίδι και εξαντλώντας τα αποθέματα τροφής των κατοίκων και των ζώων.

Ποιο νήμα μας συνδέει με την Αρκτική;

Ίσως κάποιοι σκεφτούν ότι εμείς ζούμε πολύ μακριά και δεν μας αγγίζουν όλα αυτά. Κάποιοι θα αναγκαστούν να ενδιαφερθούν, εξ αιτίας των οικονομικών και πολιτικών σχέσεων, που διαπλέκουν σαν ιστός αράχνης όλο τον πλανήτη. Άλλωστε, οι περισσότεροι γνωρίζουν ότι οι μισθοί δεν αυξάνονται με την αύξηση των τιμών του πετρελαίου, αλλά μάλλον συμβαίνει το αντίθετο. Λόγω της αύξησης των τιμών, τα πάντα ακριβαίνουν και γίνονται όλο και πιο απρόσιτα, ακόμη και βασικά ήδη διατροφής σε όλο τον κόσμο. Ο οικονομολόγος Τζέιμς Χάμιλτον έχει δείξει ότι από τις 11 τελευταίες λεγόμενες οικονομικές κρίσεις στις ΗΠΑ, οι 10 συνδέονταν άμεσα με κορυφώσεις της τιμής του πετρελαίου. Δεν χρειαζόμασταν, βέβαια, έναν επιστήμονα του κέρδους να μας πει το αυτονόητο! Όλοι, άλλωστε, γνωρίζουμε ότι στα κράτη που εξάγουν πετρέλαιο, τα κέρδη δεν αφορούν τους εξουσιαζόμενους των κρατών αυτών. Το αντίθετο μάλιστα. Σε αυτά τα κράτη οι άνθρωποι υποφέρουν τόσο από την περιβαλλοντική καταστροφή, όσο και από την εγκαθίδρυση των πιο στυγνών καθεστώτων.

σημασίας για τη στρατιωτική δραστηριότητα. Κανένας μαγνήτης δεν τραβάει τόσο πολύ, όσο ο *μαύρος χρυσός*, τα ξένα κεφάλαια και δεν υπάρχει καμιά άλλη πηγή ικανή να εξασφαλίσει τόσο μυθικά κέρδη [...] Σε παγκόσμια κλίμακα, δεν υπάρχει πολιτική εξουσία που να μην επηρεάζεται άμεσα απ' τις μεγαλύτερες εταιρείες πετρελαίου. [...] Η Standard Oil και η Shell... αποφασίζουν είτε για πόλεμο, είτε για ειρήνη σε όλες τις ηπείρους και σε όλες τις γλώσσες». Ο ίδιος βέβαια, καθότι αριστερός, υποστηρίζει ότι χρειάζεται να αυτονομηθούν σε σοσιαλιστικού τύπου βιομηχανικές ζώνες, προκειμένου να δουν μια άσπρη μέρα. Παρ' όλα αυτά, θεωρώντας πως η άποψη του περιέχει και σημεία ιδιαιτέρως ενδιαφέροντα, την παρουσιάζουμε δίχως προκαταλήψεις, για να μην γκρινιάζουν και οι αριστεροί αναγνώστες μας πως διαβάζουμε, καθώς λένε, «μόνο αμερικάνικα»...

Εμείς πάλι υποστηρίζουμε αυτό που λέει ο Herman Melville στον Μόμπι Ντικ: «οι αληθινοί τόποι δεν υπάρχουν ποτέ σε κανέναν χάρτη». **Με άλλα λόγια, το μόνο που χρειάζεται για να σώσουμε κάθε μέρος του πλανήτη είναι να το βγάλουμε από τους χάρτες της κυριαρχίας**. Για μας, αυτό που συνδέει όλο τον κόσμο, από τις πιο μεγάλες ερήμους ως τους πιο μεγάλους παγετώνες, είναι το ίδιο το νήμα της ζωής. Της ελεύθερης ζωής, μακριά από μεσάζοντες και καταναλωτές, πέρα από συμφωνίες και πολιτικές.

Αργό πετρέλαιο και γρήγορες τηλεπικοινωνίες

Δεν γνωρίζουμε πόσοι από τους εκατομμύρια χρήστες συσκευών τηλεπικοινωνιών και ηλεκτρονικών υπολογιστών αναρωτήθηκαν ποτέ από τι υλικό είναι φτιαγμένο αυτό το μικρό ή μεγάλο κουτί, που περιέχει όλο τον κόσμο και τους χιλιάδες «φίλους» τους μαζί. Όσο πιο σύνθετες γίνονται αυτές οι συσκευές, τόσο μεγαλύτερος είναι ο συνδυασμός των υλικών που απαιτούνται, για να κατασκευαστούν. Μια συσκευή κινητού τηλεφώνου περιέχει από 500 έως 1.000 διαφορετικά συστατικά. Λαμβάνοντας υπ' όψιν τις τρέχουσες τάσεις, προσδοκάται ότι νέα υλικά θα εφευρεθούν για να αντικαταστήσουν αυτά τα οποία χρησιμοποιούνται σήμερα. Μια τυπική συσκευή κινητού τηλεφώνου –εξαιρουμένων της μπαταρίας και των αξεσουάρ που συνήθως το συνοδεύουν– περιέχει πολλά σπάνια ορυκτά και πλαστικό, το οποίο φτάνει στο 43% της συσκευής.

Αν υπολογίσει κάποιος ότι οι ετήσιες πωλήσεις συσκευών κινητών τηλεφώνων ανέρχονται σήμερα στα 1,2 δισεκατομμύρια συσκευές με συνολικό βάρος 84.000 τόνων, μη συμπεριλαμβανομένων των μπαταριών τους, τότε θα συμπεράνει ότι εκτός των άλλων υλικών που χρησιμοποιήθηκαν για την κατασκευή αυτών των συσκευών τα μέταλλα που τυγχάνουν ιδιαίτερου ενδιαφέροντος και περιέχο-

συνέχεια στη σελίδα 10

συνέχεια από τη σελίδα 9

νται σε αυτές τις συσκευές είναι: 84 τόνοι αντιμόνιο (Sb), 7,1 τόνοι βηρύλλιο (Be), 12,1 τόνοι παλλάδιο (Pd) και 0,3 τόνοι λευκόχρυσου (Pt). Τα μέταλλα αυτά βρίσκονται σε περιορισμένες ποσότητες σε συγκεκριμένα μέρη του πλανήτη, όπως η Κίνα, οι ΗΠΑ, η Βολιβία, η Ρωσία και η Νότιος Αφρική.

Επειδή, όμως, ακριβώς, οι πωλήσεις κινητών αυξάνονται, είναι δύσκολο να τις παρακολουθήσει η τεχνολογία και να προλάβει να αντικαταστάσει τα υλικά με άλλα. Άλλωστε, αυτό είναι «δώρον άδωρον», αφού το πρόβλημα είναι η αχόρταγη κατανάλωση που ενοχοποιεί επιπλέον τον ήδη αποκτηνωμένο εκ της γεννήσεώς του πολιτισμό και όχι η ανεύρεση νέων τρόπων για να καλύπτονται ανύπαρκτες ανάγκες. Αν ξαναδούμε προσεκτικότερα τα παραπάνω στοιχεία, το 43% των συσκευών είναι το πλαστικό. Το συγκεκριμένο υλικό, βέβαια, γίνεται από πετρέλαιο. Άρα, αυτοί που φωτογράφησαν την όμορφη λευκή φάλαινα χρησιμοποίησαν μία συσκευή, που σε μεγάλο βαθμό φτιάχτηκε από το πετρέλαιο που σήμερα απειλεί την ίδια και τους συγκατοίκους της στην απέραντη Αρκτική. Τελικά, όπως έγραψε και ο Douglas Adams, «ένα πολύ σημαντικό και λαοφιλές γεγονός, είναι ότι τα πράγματα δεν είναι αυτά που δείχνουν να είναι».

Το ταξίδι της Λευκής Φάλαινας

Η Λευκή Φάλαινα της φωτογραφίας, που ζει κυρίως στην Αρκτική, είναι ένα θηλαστικό που ως είδος σήμερα βρίσκεται υπό σοβαρή απειλή εξαφάνισης. Πολλές φορές, ο άνθρωπος στην πορεία του πάνω στον πλανήτη αντιμετώπισε την ομορφιά της φύσης ως ένας είδος συλλεκτικού αντικειμένου, που θα έπρεπε να εντάξει σε μια ατομική συλλογή ή να την εκθέσει σε ένα μουσείο «φυσικής ιστορίας». Πολλών ειδών ερευνητικά και περιβαλλοντικά πάρκα δημιουργήθηκαν, προκειμένου να μελετήσουν κυρίως κάποια είδη ζωής. Συχνά οι φάλαινες και τα δελφίνια, που παρουσιάζουν εξαιρετική ποικιλία, ανάλογα με το μέρος που ζουν –όπως συμβαίνει και με τους ανθρώπους και όλα τα πλάσματα, ζωικά και φυτικά– αναγκάζονται να μάθουν να διαβιούν σε τέτοια τεχνητά περιβάλλοντα, όπου αποτελούν ένα είδος πειραματόζωων. Οι επιστήμονες συχνά επικαλούνται την ανάγκη να διασώσουν κάποια από αυτά τα είδη, όπου τις κατατάσσουν.

Η επιστήμη, λοιπόν, που όλα τα «σφάζει όλα τα μαχαιρώνει», διαπίστωσε πάλι κάτι που η σοφία της φύσης δεν έκρυψε ποτέ, αυτό που η τυχαιότητα μάς επιτρέπει να μάθουμε, όταν μπορούμε να είμαστε ανοιχτοί στο περιβάλλον μας: ότι οι λευκές φάλαινες, όπως όλα τα είδη φαλαινών και δελφινιών άλλωστε, είναι εξαιρετικά ευφυή πλάσματα, που μάλιστα, όταν βρίσκονται κοντά σε ανθρώπους, δεί-

καλεί μια ακόμη, που καταλήγει σε μια μικρή ή μεγάλη καταστροφή. Ζώντας σε ατομικιστικές πολιτισμένες κοινωνίες, περνάμε τις περισσότερες μέρες της ζωής μας, χωρίς να αντιλαμβανόμαστε τις συνέπειες και των πιο απλών πράξεών μας.

Δυστυχώς, τελευταία, όλο και περισσότερες ειδήσεις αναφέρουν αυτοκτονίες φαλαινών, που επιλέγουν μόνες τους να εξοκείλουν σε ακτές, όπως οι 39 από αυτές που επέλεξαν να πεθάνουν σε ακτή της Νέας Ζηλανδίας πρόσφατα. Σίγουρα, η καταστροφή του φυσικού τους κόσμου δεν είναι άσχετη με αυτό το φαινόμενο. Άλλωστε, ταυτόχρονα κυκλοφόρησαν φωτογραφίες μιας ακόμη δολοφονίας φαλαινών από ιαπωνικά φαλαινοθηρικά στην ίδια περιοχή, παρά το ότι το εν λόγω ωκεάνιο τμήμα θεωρείται προστατευόμενο και απαγορεύεται η φαλαινοθηρία. Για άλλη μια φορά ο νόμος βέβαια κάνει απλώς αυτό για το οποίο φτιάχτηκε να κάνει: να προστατεύει τους ισχυρούς. Οι παραβιάσεις των ιαπωνικών φαλαινοθηρικών στις ακτές της Νέας Ζηλανδίας είναι συχνό φαινόμενο.

Προτιμήσαμε, όμως, να κλείσουμε το κείμενο μέσα από τον κόσμο των μύθων που συνοδεύουν τις φάλαινες και τον θαλάσσιο κόσμο τους. Ένας τέτοιος μύθος, που συναντάται σε πολλές παραλλαγές σε όλους τους λαούς της αρκτικής, είναι ο μύθος της Sedna. Η Sedna είναι μία νεαρή γυναίκα, που έγινε μητέρα όλων των πλασμάτων της θάλασσας. Σε γενικές γραμμές ο μύθος λέει ότι ζούσε στην αρχή με την μητέρα και τον πατέρα της στην Αρκτική, πολύ ευχαριστημένη. Ο πατέρας της ήταν καλός κυνηγός και κατάφερνε να παρέχει ικανοποιητικές προμήθειες σε τροφές και ζεστές γούνες στην οικογένειά του. Για αυτό, η Sedna δεν ήθελε να παντρευτεί, παρ' όλο που πολλοί επίδοξοι γαμπροί έδειξαν ζωηρό ενδιαφέρον. Ώσπου, εμφανίστηκε ένας, που της υποσχέθηκε ότι δε θα της λείψει τίποτε, την πήρε για γυναίκα του και πήγαν να ζήσουν στο νησί του. Δεν έπραξε όμως τίποτε από όσα της υποσχέθηκε, γιατί, όπως της αποκάλυψε μόλις έφτασαν στο νησί, ήταν ένα πουλί που μεταμορφώθηκε σε άνθρωπο, για να την πείσει. Δεν μπορούσε να της προσφέρει παρά μόνο ψάρια, με τα οποία τρεφόταν η Sedna αποκλειστικά. Είχε κουραστεί από τη ζωή της εκεί. Μετά από έναν χρόνο την επισκέφτηκε ο πατέρας της και την είδε δυστυχισμένη. Όταν εκείνη του εξήγησε τι είχε συμβεί, ο πατέρας της σκότωσε το πουλί και ξεκίνησαν το ταξίδι τους, για να επιστρέψουν στην αρχική τους κοινότητα.

Στο δρόμο όμως, τα άλλα πουλιά αποφάσισαν να εκδικηθούν για τον θάνατο του συντρόφου τους. Χτυπώντας τα φτερά τους δυνατά, ξεσήκωσαν μεγάλα κύματα, θέλοντας να γκρεμίσουν τη βάρκα. Ο πατέρας της, επειδή κατάλαβε ότι τα πουλιά είχαν θυμώσει, για να μην αναποδογυρίσουν το καγιάκ, πέταξε την Sedna μέσα στη θάλασσα

η παρουσία της στους μύθους.

Απ' την άλλη, για την Βίβλο η φάλαινα είναι ο Λεβιάθαν, το κακό που ήρθε να τρομοκρατήσει τις καρδιές των ανθρώπων και να τους απειλήσει, σπέρνοντας παντού τον φόβο. Στην στρεβλή ηθική που καλλιέργησε το χριστιανικό δόγμα, λογικό είναι να συνδεθεί ένα τόσο έξυπνο και επικοινωνιακό πλάσμα με το κακό. Για αυτό, την βλέπουμε να καταπίνει τον άπιστο Ιωνά, ώστε να τον αναγκάσει να υποκλιθεί στην θεϊκή εξουσία. Και βέβαια, το πασίγνωστο μυθιστόρημα «Μόμπι Ντικ ή η φάλαινα», περιγράφει την πάλη ανθρώπου και φύσης, αποδίδοντας μέσα από πολλούς συμβολισμούς και φιλοσοφικές σκέψεις τον κόσμο της θάλασσας, το κυνήγι της φάλαινας και την πάλη του άγριου με το πολιτισμένο στοιχείο.

Αν, τελικά, η εξουσία είναι κινούμενη άμμος, τότε η ουσία της αναρχικής θεώρησης είναι το συντροφικό χέρι που απεγκλωβίζει τους αγωνιζόμενους ανθρώπους απ' την θανατηφόρα παγίδα της. Αναδεικνύει απελευθερωτικές ιδέες και πρακτικές, πλήρως ανταγωνιστικές τόσο με τον κομματικό υπόνομο, όσο και με τις κινηματικές πολιτικολογίες. Εξ άλλου, κατά κανόνα, τα πολιτικά κινήματα, ειδωμένα ιστορικά, μετεξελίσσονται σε προπλάσματα κομματικών μηχανισμών και κρατικοδίαιτα δεκανίκια. Για όσους πάλι, φαντασιώνονται, «ελευθεριακή» βιομηχανία μέσα απ' την κολεκτιβιστική κολυμπήθρα του αναρχοσυνδικαλιστικού τους Σιλωάμ, ας τους αφήσουμε στην πλάνη του πολιτικού -ισμού που επέλεξαν να υπηρετούν. Ο καθένας έχει τον δημόσιο λόγο του και κρίνεται γι' αυτόν απ' την αγωνιζόμενη κοινωνία. Για εμάς, η συνολική απελευθέρωση ανθρώπου και φύσης είναι μια προοπτική εχθρική απέναντι στο κράτος, τον πολιτισμό και την πολιτική. Δεν παζαρεύει καλύτερες συνθήκες σκλαβιάς, δεν αναζητά «προλεταριακές

κτες ανάγκες. Αν ξαναδούμε προσεκτικότερα τα παραπάνω στοιχεία, το 43% των συσκευών είναι το πλαστικό. Το συγκεκριμένο υλικό, βέβαια, γίνεται από πετρέλαιο. Άρα, αυτοί που φωτογράφησαν την όμορφη λευκή φάλαινα χρησιμοποίησαν μία συσκευή, που σε μεγάλο βαθμό φτιάχτηκε από το πετρέλαιο που σήμερα απειλεί την ίδια και τους συγκατοίκους της στην απέραντη Αρκτική. Τελικά, όπως έγραψε και ο Douglas Adams, «ένα πολύ σημαντικό και λαοφιλές γεγονός, είναι ότι τα πράγματα δεν είναι αυτά που δείχνουν να είναι».

Το ταξίδι της Λευκής Φάλαινας

Η Λευκή Φάλαινα της φωτογραφίας, που ζει κυρίως στην Αρκτική, είναι ένα θηλαστικό που ως είδος σήμερα βρίσκεται υπό σοβαρή απειλή εξαφάνισης. Πολλές φορές, ο άνθρωπος στην πορεία του πάνω στον πλανήτη αντιμετώπισε την ομορφιά της φύσης ως ένας είδος συλλεκτικού αντικειμένου, που θα έπρεπε να εντάξει σε μια ατομική συλλογή ή να την εκθέσει σε ένα μουσείο «φυσικής ιστορίας». Πολλών ειδών ερευνητικά και περιβαλλοντικά πάρκα δημιουργήθηκαν, προκειμένου να μελετήσουν κυρίως κάποια είδη ζωής. Συχνά οι φάλαινες και τα δελφίνια, που παρουσιάζουν εξαιρετική ποικιλία, ανάλογα με το μέρος που ζουν –όπως συμβαίνει και με τους ανθρώπους και όλα τα πλάσματα, ζωικά και φυτικά– αναγκάζονται να μάθουν να διαβιούν σε τέτοια τεχνητά περιβάλλοντα, όπου αποτελούν ένα είδος πειραματόζωων. Οι επιστήμονες συχνά επικαλούνται την ανάγκη να διασώσουν κάποια από αυτά τα είδη, όπου τις κατατάσσουν.

Η επιστήμη, λοιπόν, που όλα τα «σφάζει όλα τα μαχαιρώνει», διαπίστωσε πάλι κάτι που η σοφία της φύσης δεν έκρυψε ποτέ, αυτό που η τυχαιότητα μάς επιτρέπει να μάθουμε, όταν μπορούμε να είμαστε ανοιχτοί στο περιβάλλον μας· ότι οι λευκές φάλαινες, όπως όλα τα είδη φαλαινών και δελφινιών άλλωστε, είναι εξαιρετικά ευφυή πλάσματα, που μάλιστα όταν βρίσκονται κοντά σε ανθρώπους, δείχνουν διάθεση επικοινωνίας. Μία τέτοια λευκή φάλαινα, ο NOC, σε κατάσταση εγκλεισμού σε ενυδρείο, έχοντας εξοικειωθεί με τους ανθρώπους, θέλησε να επικοινωνήσει μαζί τους και κατάφερε να αλλάζει συχνότητα στη φωνή της (είναι γνωστό ότι οι φάλαινες επικοινωνούν σε τελείως διαφορετικές συχνότητες από την ανθρώπινη φωνή), παράγοντας ήχους, που μιμούνταν όσα άκουγε από τους ανθρώπους που την περιέβαλλαν. Μάλιστα κάποιοι απ' τους μελετητές αναγνώρισαν και συγκεκριμένες λέξεις. Ο NOC σήμερα δεν είναι στη ζωή, αλλά καταγράφηκαν και κυκλοφορούν στο διαδίκτυο οι ήχοι που έβγαζε. Μοιάζουν με ήχους που θα συνέθεταν ανθρώπινες φωνητικές χορδές κάτω απ' το νερό. Η Λευκή Φάλαινα, που λέγεται και Μπελούγκα, συχνά αποκαλείται και «καναρίνι της θάλασσας», μιας και η φωνή της μοιάζει με τιτίβισμα. Είναι νομαδικό ζώο και ζει σε μικρές κοινότητες περίπου δέκα ατόμων.

Κάτι άλλο που οι έρευνες και η μελέτη του DNA ανακάλυψαν είναι ότι τα μεγάλα αυτά θηλαστικά έχουν τον μακρινό τους πρόγονο στη στεριά, που υπήρξε 30-50 εκατομμύρια χρόνια πριν και έμοιαζε με ιπποπόταμο. Λένε μάλιστα ότι οι φάλαινες και οι ιπποπόταμοι μοιράζονται αυτό

μα θεωρείται προστατευόμενο και απαγορεύεται η φαλαινοθηρία. Για άλλη μια φορά ο νόμος βέβαια κάνει απλώς αυτό για το οποίο φτιάχτηκε να κάνει: να προστατεύει τους ισχυρούς. Οι παραβιάσεις των ιαπωνικών φαλαινοθηρικών στις ακτές της Νέας Ζηλανδίας είναι συχνό φαινόμενο.

Προτιμήσαμε, όμως, να κλείσουμε το κείμενο μέσα από τον κόσμο των μύθων που συνοδεύουν τις φάλαινες και τον θαλάσσιο κόσμο τους. Ένας τέτοιος μύθος, που συναντάται σε πολλές παραλλαγές σε όλους τους λαούς της αρκτικής, είναι ο μύθος της Sedna. Η Sedna είναι μία νεαρή γυναίκα, που έγινε μητέρα όλων των πλασμάτων της θάλασσας. Σε γενικές γραμμές ο μύθος λέει ότι ζούσε στην αρχή με την μητέρα και τον πατέρα της στην Αρκτική, πολύ ευχαριστημένη. Ο πατέρας της ήταν καλός κυνηγός και κατάφερνε να παρέχει ικανοποιητικές προμήθειες σε τροφές και ζεστές γούνες στην οικογένειά του. Για αυτό, η Sedna δεν ήθελε να παντρευτεί, παρ' όλο που πολλοί επίδοξοι γαμπροί έδειξαν ζωηρό ενδιαφέρον. Ώσπου, εμφανίστηκε ένας, που της υποσχέθηκε ότι δε θα της λείψει τίποτε, την πήρε για γυναίκα του και πήγαν να ζήσουν στο νησί του. Δεν έπραξε όμως τίποτε από όσα της υποσχέθηκε, γιατί, όπως της αποκάλυψε μόλις έφτασαν στο νησί, ήταν ένα πουλί που μεταμορφώθηκε σε άνθρωπο, για να την πείσει. Δεν μπορούσε να της προσφέρει παρά μόνο ψάρια, με τα οποία τρεφόταν η Sedna αποκλειστικά. Είχε κουραστεί από τη ζωή της εκεί. Μετά από έναν χρόνο την επισκέφτηκε ο πατέρας της και την είδε δυστυχισμένη. Όταν εκείνη του εξήγησε τι είχε συμβεί, ο πατέρας της σκότωσε το πουλί και ξεκίνησαν το ταξίδι τους, για να επιστρέψουν στην αρχική τους κοινότητα.

Στο δρόμο όμως, τα άλλα πουλιά αποφάσισαν να εκδικηθούν για τον θάνατο του συντρόφου τους. Χτυπώντας τα φτερά τους δυνατά, ξεσήκωσαν μεγάλα κύματα, θέλοντας να γκρεμίσουν τη βάρκα. Ο πατέρας της, επειδή κατάλαβε ότι τα πουλιά είχαν θυμώσει, για να μην αναποδογυρίσουν το καγιάκ, πέταξε την Sedna μέσα στη θάλασσα. Επειδή εκείνη προσπάθησε να κρατηθεί απ' τη βάρκα, εκείνος της έκοψε ένα-ένα τα δάχτυλα. Από κάθε μια άρθρωση των δακτύλων της γεννήθηκαν και διαφορετικά θαλάσσια πλάσματα: ψάρια, φώκιες, φάλαινες και άλλα. Τελικά, η Sedna βυθίστηκε και έγινε ένα ισχυρό πνεύμα. Το σπίτι της έγινε ο πυθμένας του ωκεανού. Απέμεινε με κεφάλι και κορμό γυναίκας, ενώ το υπόλοιπο σώμα της μετατράπηκε σε ουρά ψαριού. Οι Inuit, που η ζωή τους βασίζεται στο ψάρεμα, προσπαθούν να την έχουν καλά μαζί της. Όταν σκοτώσουν μία φώκια, της προσφέρουν ένα γλυκό ποτό. Όταν για καιρό δεν πιάνουν ψάρια, ο Σαμάνος τους μεταμορφώνεται σε ψάρι και βουτά στα βάθη του ωκεανού, για να βρει και να κατευνάσει την Sedna. Την χτενίζει και της πλέκει τα μαλλιά. Εκείνη, που δεν έχει δάχτυλα, ευχαριστιέται. Όταν είναι χαρούμενη, επιτρέπει στα ζώα της να προσφερθούν από μόνα τους στους κυνηγούς. Τα ζώα δεν τα πειράζει να προσφέρουν τον εαυτό τους για να παρέχουν τροφή, ρούχα και στέγη στους Inuit, μιας και έτσι κερδίζουν την εύνοια ενός τόσου ισχυρού πνεύματος.

Ένας άλλος μύθος των Inuit λέει ότι στην Saumia, ζούσε ένα γυναικείο πλάσμα, η Inupassagdjung, που ήταν τό-

η παρουσία της στους μύθους.

Απ' την άλλη, για την Βίβλο η φάλαινα είναι ο Λεβιάθαν, το κακό που ήρθε να τρομοκρατήσει τις καρδιές των ανθρώπων και να τους απειλήσει, σπέρνοντας παντού τον φόβο. Στην στρεβλή ηθική που καλλιέργησε το χριστιανικό δόγμα, λογικό είναι να συνδεθεί ένα τόσο έξυπνο και επικοινωνιακό πλάσμα με το κακό. Για αυτό, την βλέπουμε να καταπίνει τον άπιστο Ιωνά, ώστε να τον αναγκάσει να υποκλιθεί στην θεϊκή εξουσία. Και βέβαια, το πασίγνωστο μυθιστόρημα «Μόμπι Ντικ ή η φάλαινα», περιγράφει την πάλη ανθρώπου και φύσης, αποδίδοντας μέσα από πολλούς συμβολισμούς και φιλοσοφικές σκέψεις τον κόσμο της θάλασσας, το κυνήγι της φάλαινας και την πάλη του άγριου με το πολιτισμένο στοιχείο.

Αν, τελικά, η εξουσία είναι κινούμενη άμμος, τότε η ουσία της αναρχικής θεώρησης είναι το συντροφικό χέρι που απεγκλωβίζει τους αγωνιζόμενους ανθρώπους απ' την θανατηφόρα παγίδα της. Αναδεικνύει απελευθερωτικές ιδέες και πρακτικές, πλήρως ανταγωνιστικές τόσο με τον κομματικό υπόνομο, όσο και με τις κινηματικές πολιτικολογίες. Εξ άλλου, κατά κανόνα, τα πολιτικά κινήματα, ειδωμένα ιστορικά, μετεξελίσσονται σε προπλάσματα κομματικών μηχανισμών και κρατικοδίαιτα δεκανίκια. Για όσους πάλι, φαντασιώνονται, «ελευθεριακή» βιομηχανία μέσα απ' την κολεκτιβιστική κολυμπήθρα του αναρχοσυνδικαλιστικού τους Σιλωάμ, ας τους αφήσουμε στην πλάνη του πολιτικού -ισμού που επέλεξαν να υπηρετούν. Ο καθένας έχει τον δημόσιο λόγο του και κρίνεται γι' αυτόν απ' την αγωνιζόμενη κοινωνία. Για εμάς, η συνολική απελευθέρωση ανθρώπου και φύσης είναι μια προοπτική εχθρική απέναντι στο κράτος, τον πολιτισμό και την πολιτική. Δεν παζαρεύει καλύτερες συνθήκες σκλαβιάς, δεν αναζητά «προλεταριακές πρωτοπορίες», δεν θεσμοθετεί, ούτε χειραγωγεί τους απελευθερωτικούς αγώνες. Αντιθέτως, προβάλει το αυθόρμητο, το ανεξέλεγκτο, το σύμφυτο με το δώρο της ζωής.

σύντροφοι για την
Αναρχική απελευθερωτική δράση

Υποσημείωση:

1. Μα, δεν είναι παντελώς φαιδρό και εξοργιστικό να ομιλούν οι σφαγείς ανθρώπων και φύσης για ανθρώπινα δικαιώματα; Πιο λογικό θα μας φαινόταν να καλούσαν σε ημερίδα οι αδέσποτες γάτες για τα δικαιώματα των απανταχού αρουραίων.

Σχετικά βιβλία και διαδικτυακές πηγές:

Για τις ενεργειακές συμφωνίες και τις τηλεπικοινωνίες:
http://www.bloomberg.com/news/2014-01-02/exxon-s-russia-ambitions-show-drilling-trumps-obama-putin-spats.html
http://energia.gr/article.asp?art_id=66464
http://www.bloomberg.com/news/2013-10-02/alaska-hunts-oil-as-arctic-damage-shows-most-change-from-climate.html
http://topics.bloomberg.com/arctic-ocean/
http://energia.gr/article.asp?art_id=66464
http://www.bianatt.gr/contents_gr.asp?id=105

είδη ζωής. Συχνά οι φάλαινες και τα δελφίνια, που παρουσιάζουν εξαιρετική ποικιλία, ανάλογα με το μέρος που ζουν –όπως συμβαίνει και με τους ανθρώπους και όλα τα πλάσματα, ζωικά και φυτικά– αναγκάζονται να μάθουν να διαβιούν σε τέτοια τεχνητά περιβάλλοντα, όπου αποτελούν ένα είδος πειραματόζωων. Οι επιστήμονες συχνά επικαλούνται την ανάγκη να διασώσουν κάποια από αυτά τα είδη, όπου τις κατατάσσουν.

Η επιστήμη, λοιπόν, που όλα τα «σφάζει όλα τα μαχαιρώνει», διαπίστωσε πάλι κάτι που η σοφία της φύσης δεν έκρυψε ποτέ, αυτό που η τυχαιότητα μάς επιτρέπει να μάθουμε, όταν μπορούμε να είμαστε ανοιχτοί στο περιβάλλον μας· ότι οι λευκές φάλαινες, όπως όλα τα είδη φαλαινών και δελφινιών άλλωστε, είναι εξαιρετικά ευφυή πλάσματα, που μάλιστα, όταν βρίσκονται κοντά σε ανθρώπους, δείχνουν διάθεση επικοινωνίας. Μία τέτοια λευκή φάλαινα, ο NOC, σε κατάσταση εγκλεισμού σε ενυδρείο, έχοντας εξοικειωθεί με τους ανθρώπους, θέλησε να επικοινωνήσει μαζί τους και κατάφερε να αλλάξει συχνότητα στη φωνή της (είναι γνωστό ότι οι φάλαινες επικοινωνούν σε τελείως διαφορετικές συχνότητες από την ανθρώπινη φωνή), παράγοντας ήχους, που μιμούνταν όσα άκουγε από τους ανθρώπους που την περιέβαλλαν. Μάλιστα κάποιοι απ' τους μελετητές αναγνώρισαν και συγκεκριμένες λέξεις. Ο NOC σήμερα δεν είναι στη ζωή, αλλά καταγράφηκαν και κυκλοφορούν στο διαδίκτυο οι ήχοι που έβγαζε. Μοιάζουν με ήχους που θα συνέθεταν ανθρώπινες φωνητικές χορδές κάτω απ' το νερό. Η Λευκή Φάλαινα, που λέγεται και Μπελούγκα, συχνά αποκαλείται και «καναρίνι της θάλασσας», μιας και η φωνή της μοιάζει με τιτίβισμα. Είναι νομαδικό ζώο και ζει σε μικρές κοινότητες περίπου δέκα ατόμων.

Κάτι άλλο που οι έρευνες και η μελέτη του DNA ανακάλυψαν είναι ότι τα μεγάλα αυτά θηλαστικά έχουν τον μακρινό τους πρόγονο στη στεριά, που υπήρξε 30-50 εκατομμύρια χρόνια πριν και έμοιαζε με ιπποπόταμο. Λένε μάλιστα ότι οι φάλαινες και οι ιπποπόταμοι μοιράζονται αυτό τον κοινό πρόγονο. «Ευχαριστούμε», για τον κόπο σας, κύριοι γενετιστές, αλλά θα προτιμούσαμε να μας αφήσετε ήσυχους στην δημιουργική μας «άγνοια» και τις φάλαινες στην αδιατάραχτη ησυχία τους. Αξίζει, επίσης, ν' αναφερθεί πως από τη δεκαετία του '70 υπάρχει ειδική νομοθετική ρήτρα που απαγορεύει το κυνήγι φαλαινών και ειδικά της λευκής φάλαινας, καθώς απειλείται με εξαφάνιση. Επιτρέπεται μόνο το κυνήγι επιβίωσης απ' τις απειλούμενες επίσης κοινότητες ιθαγενών του Βόρειου Πόλου. Αυτό που πρώτο μας έρχεται στο μυαλό είναι: μα, δεν χρειάζονται νόμοι· να τους αφήσουμε στην ησυχία τους χρειάζεται. Πώς όμως να αφήσουμε τη φύση στην ησυχία της, όταν διαρκώς, σαν σαρκοβόρα μυρμήγκια, κατατρώμε αχόρταγα ό,τι έχει απομείνει πάνω και μέσα στον πλανήτη αυτό; Με μια σειρά αλυσιδωτών αντιδράσεων, η μία πράξη προκε, γιατί, όπως της αποκάλυψε μόλις έφτασαν στο νησί, ήταν ένα πουλί που μεταμορφώθηκε σε άνθρωπο, για να την πείσει. Δεν μπορούσε να της προσφέρει παρά μόνο ψάρια, με τα οποία τρεφόταν η Sedna αποκλειστικά. Είχε κουραστεί από τη ζωή της εκεί. Μετά από έναν χρόνο την επισκέφτηκε ο πατέρας της και την είδε δυστυχισμένη. Όταν εκείνη του εξήγησε τι είχε συμβεί, ο πατέρας της σκότωσε το πουλί και ξεκίνησαν το ταξίδι τους, για να επιστρέψουν στην αρχική τους κοινότητα.

Στο δρόμο όμως, τα άλλα πουλιά αποφάσισαν να εκδικηθούν για τον θάνατο του συντρόφου τους. Χτυπώντας τα φτερά τους δυνατά, ξεσήκωσαν μεγάλα κύματα, θέλοντας να γκρεμίσουν τη βάρκα. Ο πατέρας της, επειδή κατάλαβε ότι τα πουλιά είχαν θυμώσει, για να μην αναποδογυρίσουν το καγιάκ, πέταξε την Sedna μέσα στη θάλασσα. Επειδή εκείνη προσπάθησε να κρατηθεί απ' τη βάρκα, εκείνος της έκοψε ένα-ένα τα δάχτυλα. Από κάθε μια άρθρωση των δακτύλων της γεννήθηκαν και διαφορετικά θαλάσσια πλάσματα: ψάρια, φώκιες, φάλαινες και άλλα. Τελικά, η Sedna βυθίστηκε και έγινε ένα ισχυρό πνεύμα. Το σπίτι της έγινε ο πυθμένας του ωκεανού. Απέμεινε με κεφάλι και κορμό γυναίκας, ενώ το υπόλοιπο σώμα της μετατράπηκε σε ουρά ψαριού. Οι Inuit, που η ζωή τους βασίζεται στο ψάρεμα, προσπαθούν να τα έχουν καλά μαζί της. Όταν σκοτώσουν μία φώκια, της προσφέρουν ένα γλυκό ποτό. Όταν για καιρό δεν πιάνουν ψάρια, ο Σαμάνος τους μεταμορφώνεται σε ψάρι και βουτά στα βάθη του ωκεανού, για να βρει και να κατευνάσει την Sedna. Την χτενίζει και της πλέκει τα μαλλιά. Εκείνη, που δεν έχει δάχτυλα, ευχαριστιέται. Όταν είναι χαρούμενη, επιτρέπει στα ζώα της να προσφερθούν από μόνα τους στους κυνηγούς. Τα ζώα δεν τα πειράζει να προσφέρουν τον εαυτό τους για να παρέχουν τροφή, ρούχα και στέγη στους Inuit, μιας και έτσι κερδίζουν την εύνοια ενός τόσου ισχυρού πνεύματος.

Ένας άλλος μύθος των Inuit λέει ότι στην Saumia, ζούσε ένα γυναικείο πλάσμα, η Inupassaqdjung, που ήταν τόσο ψηλή, όσο και το νησί Kikertaqdjuaq. Συνήθιζε να δρασκελίζει ένα από τα περάσματα, ψάχνοντας για γατόψαρα. Στην πραγματικότητα, αναζητούσε φάλαινες. Όποτε έβλεπε μια, την σήκωνε στην παλάμη της και την μετέφερε στο στόμα της. Κάποια μέρα, ένας Inuit, είχε πιάσει μια φάλαινα και ενώ προσπαθούσε να την σκοτώσει, η γίγαντας ήρθε και τους σήκωσε μαζί· σκάφος, άνθρωπο και φάλαινα. Η φάλαινα είχε εντυπωσιακή ουρά, γεγονός που την διασκέδαζε και την παραπλάνησε. Έτσι η φάλαινα κατάφερε να τους σώσει και, προσγειώθηκαν όλοι μαζί στην ακτή.

Οι κινέζοι έχουν στη μυθολογία τους το κουάν, το πνεύμα της θάλασσας, που έχει τη μορφή μιας φάλαινας. Όταν κάποτε θύμωσε μετατράπηκε σε ένα γιγάντιο πουλί που ξεσήκωσε τρομερές καταιγίδες. Σε λαούς της Ισλανδίας, του Καναδά, της αφρικανικής ηπείρου εμφανίζεται συχνά νατηφόρα παγίδα της. Αναδεικνύει απελευθερωτικές ιδέες και πρακτικές, πλήρως ανταγωνιστικές τόσο με τον κομματικό υπόνομο, όσο και με τις κινηματικές πολιτικολογίες. Εξ άλλου, κατά κανόνα, τα πολιτικά κινήματα, ειδωμένα ιστορικά, μετεξελίσσονται σε προπλάσματα κομματικών μηχανισμών και κρατικοδίαιτα δεκανίκια. Για όσους πάλι, φαντασιώνονται, «ελευθεριακή» βιομηχανία μέσα απ' την κολεκτιβιστική κολυμπήθρα του αναρχοσυνδικαλιστικού τους Σιλωάμ, ας τους αφήσουμε στην πλάνη του πολιτικού -ισμού που επέλεξαν να υπηρετούν. Ο καθένας έχει τον δημόσιο λόγο του και κρίνεται γι' αυτόν απ' την αγωνιζόμενη κοινωνία. Για εμάς, η συνολική απελευθέρωση ανθρώπου και φύσης είναι μια προοπτική εχθρική απέναντι στο κράτος, τον πολιτισμό και την πολιτική. Δεν παζαρεύει καλύτερες συνθήκες σκλαβιάς, δεν αναζητά «προλεταριακές πρωτοπορίες», δεν θεσμοθετεί, ούτε χειραγωγεί τους απελευθερωτικούς αγώνες. Αντιθέτως, προβάλει το αυθόρμητο, το ανεξέλεγκτο, το σύμφυτο με το δώρο της ζωής.

σύντροφοι για την
Αναρχική απελευθερωτική δράση

Υποσημείωση:

1. Μα, δεν είναι παντελώς φαιδρό και εξοργιστικό να ομιλούν οι σφαγείς ανθρώπων και φύσης για ανθρώπινα δικαιώματα; Πιο λογικό θα μας φαινόταν να καλούσαν σε ημερίδα οι αδέσποτες γάτες για τα δικαιώματα των απανταχού αρουραίων.

Σχετικά βιβλία και διαδικτυακές πηγές:

Για τις ενεργειακές συμφωνίες και τις τηλεπικοινωνίες:
http://www.bloomberg.com/news/2014-01-02/exxon-s-russia-ambitions-show-drilling-trumps-obama-putin-spats.html
http://energia.gr/article.asp?art_id=66464
http://www.bloomberg.com/news/2013-10-02/alaska-hunts-oil-as-arctic-damage-shows-most-change-from-climate.html
http://topics.bloomberg.com/arctic-ocean/
http://energia.gr/article.asp?art_id=66464
http://www.bianatt.gr/contents_gr.asp?id=105
Εντουάρντο Γκαλεάνο, Οι ανοιχτές φλέβες της Λατινικής Αμερικής.

Πηγές για τη Λευκή Φάλαινα:

http://en.wikipedia.org/wiki/Beluga_whale
http://www.youtube.com/watch?v=cB8Du4eEkO4
Ζακ-Υβ Κουστώ, Τα μυστικά της θάλασσας: η φάλαινα.

Πηγές για τους μύθους και λογοτεχνία:

Moore Charles. 1986. Keeveeok, Awake! Edmonton: Ring House Gallery. p. 9-10
Bulletin American Museum of Natural History. [Vol. XV, 1901] Boas, Eskimo of Baffin Land and Hudson Bay
http://www.worldtrans.org/creators/whale/myths0.html
Herman Melville, Μόμπι Ντίκ ή φάλαινα.
Douglas Adams, Γυρίζοντας τον Γαλαξία με ωτοστόπ.

(Μέρος β΄)

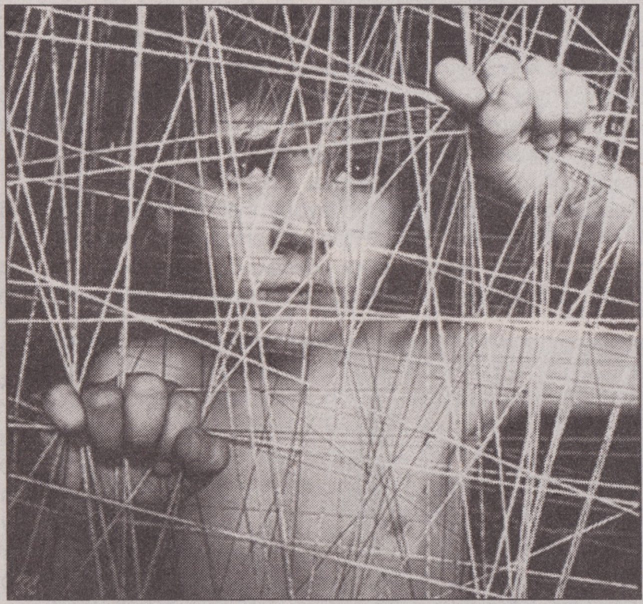
Προσπαθήσαμε να αναδείξουμε στο προηγούμενο κείμενο μας (ΔΙΑΔΡΟΜΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ φ. 133) τις εξουσιαστικές εφαρμογές που πάντοτε συμπορεύονται με τους ευρύτερους σχεδιασμούς της κυριαρχίας, αλλά και τον ειδικότερο τρόπο με τον οποίο επιχειρείται η υλοποίησή τους στον ελλαδικό χώρο.

Είναι πέραν αμφισβητήσεως πως ο σχεδιασμός –που αφορά την κατάσταση στην οποία θα περιέλθει ο ελλαδικός χώρος στο επόμενο διάστημα και που σχετίζεται με το κλείσιμο μιας σημαντικής περιόδου για την ενοποιημένη κυριαρχία στον ευρωπαϊκό χώρο– προβλέπει την «αξιοποίηση» του **υπό-**, **επί-** και **υπέρ-** χθόνιου πλούτου. Όπως, μάλιστα, δείστασή, εκείνο που προέχει από αναρχικής θεώρησης είναι η κατανόηση της διαδικασίας που έχει ακολουθηθεί και των μεθόδων που έχει θέσει σε εφαρμογή η κυριαρχία. Αυτό χρειάζεται να γίνει επειδή, χωρίς αυτήν την προϋπόθεση, είναι δυνατόν να υπάρξουν λαθεμένες διαπιστώσεις και συμπεράσματα που να οδηγήσουν σ' ένα φαύλο κύκλο ή σε προτάγματα που δεν ανταποκρίνονται στην πραγματικότητα.

Με βάση, λοιπόν, τον προδιαγεγραμμένο σχεδιασμό για τον ελλαδικό χώρο, που ήδη προαναφέραμε, οι κρατούντες εντός και εκτός των ορίων του, είχαν να αντιμετωπίσουν μία ανταγωνιστική πραγματικότητα: *την έντονη αντιπαράθεση με τις εξουσιαστικές επιλογές και το εξεγερτικό ανυπότακτο πνεύμα που έκφραζε ένα μεγάλο αριθμητικά πληθυσμιακό τμήμα αυτού του χώρου.* Οι κινητοποιήσεις των δεκαετιών 1960,1970,1980,1990 αλλά και των πρώτων ετών του 21ου αιώνα δεν αφήνουν κανενός είδους αμφιβολία για τις δυσκολίες που θα αντιμετώπιζαν οι εξουσιαστές κατά την εφαρμογή των σχεδιασμών τους στην περίοδο της ενοποίησης της κυριαρχίας.

Επομένως, ο υπερκερασμός ή η διάλυση αυτών των ε-

Μήπως τελικά έχουμε γενοκτονία;

χουν τα δεδομένα από την δεκαετία του 1980, έχει καθοριστεί ως χώρος **ανάπτυξης των υπηρεσιών, άντλησης των πηγών, αλλά και εγκατάστασης μονάδων παραγωγής, ενέργειας προς όφελος και περαιτέρω ενδυνάμωση της κυριαρχίας.** Έχουν, δηλαδή, προσδιοριστεί συγκεκριμένες «αρμοδιότητες» μέσα στο πλαίσιο του καταμερισμού στις διάφορες (πρώην εθνοκρατικές) περιοχές της Ευρώπης, αλλά και του πλανήτη ευρύτερα.

Οι εντεταλμένοι υπάλληλοί της, στην προκειμένη περίπτωση όλος ο κοινοβουλευτικός, αλλά και ένας ευρύτερος κύκλος (που περιλαμβάνει ΜΜΕ, κάστες αριστερών και δημοκρατών διανοουμένων, ειδικών επιστημόνων, νεοεπιστημόνων, κ.λπ.), στην ουσία ένας συρφετός που διατρέφεται και υπάρχει στον κοινωνικό χώρο επ' ωφελεία των κρατούντων, έχουν αναλάβει αυτό το τεράστιο έργο καταστροφής με το αζημίωτο (κάτι που μπορεί εύκολα να το διαπιστώσει ο οποιοσδήποτε, αρκεί να ρίξει μια ματιά μόνο στα δηλωμένα εισοδήματά τους, που συνεχώς αυξάνονται).

Αναμφισβήτητα, η επίκληση της «κρίσης» είναι το μέσον για την πραγμάτωση αυτού του έργου. Αρκεί απλά να σκεφτούμε πως εκτός από τα εγκάθετα αυτά υποκείμενα χρειάστηκε και η εφαρμογή του «κλεισίματος των αγορών», η παύση δηλαδή του δανεισμού προς το ελλαδικό κράτος. Πρόκειται για μια συνηθισμένη πρακτική προκειμένου να κλείσει ή να τεθεί υπό τον έλεγχο των δανειστών μία επιχείρηση, ανάλογα με τις εκάστοτε καταστάσεις που υπάρχουν. Οπότε, το άνοιγμα των αγορών που αναγγέλλεται χαρμόσυνα δεν είναι τίποτα άλλο από νέους δανεισμούς και νέα μέ-

ποίησης των πάντων και της επίπλαστης ευμάρειας. Η επέκταση της πολιτιστικής σαβούρας που κατέκλυσε όλους τους χώρους σκέψης και γνώσης, ήρθε ως το απαραίτητο συμπλήρωμα. Η αμάθεια και το ξερίζωμα τής, έστω πενιχρής, γνώσης που παρείχετο ήλθε με την λεγόμενη εκπαιδευτική μεταρρύθμιση και την γλωσσική (αλλά και νοητική) υποβάθμιση των νέων ανθρώπων. Η **κυριαρχία προτύπων** της ευρωπαϊκής και υπερατλαντικής μουσικής και πολιτιστικής «παράδοσης» και «προόδου» και η **άλωση και καταστροφή** ακόμα και των πλέον δευτερευουσών πλευρών τής εγγενούς κουλτούρας και παράδοσης –ορίζοντας για κάποιες πτυχές τους το ρόλο του απολιθώματος που παρουσιάζεται δίκην φολκλορικού θεάματος– **απετέλεσαν** ορισμένα από τα πλήγματα που πραγματοποιήθηκαν. Πλήγματα τα οποία δεν θα μπορούσαν να είναι επιτυχή εάν δεν συνεπικουρούντο από την ενδυνάμωση και την εξάπλωση των Μέσων Μαζικής Ενημέρωσης στον ραδιοφωνικό και τηλεοπτικό τομέα. Η ενσωμάτωσή τους και η υποστήριξη των κρατικών επιλογών τα κατέστησε, σε πολύ σύντομο χρονικό διάστημα από την εμφάνισή τους, ως τον καθοριστικό συντελεστή για την διάβρωση της σκέψης και της καθιέρωσης συμπεριφορών ευρύτατων πληθυσμιακά ομάδων. Ας μην παραλείψουμε να αναφέρουμε πως μερίδιο σε αυτήν την διάβρωση διεκδικούν τα τελευταία χρόνια και τα μέσα κοινωνικής δικτύωσης, παρά τον φαινομενικά πλουραλιστικό και ελευθεριάζοντα μανδύα με τον οποίο έχουν ενδυθεί.

Δεν χρειάζεται να επεκταθούμε. Το σημαντικό ζήτημα της πληθυσμιακής κατάστασης, κατά τις τελευταίες τέσσερις δεκαετίες, ορίζεται από πολλούς συντελεστές. Ένας από αυτούς βρίσκεται στο γεγονός πως ιδιαίτερα τα τελευταία πενήντα χρόνια το λεγόμενο δημογραφικό πρόβλημα δεν είναι κάτι καινοφανές σ τη Ευρώπη και οπωσδήποτε συνδέεται με συνολικότερες κοινωνικές και πολιτισμικές αλλαγές. Ήδη, εδώ και δεκαετίες και η γυναίκα σπουδάζει και κάνει καριέρα και αυτός είναι ένας από τους λόγους, όπου η πολυάριθμη οικογένεια δεν είναι η συνήθης επιλογή ενός ζευγαριού, όπως παλαιότερα, τα κοινωνικά πρότυπα αλλάζουν, τα παλιά καταπιεστικά ταμπού καταρρέουν και ανοίγεται περισσότερος χώρος για πιο αντισυμβατικές συμβιώσεις και, επομένως, για διαφορετικές μορφές καταπίεσης και αλλοτρίωσης. Αυτό, εννοείται πως ισχύει και για τον πληθυσμό που βρίσκεται στον ελλαδικό χώρο.

Εν τούτοις, θα πρέπει να λάβουμε υπ' όψιν και το ότι η

Μήπως τελικά έχουμε γενοκτονία;

φορά την κατάσταση στην οποία θα περιέλθει ο ελλαδικός χώρος στο επόμενο διάστημα και που σχετίζεται με το κλείσιμο μιας σημαντικής περιόδου για την ενοποιημένη κυριαρχία στον ευρωπαϊκό χώρο– προβλέπει την «αξιοποίηση» του **υπό**-, **επί**- και **υπέρ**- χθόνιου πλούτου. Όπως, μάλιστα, δείχνουν τα δεδομένα από την δεκαετία του 1980, έχει καθοριστεί ως χώρος **ανάπτυξης των υπηρεσιών, άντλησης των πηγών, αλλά και εγκατάστασης μονάδων παραγωγής, ενέργειας προς όφελος και περαιτέρω ενδυνάμωση της κυριαρχίας.** Έχουν, δηλαδή, προσδιοριστεί συγκεκριμένες «αρμοδιότητες» μέσα στο πλαίσιο του καταμερισμού στις διάφορες (πρώην εθνοκρατικές) περιοχές της Ευρώπης, αλλά και του πλανήτη ευρύτερα.

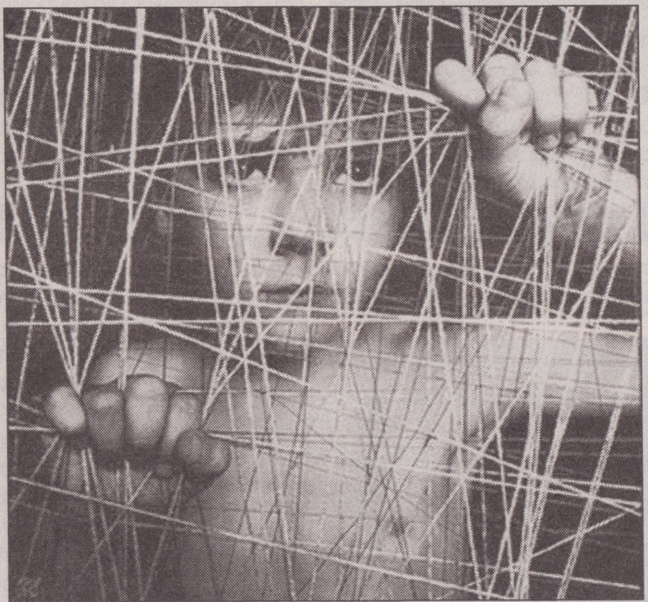
Οι εντεταλμένοι υπάλληλοί της, στην προκειμένη περίπτωση όλος ο κοινοβουλευτικός, αλλά και ένας ευρύτερος κύκλος (που περιλαμβάνει ΜΜΕ, κάστες αριστερών και δημοκρατών διανοουμένων, ειδικών επιστημόνων, νεοεπιστημόνων, κ.λπ.), στην ουσία ένας συρφετός που διατρέφεται και υπάρχει στον κοινωνικό χώρο επ' ωφελεία των κρατούντων, έχουν αναλάβει αυτό το τεράστιο έργο καταστροφής με το αζημίωτο (κάτι που μπορεί εύκολα να το διαπιστώσει ο οποιοσδήποτε, αρκεί να ρίξει μια ματιά μόνο στα δηλωμένα εισοδήματά τους, που συνεχώς αυξάνονται).

Αναμφισβήτητα, η επίκληση της «κρίσης» είναι το μέσον για την πραγμάτωση αυτού του έργου. Αρκεί απλά να σκεφτούμε πως εκτός από τα εγκάθετα αυτά υποκείμενα χρειάστηκε και η εφαρμογή του «κλεισίματος των αγορών», η παύση δηλαδή του δανεισμού προς το ελλαδικό κράτος. Πρόκειται για μια συνηθισμένη πρακτική προκειμένου να κλείσει ή να τεθεί υπό τον έλεγχο των δανειστών μία επιχείρηση, ανάλογα με τις εκάστοτε καταστάσεις που υπάρχουν. Οπότε, το άνοιγμα των αγορών που αναγγέλλεται χαρμόσυνα δεν είναι τίποτα άλλο από νέους δανεισμούς και νέα μέτρα εξόντωσης για τον ελλαδικό πληθυσμό.

Βρισκόμαστε σε συνθήκες ενοποίησης της κυριαρχίας και δεν υπάρχουν ψευδαισθήσεις. Τα πράγματα δεν κυλούν, ούτε θα κυλήσουν όλα ομαλά. Υπάρχει ένας εκτεταμένος αλληλοσπαραγμός και αλληλοεξόντωση, καταστάσεις τις οποίες μπορεί να αντιληφθεί ο καθένας ανατρέχοντας στα συμβάντα των τελευταίων δύο δεκαετιών.

Επόμενο είναι η εξόντωση των ασθενέστερων εξουσιαστών, αλλά και η διάλυση ισχυρών οικονομικά και πολιτικά σχηματισμών που στο παρελθόν δεν θα μπορούσε να σκεφτεί κανείς ότι θα τεμαχίζονταν με αυτόν τον βίαιο τρόπο. Το ίδιο ισχύει και για τα πάλαι ποτέ μικρά κράτη. Λαμβάνοντας υπ' όψιν τα ιδιαίτερα χαρακτηριστικά τής κάθε περιοχής, οι δομημένες δυνάμεις της ενοποιημένης κυριαρχίας, η κάθε μία, ανάλογα με τον πρωταρχικό καταμερισμό που έχει γίνει και με βάση τους συσχετισμούς που έχουν αναπτυχθεί, αναλαμβάνει να φέρει εις πέρας κατά πρώτον για τον εαυτό της και κατά δεύτερο λόγο για λογαριασμό των υπο-

α ανταγωνιστική πραγματικότητα: *την έντονη αντιπαράθεση με τις εξουσιαστικές επιλογές και το εξεγερτικό ανυπότακτο πνεύμα που έκφραζε ένα μεγάλο αριθμητικά πληθυσμιακό τμήμα αυτού του χώρου.* Οι κινητοποιήσεις των δεκαετιών

1960,1970,1980,1990 αλλά και των πρώτων ετών του 21ου αιώνα δεν αφήνουν κανένός είδους αμφιβολία για τις δυσκολίες που θα αντιμετώπιζαν οι εξουσιαστές κατά την εφαρμογή των σχεδιασμών τους στην περίοδο της ενοποίησης της κυριαρχίας.

Επομένως, ο υπερκερασμός ή η διάλυση αυτών των εμποδίων θα έπρεπε να αντιμετωπισθεί σε βάθος χρόνου. Όπως και έγινε. Έτσι ετέθη σε εφαρμογή μια μακρόχρονη διαδικασία αποσύνθεσης του κοινωνικού χώρου που περιελάμβανε τον πολιτικό, τον κοινωνικό, τον συνδικαλιστικό και τον οικονομικό τομέα, αλλά και όλες τις παραμέτρους οι οποίες συνδέονται άμεσα με αυτούς τους τομείς.

Χρειάζεται να τονισθεί ότι η πραγματοποίηση αυτής της διαδικασίας αποσύνθεσης επιβεβλήθηκε και από τα όσα είχαν δρομολογηθεί στον ευρωπαϊκό χώρο, καθώς και ευρύτερα. Πρώτιστα έπρεπε να ολοκληρωθεί η ενσωμάτωση της αριστεράς μέσα στο σύστημα. Η καθυστέρηση της ολοκληρωμένης ένταξης της αριστεράς (κομμουνιστικής και μη) του ελλαδικού χώρου μέσα στο εξουσιαστικό μπλοκ οφειλόταν σε ένα ιδιαίτερα οξυμένο τρόπο αντιπαράθεσης, που εκφράστηκε με έναν παρατεταμένο πολιτικό πόλεμο (1943-1949) που στοίχισε δεκάδες χιλιάδες νεκρούς ανάμεσα στις ανταγωνιζόμενες εξουσίες (της αριστεράς και της δεξιάς). Από το 1974 μέχρι το 1980 η διαδικασία ενσωμάτωσης της α-

πτυχές τους το ρόλο του απολιθώματος που παρουσιάζεται δίκην φολκλορικού θεάματος– **απετέλεσαν** ορισμένα από τα πλήγματα που πραγματοποιήθηκαν. Πλήγματα τα οποία δεν θα μπορούσαν να είναι επιτυχή εάν δεν συνεπικουρούντο από την ενδυνάμωση και την εξάπλωση των Μέσων Μαζικής Ενημέρωσης στον ραδιοφωνικό και τηλεοπτικό τομέα. Η ενσωμάτωσή τους και η υποστήριξη των κρατικών επιλογών τα κατέστησε, σε πολύ σύντομο χρονικό διάστημα από την εμφάνισή τους, ως τον καθοριστικό συντελεστή για την διάβρωση της σκέψης και της καθιέρωσης συμπεριφορών ευρύτατων πληθυσμιακά ομάδων. Ας μην παραλείψουμε να αναφέρουμε πως μερίδιο σε αυτήν την διάβρωση διεκδικούν τα τελευταία χρόνια και τα μέσα κοινωνικής δικτύωσης, παρά τον φαινομενικά πλουραλιστικό και ελευθεριάζοντα μανδύα με τον οποίο έχουν ενδυθεί.

Δεν χρειάζεται να επεκταθούμε. Το σημαντικό ζήτημα της πληθυσμιακής κατάστασης, κατά τις τελευταίες τέσσερις δεκαετίες, ορίζεται από πολλούς συντελεστές. Ένας από αυτούς βρίσκεται στο γεγονός πως ιδιαίτερα τα τελευταία πενήντα χρόνια το λεγόμενο δημογραφικό πρόβλημα δεν είναι κάτι καινοφανές σ τη Ευρώπη και οπωσδήποτε συνδέεται με συνολικότερες κοινωνικές και πολιτισμικές αλλαγές. Ήδη, εδώ και δεκαετίες και η γυναίκα σπουδάζει και κάνει καριέρα και αυτός είναι ένας από τους λόγους, όπου η πολυάριθμη οικογένεια δεν είναι η συνήθης επιλογή ενός ζευγαριού, όπως παλαιότερα, τα κοινωνικά πρότυπα αλλάζουν, τα παλιά καταπιεστικά ταμπού καταρρέουν και ανοίγεται περισσότερος χώρος για πιο αντισυμβατικές συμβιώσεις και, επομένως, για διαφορετικές μορφές καταπίεσης και αλλοτρίωσης. Αυτό, εννοείται πως ισχύει και για τον πληθυσμό που βρίσκεται στον ελλαδικό χώρο.

Εν τούτοις, θα πρέπει να λάβουμε υπ' όψιν και το ότι η συνολική κίνηση του πληθυσμού, από την δεκαετία του 1980 και μετά, επηρεάζεται άμεσα από τις σαρωτικές πολιτικές και οικονομικές αλλαγές, όπως την σταδιακή εγκατάλειψη του «κράτους πρόνοιας», την επέκταση της ΕΟΚ (νυν Ε.Ε.), τα «σταθεροποιητικά» προγράμματα του 1984-85, τις αλλαγές στο πρώην ανατολικό μπλοκ και την λεηλασία του εγχώριου πληθυσμού του. Έπειτα ήρθε το «κοινό νόμισμα» και μετά από λίγο ακολούθησαν οι διαδοχικές «χρεωκοπίες» των κρατών και η συνδυασμένη προσπάθεια για εγκατάσταση ενός νέου status quo στην Ευρώπη μέσα σε ένα χαοτικό περιβάλλον οικονομικής-πολιτικής αστάθειας και συρράξεων στο υπογάστριο της ΕΕ, την βόρεια Αφρική.

Η μείωση του ντόπιου πληθυσμού, σε απόλυτα νούμερα παρουσιάζει ιδιαίτερο ενδιαφέρον, αφού συνδέεται με την επιβολή των νέων συνθηκών εξουσίας στην ευρύτερη περιοχή.

Τα στατιστικά στοιχεία σχετικά με τις αυξομειώσεις του πληθυσμού στον ελλαδικό χώρο δεν θα πρέπει να θεωρη-

ντων, έχουν αναλάβει αυτό το τεράστιο έργο καταστροφής με το αζημίωτο (κάτι που μπορεί εύκολα να το διαπιστώσει ο οποιοσδήποτε, αρκεί να ρίξει μια ματιά μόνο στα δηλωμένα εισοδήματά τους, που συνεχώς αυξάνονται).

Αναμφισβήτητα, η επίκληση της «κρίσης» είναι το μέσον για την πραγμάτωση αυτού του έργου. Αρκεί απλά να σκεφτούμε πως εκτός από τα εγκάθετα αυτά υποκείμενα χρειάστηκε και η εφαρμογή του «κλεισίματος των αγορών», η παύση δηλαδή του δανεισμού προς το ελλαδικό κράτος. Πρόκειται για μια συνηθισμένη πρακτική προκειμένου να κλείσει ή να τεθεί υπό τον έλεγχο των δανειστών μία επιχείρηση, ανάλογα με τις εκάστοτε καταστάσεις που υπάρχουν. Οπότε, το άνοιγμα των αγορών που αναγγέλλεται χαρμόσυνα δεν είναι τίποτα άλλο από νέους δανεισμούς και νέα μέτρα εξόντωσης για τον ελλαδικό πληθυσμό.

Βρισκόμαστε σε συνθήκες ενοποίησης της κυριαρχίας και δεν υπάρχουν ψευδαισθήσεις. Τα πράγματα δεν κυλούν, ούτε θα κυλήσουν όλα ομαλά. Υπάρχει ένας εκτεταμένος αλληλοσπαραγμός και αλληλοεξόντωση, καταστάσεις τις οποίες μπορεί να αντιληφθεί ο καθένας ανατρέχοντας στα συμβάντα των τελευταίων δύο δεκαετιών.

Επόμενο είναι η εξόντωση των ασθενέστερων εξουσιαστών, αλλά και η διάλυση ισχυρών οικονομικά και πολιτικά σχηματισμών που στο παρελθόν δεν θα μπορούσε να σκεφτεί κανείς ότι θα τεμαχίζονταν με αυτόν τον βίαιο τρόπο. Το ίδιο ισχύει και για τα πάλαι ποτέ μικρά κράτη. Λαμβάνοντας υπ' όψιν τα ιδιαίτερα χαρακτηριστικά τής κάθε περιοχής, οι δομημένες δυνάμεις της ενοποιημένης κυριαρχίας, η κάθε μία, ανάλογα με τον πρωταρχικό καταμερισμό που έχει γίνει και με βάση τους συσχετισμούς που έχουν αναπτυχθεί, αναλαμβάνει να φέρει εις πέρας κατά πρώτον για τον εαυτό της και κατά δεύτερο λόγο για λογαριασμό των υπολοίπων που θα ακολουθήσουν διεισδύοντας οικονομικά, πολιτικά ή στρατιωτικά σε μικρότερη κλίμακα από αυτήν. Είναι, πάντως, βέβαιο πως οι προσπάθειες διείσδυσης των άλλων μεγάλων συνεταίρων της κυριαρχίας γίνεται άλλοτε με άμεσο τρόπο και άλλοτε με έμμεσο (δηλαδή δια μέσου αντιπροσώπων που αναλαμβάνουν το βάρος και το κόστος της βρώμικης δουλειάς), από τη στιγμή που οι οικονομικο-πολιτικοί σχηματισμοί που έχουν συμπήξει αφήνουν περιθώρια σύμπραξης και αλληλοδιείσδυσης τόσο βραχυπρόθεσμα όσο και μακροπρόθεσμα.

Είπαμε ότι για κάθε περιοχή γίνεται και το ανάλογο βήμα το οποίο έχει μελετηθεί με βάση την σύσταση του πληθυσμού και τις δυνατότητες αντίστασης, που είναι αναμενόμενο να προκύψουν κατά την επέμβαση, της γεωπολιτικής σημασίας και των συμφερόντων που ανταγωνίζονται ή συγκλίνουν.

Εν προκειμένω, και για να έρθουμε στα καθ' ημάς, οφείλουμε κατ' αρχήν να προσδιορίσουμε ορισμένα ζητούμενα.

Πέρα από την αναζήτηση κάποιου «απελευθερωτικού μοντέλου», ικανού να εφαρμοστεί σε μια συγκεκριμένη περί-

1960,1970,1980,1990 αλλά και των πρώτων ετών του 21ου αιώνα δεν αφήνουν κανένός είδους αμφιβολία για τις δυσκολίες που θα αντιμετώπιζαν οι εξουσιαστές κατά την εφαρμογή των σχεδιασμών τους στην περίοδο της ενοποίησης της κυριαρχίας.

Επομένως, ο υπερκερασμός ή η διάλυση αυτών των εμποδίων θα έπρεπε να αντιμετωπισθεί σε βάθος χρόνου. Όπως και έγινε. Έτσι ετέθη σε εφαρμογή μια μακρόχρονη διαδικασία αποσύνθεσης του κοινωνικού χώρου που περιελάμβανε τον πολιτικό, τον κοινωνικό, τον συνδικαλιστικό και τον οικονομικό τομέα, αλλά και όλες τις παραμέτρους οι οποίες συνδέονται άμεσα με αυτούς τους τομείς.

Χρειάζεται να τονισθεί ότι η πραγματοποίηση αυτής της διαδικασίας αποσύνθεσης επιβοηθήθηκε και από τα όσα είχαν δρομολογηθεί στον ευρωπαϊκό χώρο, καθώς και ευρύτερα. Πρώτιστα έπρεπε να ολοκληρωθεί η ενσωμάτωση της αριστεράς μέσα στο σύστημα. Η καθυστέρηση της ολοκληρωμένης ένταξης της αριστεράς (κομμουνιστικής και μη) του ελλαδικού χώρου μέσα στο εξουσιαστικό μπλοκ οφειλόταν σε ένα ιδιαίτερα οξυμένο τρόπο αντιπαράθεσης, που εκφράστηκε με έναν παρατεταμένο πολιτικό πόλεμο (1943-1949) που στοίχισε δεκάδες χιλιάδες νεκρούς ανάμεσα στις ανταγωνιζόμενες εξουσίες (της αριστεράς και της δεξιάς). Από το 1974 μέχρι το 1980 η διαδικασία ενσωμάτωσης της αριστεράς υπήρξε ταχυτάτη. Δεν χρειάζεται να επεκταθούμε αναφερόμενοι στην επίσης ραγδαία ένταξη του συνδικαλισμού στους οικονομικούς και πολιτικούς σχεδιασμούς του κράτους, όπως δεν υπάρχει κανένός είδους αμφιβολία για την επέλαση της αριστεράς, με όλες τις αποχρώσεις της, σε όλους σχεδόν τους τομείς που προαναφέραμε. Ιδιαίτερη βαρύτητα δόθηκε στην εξάπλωσή της και στις κοινωνικές δομές του ελλαδικού κράτους, αφού πλέον η ανάπτυξη της εξουσίας διευκολυνόταν από την αριστερή παρουσία, η οποία είχε αποδείξει την πίστη της στην διατήρηση και ενίσχυση του κράτους και του κεφαλαιοκρατικού τρόπου ανάπτυξης της εξουσίας, έχοντας δώσει τις απαιτούμενες εγγυήσεις. Η άνοδος του ΠΑΣΟΚ στην διαχείριση των κρατικών υποθέσεων επισφράγισε τον μακροχρόνιο αρραβώνα κράτους και αριστεράς με τον επίσημο γάμο που επανελήφθη δις στα τέλη του 1980 με την συγκυβέρνηση ΚΚΕ-ΝΔ αρχικά και ΚΚΕ-ΠΑΣΟΚ-ΝΔ μετέπειτα.

Η περίοδος αυτή χαρακτηρίζεται από μια επιταχυνόμενη διαδικασία νάρκωσης μεγάλου μέρους πληθυσμού με το άνοιγμα των πυλών του καταναλωτισμού, της εμπορευματο-

πό αυτούς βρίσκεται στο γεγονός πως ιδιαίτερα τα τελευταία πενήντα χρόνια το λεγόμενο δημογραφικό πρόβλημα δεν είναι κάτι καινοφανές σ ῃν Ευρώπη και οπωσδήποτε συνδέεται με συνολικότερες κοινωνικές και πολιτισμικές αλλαγές. Ήδη, εδώ και δεκαετίες και η γυναίκα σπουδάζει και κάνει καριέρα και αυτός είναι ένας από τους λόγους, όπου η πολυάριθμη οικογένεια δεν είναι η συνήθης επιλογή ενός ζευγαριού, όπως παλαιότερα, τα κοινωνικά πρότυπα αλλάζουν, τα παλιά καταπιεστικά ταμπού καταρρέουν και ανοίγεται περισσότερος χώρος για πιο αντισυμβατικές συμβιώσεις και, επομένως, για διαφορετικές μορφές καταπίεσης και αλλοτρίωσης. Αυτό, εννοείται πως ισχύει και για τον πληθυσμό που βρίσκεται στον ελλαδικό χώρο.

Εν τούτοις, θα πρέπει να λάβουμε υπ' όψιν και το ότι η συνολική κίνηση του πληθυσμού, από την δεκαετία του 1980 και μετά, επηρεάζεται άμεσα από τις σαρωτικές πολιτικές και οικονομικές αλλαγές, όπως την σταδιακή εγκατάλειψη του «κράτους πρόνοιας», την επέκταση της ΕΟΚ (νυν Ε.Ε.), τα «σταθεροποιητικά» προγράμματα του 1984-85, τις αλλαγές στο πρώην ανατολικό μπλοκ και την λεηλασία του εγχώριου πληθυσμού του. Έπειτα ήρθε το «κοινό νόμισμα» και μετά από λίγο ακολούθησαν οι διαδοχικές «χρεωκοπίες» των κρατών και η συνδυασμένη προσπάθεια για εγκατάσταση ενός νέου status quo στην Ευρώπη μέσα σε ένα χαοτικό περιβάλλον οικονομικής-πολιτικής αστάθειας και συρράξεων στο υπογάστριο της ΕΕ, την βόρεια Αφρική.

Η μείωση του ντόπιου πληθυσμού, σε απόλυτα νούμερα παρουσιάζει ιδιαίτερο ενδιαφέρον, αφού συνδέεται με την επιβολή των νέων συνθηκών εξουσίας στην ευρύτερη περιοχή.

Τα στατιστικά στοιχεία σχετικά με τις αυξομειώσεις του πληθυσμού στον ελλαδικό χώρο δεν θα πρέπει να θεωρηθούν καθ' εαυτά ως τα μόνα ικανά, προκειμένου να εξαχθεί ένα συμπέρασμα που να ανταποκρίνεται στην πραγματικότητα σε σχέση με το θέμα μας. Εν τούτοις, τα στοιχεία που έχουν δημοσιοποιηθεί, από τους φορείς που ασχολούνται σχετικά, μπορούν να βοηθήσουν σε μία κατανόηση των διακυμάνσεων του πληθυσμού.

Ενδεικτικά, λοιπόν. Την δεκαετία του 1970 σημειώνονταν 71.000 περισσότερες γεννήσεις από θανάτους. Το 1980 το ισοζύγιο είναι θετικό κατά 61.000. Από το 1985 ο ρυθμός αύξησης του πληθυσμού άρχισε να μειώνεται εντυπωσιακά: το 1990 το ισοζύγιο είναι θετικό μόλις κατά 8.100 ενώ από το 1999 και μετά ο ρυθμός αύξησης του πληθυσμού είναι μηδενικός.[1]

Το 2012 ο πληθυσμός της Ελλάδας μειώθηκε κατά 60,500 αμθρώπους από τους οποίους 44.000 την εγκατέλειψαν. Μειωμένος κατά 5,5‰ εμφανίζεται το ίδιο έτος ο πληθυσμός της χώρας, που μετά τη Γερμανία (8,4‰) και την Πορτογαλία (8,5‰)[2] καταγράφει, μαζί με την Ιταλία, τον τρίτο

συνέχεια στη σελίδα 12

συνέχεια από τη σελίδα 11

χαμηλότερο δείκτη γεννητικότητας (9‰) στην ΕΕ.

Σύμφωνα με τα δημογραφικά στοιχεία για το 2012, που δόθηκαν στη δημοσιότητα από τη Eurostat, καταγράφηκαν στην Ελλάδα 100.400 γεννήσεις και 116.700 θάνατοι.

Είναι, επίσης, ενδεικτικό πως στην «ΕΕ των 28», ο πληθυσμός αυξήθηκε κατά 1,1 εκατομμύρια και την 1/1/2013 ανήλθε στα 505,73 εκατομμύρια. Την ίδια χρονιά, στην ΕΕ καταγράφηκαν 5,231 εκατομμύρια γεννήσεις και 5,014 εκατομμύρια θάνατοι, ενώ εισήλθαν 882.000 μετανάστες.

Εδώ θα πρέπει να σταθούμε σε ένα σημαντικό γεγονός το οποίο, σε συνδυασμό σε άλλους συντελεστές που εξετάσθηκαν προηγουμένως, επιδρά με ιδιαίτερη ένταση στην κοινωνική κατάσταση. Πρόκειται γι' αυτούς που βρέθηκαν στον ελλαδικό χώρο ως πολιτικοί πρόσφυγες, ιδιαίτερα κατά την δεκαετία του 1980, όσο και ως οικονομικοί μετανάστες από τα πρώτα χρόνια της δεκαετίας του 1990 μέχρι και σήμερα και μάλιστα προερχόμενων από τελείως διαφορετικές περιοχές του πλανήτη. Και στις δύο περιπτώσεις υπεισέρχονται πολιτικές σκοπιμότητες που εκφράστηκαν (και εκφράζονται) από τους εκάστοτε διαχειριστές των εξουσιαστικών-κυριαρχικών υποθέσεων και σε συνδυασμό με τις ειδικότερες και συνολικότερες επιδιώξεις τους.

Εδώ θα πρέπει να κάνουμε μία απαραίτητη επισήμανση. Θεωρούμε, ότι η ποικιλία των ειδών είναι η ομορφιά και ο πλούτος του πλανήτη και αυτό ισχύει ανεξάρτητα από το κατά πόσον αναφερόμαστε σε φυτά, ζώα ή ανθρώπους. Επομένως, η ύπαρξη φυλών που διαβιούν από κοινού σε ένα γεωγραφικό σημείο δεν δημιουργεί προβλήματα μεταξύ τους, παρά μόνο όταν ανακύπτουν εξουσιαστικές επιδιώξεις, όπως αποδείχθηκε κατά την προ της επαναστάσεως του 1821 κατάσταση που υπήρχε στον ελλαδικό χώρο.

Έχει διαπιστωθεί, επίσης, πως εκτός από τις εξαναγκαστικές μετατοπίσεις ομάδων ανθρώπων από μία περιοχή σε μία άλλη (πλείστα τέτοια γεγονότα έχουν συμβεί κατά την διάρκεια των περασμένων 1500, και πλέον, χρόνων όπου ήκμαζαν οι αυτοκρατορίες), μ' όλον ότι οι μετακινήσεις πληθυσμών και οι μετοικήσεις ανθρώπινων ομάδων δεν γίνονταν πάντοτε με ειρηνικούς τρόπους, εν τούτοις σε πλείστες περιπτώσεις δημιουργούνταν ένα κλίμα συνύπαρξης και συνεργασίας μετά από μια περίοδο εντάσεων και αναταραχής.

Όμως, η συγκρότηση των εθνικών κρατών οδήγησε σε ομογενοποιήσεις, εκμηδενισμό ή εξαναγκαστική «αφομοίωση» των διαφορετικών ομάδων, σε εκείνες που προσδιορίσθηκαν ως καθοριστικές «εθνότητες».

Χωρίς να επεκταθούμε ιδιαίτερα σ' αυτό το θέμα, εκείνο που παρατηρείται στις παρούσες συνθήκες της ενοποιημένης κυριαρχίας, σε αντίθεση με τα προηγούμενα εκατό και πλέον χρόνια είναι αφ' ενός η αναζήτηση υπαρκτών ή και ανύπαρκτων διαφοροποιήσεων μέσα στα όρια ενός εθνικοποιημένου πληθυσμού και εν συνεχεία η ανάδειξη και ενί-

μους. Μπορούμε, πάντως, να διακρίνουμε δύο βασικές κατευθύνσεις: Την αλλαγή της πληθυσμιακής σύστασης δια μέσου της μετανάστευσης και την μείωση του εγχώριου πληθυσμού, που οφείλεται σε πολλούς παράγοντες (οικονομικούς, κοινωνικούς κ.λπ.).

Η μετανάστευση, ή καλύτερα, οι αναγκαστικές μαζικές μετακινήσεις πληθυσμών, δεν είναι ένα άγνωστο εργαλείο για τις εξουσίες προκειμένου να διαλύσουν τους υπάρχοντες κοινωνικούς δεσμούς, ξεριζώνοντας μια πληθυσμιακή ομάδα και μεταφέροντας την μέσα σε μια άλλη.

Όταν η επιδίωξη είναι να διαλυθεί το υπάρχον και να ανασχηματιστεί, τότε κανείς από τους εξουσιαστές και τους υποτιθέμενους αντιπροσώπους των λαϊκών συμφερόντων δεν ενδιαφέρεται κατά πόσον θα μεταναστεύουν κάθε χρόνο 20.000 ειδικευμένοι τελειόφοιτοι στη Γερμανία ή δεκάδες άλλες χιλιάδες σε άλλα κράτη της υφηλίου. Κανένας απ' αυτούς δεν πρόκειται να νοιαστεί για μία γεωγραφική περιοχή που δεν θα θυμίζει τίποτε από το χθες και όπου οι εναπομείναντες θα αποτελούν ένα αλλοτριωμένο κομμάτι ανθρώπων που θα επιβιώνει μέσα σε συνθήκες πλήρους εξάρτησης από τους οβολούς των τουριστών ή από τα ψίχουλα που θα αφήνονται από την υπερεκμετάλλευση των φυσικών πόρων, των πετρελαίων, των υδρογονανθράκων, την εγκατάσταση ανεμογεννητριών, από τις τεράστιες τουριστικές εγκαταστάσεις και ό,τι άλλο καταστροφικό μπορεί να επιφέρει η ανάπτυξη της κυριαρχίας και της εκμετάλλευσης.

Οι απόγονοι του σημερινού πληθυσμού –μετά από 50 χρόνια– θα αποτελούν, ακόμη, ένα αρκετά σημαντικό πληθυσμιακό κομμάτι, που όμως θα βρίσκεται σε διαδικασία ανταγωνισμού, συμβιβασμού ή και αναμέτρησης με άλλα πληθυσμιακά κομμάτια που θα έχουν εγκατασταθεί μέσω αυτού του ιδιαίτερου χαρακτήρα νέο-εποικισμού που βρίσκεται σε εξέλιξη. Επειδή είναι καταφανές πως τόσα εκατομμύρια ανθρώπων που προέρχονται από την αλλοδαπή,

περιοχές της μεσογείου ή του πλανήτη, γενικότερα.

Έχουμε, επομένως, να κάνουμε με μία πραγματικότητα όπου οι κοινοτοπίες που διατυπώνονται αναλλοίωτες εδώ και είκοσι χρόνια, του είδους: «*η συστηματική επίθεση του κράτους στην κοινωνία* κ.λπ.», και οι οποίες πολύ λίγο βοηθούν στην κατανόηση για το **πως**, το **που** και το **γιατί** εφαρμόζονται κάθε φορά οι εξουσιαστικοί σχεδιασμοί και τι είδους εμπόδια υψώνουν σε κάθε απελευθερωτική προσπάθεια.

Μόνο αφελής ή πωρωμένος ιδεολόγος (η άλλη όψη του κομματισμού) **δεν μπορεί να διακρίνει τις ορατές, από τους υπολοιπους, κορυφογραμμές του άμεσου μέλλοντος.** Ήδη στην Ισπανία, με εντολή του επιτρόπου Μπαρόζο, όσοι διαδηλώνουν χωρίς κρατική άδεια τούς επιβάλλονται απίστευτα πρόστιμα και αυτό είναι μόνο η αρχή αφού αντίστοιχες απαγορεύσεις βρίσκονται καθ' οδόν για τους άλλους δυο «αδύναμους» κρίκους: την Ιταλία και την Ελλάδα.

Συχνά γίνεται αναφορά ότι στον ελλαδικό χώρο τα όσα συμβαίνουν λαμβάνουν χώραν λόγω των κρυμμένων φυσικών πόρων και της γεωστρατηγικής της θέσης. Αυτό είναι σωστό, αλλά μόνο εν μέρει. Στα χρόνια της Ρώμης και ακόμα περισσότερο, του Βυζαντίου ο ελλαδικός χώρος δεν είχε κάποια ιδιαίτερη γεωπολιτική σημασία, αφού το ενδιαφέρον των τότε κυριάρχων ήταν αλλού μετατοπισμένο. Αυτό, όμως, δεν εμπόδιζε ανελέητες επιδρομές, λεηλασίες, καταστροφές και εποικισμούς στα εδάφη αυτά, αλλά και την ανάπτυξη μιας πολύμορφης αντίστασης που κατάφερε να διατηρήσει στον πυρήνα της, βασικές αρχές κουλτούρας, επικοινωνίας και συμβίωσης που γόνιμα προσάρμοσε στον εκάστοτε ιστορικό χρόνο.

Μάλλον εκεί θα πρέπει να αποδοθεί το καταστρεπτικό ενδιαφέρον όλων των κατακτητών για τον συγκεκριμένο τόπο. Η εκδίκηση για την έμπρακτη ανυποταξία και η διάλυση του κληρονομημένου, από την αρχαιότητα, κοινοτικού συστήματος που απεδείχθη ανθεκτικό για τρεις χιλιάδες χρόνια τουλάχιστον και η πρόθεση για την διάλυση του ήταν καταγεγραμμένη και από τους νεώτερους επικυρίαρχους και εκπροσώπους των ευρωπαϊκών Μ. Δυνάμεων, Βαυαρών.

Θα μπορούσαμε να ισχυριστούμε χωρίς να υπερβάλλουμε, ότι το γεγονός πως υπάρχει ακόμα ελλαδικός πληθυσμός, με τις όποιες μεταβολές και αναμίξεις, με τα όποια προβλήματα και τις αντιφάσεις του, που μιλά ακόμα μια γλώσσα που η μία στις δύο λέξεις είναι ίδια από την Ομηρική εποχή, ακόμα και αν η γραφή έχει αλλάξει αρκετά, είναι ένα από τα «παράδοξα» της ιστορίας.

Εν κατακλείδι, θα επαναφέρουμε τη διατύπωση που κάναμε στο πρώτο μέρος του κειμένου ότι **έχουμε μπροστά μας ένα οργανωμένο σχέδιο αποσύνθεσης του εγχώριου πληθυσμού με στοιχεία που προσιδιάζουν τόσο σε γενοκτονία όσο και σε βίαιη αλλαγή της σύνθεσής του.**

Αυτή η διαδικασία δεν πρέπει και δεν μπορεί να συγχέεται με τις πολύ σκληρές μεν αλλά αναγκαστικές πρακτικές

σήμερα και μάλιστα προερχόμενων από τελείως διαφορετικές περιοχές του πλανήτη. Και στις δύο περιπτώσεις υπεισέρχονται πολιτικές σκοπιμότητες που εκφράστηκαν (και εκφράζονται) από τους εκάστοτε διαχειριστές των εξουσιαστικών-κυριαρχικών υποθέσεων και σε συνδυασμό με τις ειδικότερες και συνολικότερες επιδιώξεις τους.

Εδώ θα πρέπει να κάνουμε μία απαραίτητη επισήμανση. Θεωρούμε, ότι η ποικιλία των ειδών είναι η ομορφιά και ο πλούτος του πλανήτη και αυτό ισχύει ανεξάρτητα από το κατά πόσον αναφερόμαστε σε φυτά, ζώα ή ανθρώπους. Επομένως, η ύπαρξη φυλών που διαβιούν από κοινού σε ένα γεωγραφικό σημείο δεν δημιουργεί προβλήματα μεταξύ τους, παρά μόνο όταν ανακύπτουν εξουσιαστικές επιδιώξεις, όπως αποδείχθηκε κατά την προ της επαναστάσεως του 1821 κατάσταση που υπήρχε στον ελλαδικό χώρο.

Έχει διαπιστωθεί, επίσης, πως εκτός από τις εξαναγκαστικές μετατοπίσεις ομάδων ανθρώπων από μία περιοχή σε μία άλλη (πλείστα τέτοια γεγονότα έχουν συμβεί κατά την διάρκεια των περασμένων 1500, και πλέον, χρόνων όπου ήκμαζαν οι αυτοκρατορίες), μ' όλον ότι οι μετακινήσεις πληθυσμών και οι μετοικήσεις ανθρώπινων ομάδων δεν γίνονταν πάντοτε με ειρηνικούς τρόπους, εν τούτοις σε πλείστες περιπτώσεις δημιουργούνταν ένα κλίμα συνύπαρξης και συνεργασίας μετά από μια περίοδο εντάσεων και αναταραχής.

Όμως, η συγκρότηση των εθνικών κρατών οδήγησε σε ομογενοποιήσεις, εκμηδενισμό ή εξαναγκαστική «αφομοίωση» των διαφορετικών ομάδων, σε εκείνες που προσδιορίσθηκαν ως καθοριστικές «εθνότητες».

Χωρίς να επεκταθούμε ιδιαίτερα σ' αυτό το θέμα, εκείνο που παρατηρείται στις παρούσες συνθήκες της ενοποιημένης κυριαρχίας, σε αντίθεση με τα προηγούμενα εκατό και πλέον χρόνια είναι αφ' ενός η αναζήτηση υπαρκτών ή και ανύπαρκτων διαφοροποιήσεων μέσα στα όρια ενός εθνικοποιημένου πληθυσμού και εν συνεχεία η ανάδειξη και ενίσχυση αντιθέσεων και ανταγωνισμών.

Ένα χαρακτηριστικό παράδειγμα είναι η Συρία, όπου οι φρικαλεότητες των εισαγόμενων μαχητών της «σαρία» και των άλλων αντικυβερνητικών συμμοριών έχουν απογειώσει την δημοτικότητα τού, επίσης χασάπη, Μπασάρ αλ Ασσαντ σε πρωτόγνωρα επίπεδα πάνω στο «δικαιολογημένο» συναίσθημα του «μικρότερου κακού». Αυτό που μας έμαθε η Συρία είναι ότι όταν κάτι επιχειρείται να εφαρμοστεί «από έξω» και εν γένει σε αντιπαράθεση με τις διαθέσεις του εγχώριου πληθυσμού, ο μόνος ωφελημένος είναι η εξουσία είτε με την μία της όψη, είτε με την άλλη και προφανώς χειροτερεύει την υφιστάμενη κοινωνική κατάσταση ανεξάρτητα από τις όποιες προθέσεις δηλώνει πως έχει.

Είναι προφανές πως το ζήτημα της πληθυσμιακής μεταβολής του ελλαδικού χώρου δεν εντάσσεται σε κανενός είδους συνωμοσιολογία, από την στιγμή που υπάρχουν επίσημες συμφωνίες διακρατικού χαρακτήρα που τον ορίζουν ως σκουπιδοτενεκέ ανθρώπων με αντάλλαγμα την παροχή χρήματος ανά κεφαλή στους εγχώριους ηγεμόνες, αλλά και από την παραδοχή τούρκου πρώην πρωθυπουργού ότι προσανατολίζοντας τις μεταναστευτικές ροές προς την Ελλάδα θα αποδυνάμωνε και τελικά θα διέλυε τον ελλαδικό πληθυσμό δια του δημογραφικού, αλλάζοντας τον άυλο, αλλά σα-

ναντες θα αποτελούν ένα αλλοτριωμένο κομμάτι ανθρώπων που θα επιβιώνει μέσα σε συνθήκες πλήρους εξάρτησης από τους οβολούς των τουριστών ή από τα ψίχουλα που θα αφήνονται από την υπερεκμετάλλευση των φυσικών πόρων, των πετρελαίων, των υδρογονανθράκων, την εγκατάσταση ανεμογεννητριών, από τις τεράστιες τουριστικές εγκαταστάσεις και ό,τι άλλο καταστροφικό μπορεί να επιφέρει η ανάπτυξη της κυριαρχίας και της εκμετάλλευσης.

Οι απόγονοι του σημερινού πληθυσμού –μετά από 50 χρόνια– θα αποτελούν, ακόμη, ένα αρκετά σημαντικό πληθυσμιακό κομμάτι, που όμως θα βρίσκεται σε διαδικασία ανταγωνισμού, συμβιβασμού ή και αναμέτρησης με άλλα πληθυσμιακά κομμάτια που θα έχουν εγκατασταθεί μέσω αυτού του ιδιαίτερου χαρακτήρα νέο-εποικισμού που βρίσκεται σε εξέλιξη. Επειδή είναι καταφανές πως τόσα εκατομμύρια ανθρώπων που προέρχονται από την αλλοδαπή,

καθ' όσον η διαμονή τους σταθεροποιείται σταδιακά, θα αποτελούν ένα πολυάριθμό πληθυσμιακά κομμάτι του ελλαδικού χώρου. Άλλωστε είναι γνωστό πως οι πολιτογραφήσεις αλλοδαπών είναι αναμενόμενο να διευκολυνθούν, με ό,τι αυτό θα συνεπάγεται.

Θα μπορούσε, εν προκειμένω, να ξεκαθαριστεί πως οι προϋποθέσεις που τίθενται από τον ΟΗΕ, προκειμένου να υποστηριχθεί πως υπάρχει γενοκτονία, καλύπτονται εν μέρει. Βεβαίως, με μία δογματική ερμηνεία θα μπορούσε να υποστηριχθεί η άποψη για γενοκτονία. Όμως αυτό δεν μπορεί

κών πόρων και της γεωστρατηγικής της θέσης. Αυτό είναι σωστό, αλλά μόνο εν μέρει. Στα χρόνια της Ρώμης και ακόμα περισσότερο, του Βυζαντίου ο ελλαδικός χώρος δεν είχε κάποια ιδιαίτερη γεωπολιτική σημασία, αφού το ενδιαφέρον των τότε κυριάρχων ήταν αλλού μετατοπισμένο. Αυτό, όμως, δεν εμπόδιζε ανελέητες επιδρομές, λεηλασίες, καταστροφές και εποικισμούς στα εδάφη αυτά, αλλά και την ανάπτυξη μιας πολύμορφης αντίστασης που κατάφερε να διατηρήσει στον πυρήνα της, βασικές αρχές κουλτούρας, επικοινωνίας και συμβίωσης που γόνιμα προσάρμοσε στον εκάστοτε ιστορικό χρόνο.

Μάλλον εκεί θα πρέπει να αποδοθεί το καταστρεπτικό ενδιαφέρον όλων των κατακτητών για τον συγκεκριμένο τόπο. Η εκδίκηση για την έμπρακτη ανυποταξία και η διάλυση του κληρονομημένου, από την αρχαιότητα, κοινοτικού συστήματος που απεδείχθη ανθεκτικό για τρεις χιλιάδες χρόνια τουλάχιστον και η πρόθεση για την διάλυση του ήταν καταγεγραμμένη και από τους νεώτερους επικυρίαρχους και εκπροσώπους των ευρωπαϊκών Μ. Δυνάμεων, Βαυαρών.

Θα μπορούσαμε να ισχυριστούμε χωρίς να υπερβάλλουμε, ότι το γεγονός πως υπάρχει ακόμα ελλαδικός πληθυσμός, με τις όποιες μεταβολές και αναμίξεις, με τα όποια προβλήματα και τις αντιφάσεις του, που μιλά ακόμα μια γλώσσα που η μία στις δύο λέξεις είναι ίδια από την Ομηρική εποχή, ακόμα και αν η γραφή έχει αλλάξει αρκετά, είναι ένα από τα «παράδοξα» της ιστορίας.

Εν κατακλείδι, θα επαναφέρουμε τη διατύπωση που κάναμε στο πρώτο μέρος του κειμένου ότι **έχουμε μπροστά μας ένα οργανωμένο σχέδιο αποσύνθεσης του εγχώριου πληθυσμού με στοιχεία που προσιδιάζουν τόσο σε γενοκτονία όσο και σε βίαιη αλλαγή της σύνθεσής του.**

Αυτή η διαδικασία δεν πρέπει και δεν μπορεί να συγχέεται με τις πολύ σκληρές μεν αλλά αναγκαστικές πρακτικές όλων των κοινοτήτων στο παρελθόν να παίρνουν μέτρα κατά του φαινομένου του υπερπληθυσμού, όταν οι πόροι ήταν περιορισμένοι ή η ομάδα έπρεπε να μετακινείται συνεχώς και γρήγορα. Ούτε φαίνεται να σχετίζεται άμεσα με διάφορα σχέδια «παγκόσμιων» κονγκλαβίων, όπως αυτό που συνεδρίασε σε ξενοδοχείο του Σαν Φρανσίσκο το 1995 και αποφάνθηκε ότι χρειάζεται μόνο το ...25% του πληθυσμού, αφού τις περισσότερες εργασίες μπορούν να τις πραγματοποιούν ειδικά ρομπότ και όχι δούλοι.

Θα αναρωτηθεί κάποιος: **Μα παρόμοια δεν γίνονται στην Σιέρρα Λεόνε, στην Μαδαγασκάρη και στην Σομαλία; Γιατί η Ελλάδα να είναι η εξαίρεση από τη στιγμή, μάλιστα, που βρίσκεται κοντά στην κεκαυμένη ζώνη της Μ. Ανατολής;**

Αυτό το ερώτημα διατυπωμένο πάνω στην λογική της αντίθεσης θυμίζει τη λογική: Αφού ψόφησε η κατσίκα του γείτονα, ήρθε η ώρα και της δικής σας. Ωστόσο κανένας νοήμων άνθρωπος δεν μπορεί να αποδεχτεί μοιρολατρικά τις «νομοτέλειες» που αφειδώς μοιράζει η κυριαρχία περί της υπερφυσικής παγκόσμιας δύναμης της, που με ένα νεύμα της υποκλίνονται δισεκατομμύρια υπήκοοι. Δεν υπήρξε και δεν θα υπάρξει ποτέ απόλυτα αλλοτριωμένος πληθυσμός, δεν υπάρχουν τέλεια οργουελιανά συστήματα ελέγχου και η διαδικασία της αφομοίωσης είναι ατελής και σχεδόν πάντα έρχεται ετεροχρονισμένα να καλύψει τα κενά. Η ίδια η προ-

μαζαν οι αυτοκρατορίες), μ' όλον ότι οι μετακινήσεις πληθυσμών και οι μετοικήσεις ανθρώπινων ομάδων δεν γίνονταν πάντοτε με ειρηνικούς τρόπους, εν τούτοις σε πλείστες περιπτώσεις δημιουργούνταν ένα κλίμα συνύπαρξης και συνεργασίας μετά από μια περίοδο εντάσεων και αναταραχής.

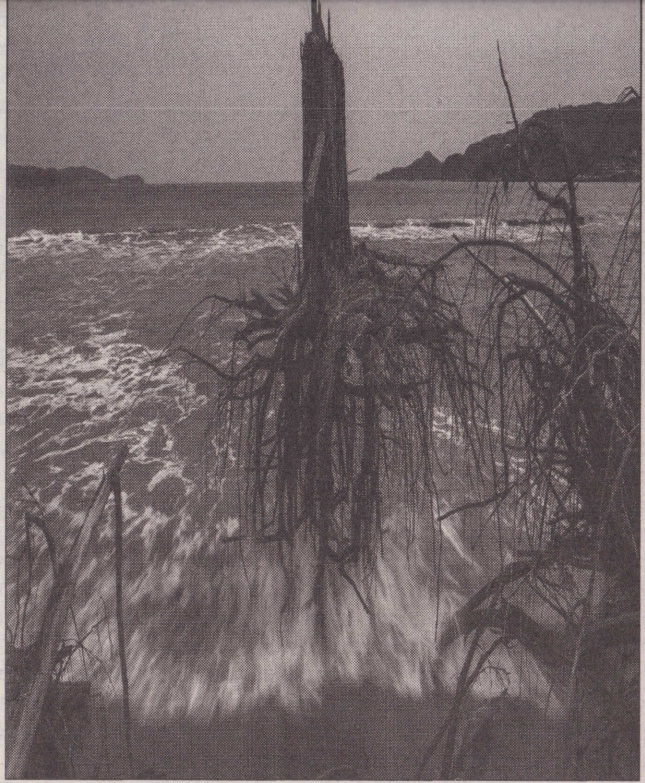
Όμως, η συγκρότηση των εθνικών κρατών οδήγησε σε ομογενοποιήσεις, εκμηδενισμό ή εξαναγκαστική «αφομοίωση» των διαφορετικών ομάδων, σε εκείνες που προσδιορίσθηκαν ως καθοριστικές «εθνότητες».

Χωρίς να επεκταθούμε ιδιαίτερα σ' αυτό το θέμα, εκείνο που παρατηρείται στις παρούσες συνθήκες της ενοποιημένης κυριαρχίας, σε αντίθεση με τα προηγούμενα εκατό και πλέον χρόνια είναι αφ' ενός η αναζήτηση υπαρκτών ή και ανύπαρκτων διαφοροποιήσεων μέσα στα όρια ενός εθνικοποιημένου πληθυσμού και εν συνεχεία η ανάδειξη και ενίσχυση αντιθέσεων και ανταγωνισμών.

Ένα χαρακτηριστικό παράδειγμα είναι η Συρία, όπου οι φρικαλεότητες των εισαγόμενων μαχητών της «σαρία» και των άλλων αντικυβερνητικών συμμοριών έχουν απογειώσει την δημοτικότητα τού, επίσης χασάπη, Μπασάρ αλ Ασσαντ σε πρωτόγνωρα επίπεδα πάνω στο «δικαιολογημένο» συναίσθημα του «μικρότερου κακού». Αυτό που μας έμαθε η Συρία είναι ότι όταν κάτι επιχειρείται να εφαρμοστεί «από έξω» και εν γένει σε αντιπαράθεση με τις διαθέσεις του εγχώριου πληθυσμού, ο μόνος ωφελημένος είναι η εξουσία είτε με την μία της όψη, είτε με την άλλη και προφανώς χειροτερεύει την υφιστάμενη κοινωνική κατάσταση ανεξάρτητα από τις όποιες προθέσεις δηλώνει πως έχει.

Είναι προφανές πως το ζήτημα της πληθυσμιακής μεταβολής του ελλαδικού χώρου δεν εντάσσεται σε κανενός είδους συνωμοσιολογία, από την στιγμή που υπάρχουν επίσημες συμφωνίες διακρατικού χαρακτήρα που τον ορίζουν ως σκουπιδοτενεκέ ανθρώπων με αντάλλαγμα την παροχή χρήματος ανά κεφαλή στους εγχώριους ηγεμόνες, αλλά και από την παραδοχή τούρκου πρώην πρωθυπουργού ότι προσανατολίζοντας τις μεταναστευτικές ροές προς την Ελλάδα θα αποδυνάμωνε και τελικά θα διέλυε τον ελλαδικό πληθυσμό δια του δημογραφικού, αλλάζοντας τον άυλο, αλλά σαφή πληθυσμιακά, συσχετισμό δύναμης στην περιοχή. Πρόκειται εν προκειμένω για οικονομική, πολιτική και κοινωνική διείσδυση και διάβρωση, η οποία εκτός του σημαντικού διχασμού που έχει προκαλέσει στον εγχώριο πληθυσμό επιβάλλοντας «de facto» την υποστήριξη ή την εναντίωση προς τους αλλοδαπούς, με την επιστράτευση των ανάλογων ιδεολογικών και πολιτικών «κριτηρίων» έχει και άλλες προεκτάσεις.

Το ζήτημα της οργανωμένης διαδικασίας αποσύνθεσης του πληθυσμού στον ελλαδικό χώρο είναι ασφαλώς ένα περίπλοκο και λεπτό ζήτημα και όχι ακόμα άμεσα ορατό αυτό καθ' εαυτό, αφού προς το παρόν δεν ακολουθεί το στερεότυπο, λόγχες που σφάζουν και αίμα να χύνεται στους δρόμους

καθ' όσον η διαμονή τους σταθεροποιείται σταδιακά, θα αποτελούν ένα πολυάριθμό πληθυσμιακά κομμάτι του ελλαδικού χώρου. Άλλωστε είναι γνωστό πως οι πολιτογραφήσεις αλλοδαπών είναι αναμενόμενο να διευκολυνθούν, με ό,τι αυτό θα συνεπάγεται.

Θα μπορούσε, εν προκειμένω, να ξεκαθαριστεί πως οι προϋποθέσεις που τίθενται από τον ΟΗΕ, προκειμένου να υποστηριχθεί πως υπάρχει γενοκτονία, καλύπτονται εν μέρει. Βεβαίως, με μία δογματική ερμηνεία θα μπορούσε να υποστηριχθεί η άποψη για γενοκτονία. Όμως αυτό δεν μπορεί να αντέξει μπροστά στην πραγματικότητα που υπάρχει. Ξεπερνώντας τους στερεότυπους ορισμούς –που όμως δεν παύουν να ανταποκρίνονται επακριβώς στα ισχύοντα σε πολλές περιοχές του πλανήτη– και με βάση τα όσα εκτέθηκαν, διαπιστώνουμε πως έχουμε να κάνουμε με μία **ιδιαίτερα διαλυτική μεθοδολογία** που προσιδιάζει στις συνθήκες που θέλει να κατασκευάσει η ενοποιούμενη κυριαρχία. Είναι **οι συνθήκες ενός αποδιοργανωμένου, εξατομικευμένα ομαδοποιημένου πληθυσμού που η κοινωνικοποίηση ή ομαδοποίησή του βασίζεται σε περιορισμένα και επιφανειακά χαρακτηριστικά.** Μία τέτοια κατάσταση είναι πραγματικά εξ ίσου οδυνηρή, χωρίς να υπάρχουν οι ποταμοί αίματος και πόνου που διαπιστώνουμε να λαμβάνουν χώραν σε άλλες

Θα μπορούσαμε να ισχυριστούμε χωρίς να υπερβάλλουμε, ότι το γεγονός πως υπάρχει ακόμα ελλαδικός πληθυσμός, με τις όποιες μεταβολές και αναμίξεις, με τα όποια προβλήματα και τις αντιφάσεις του, που μιλά ακόμα μια γλώσσα που η μία στις δύο λέξεις είναι ίδια από την Ομηρική εποχή, ακόμα και αν η γραφή έχει αλλάξει αρκετά, είναι ένα από τα «παράδοξα» της ιστορίας.

Εν κατακλείδι, θα επαναφέρουμε τη διατύπωση που κάναμε στο πρώτο μέρος του κειμένου ότι **έχουμε μπροστά μας ένα οργανωμένο σχέδιο αποσύνθεσης του εγχώριου πληθυσμού με στοιχεία που προσιδιάζουν τόσο σε γενοκτονία όσο και σε βίαιη αλλαγή της σύνθεσής του.**

Αυτή η διαδικασία δεν πρέπει και δεν μπορεί να συγχέεται με τις πολύ σκληρές μεν αλλά αναγκαστικές πρακτικές όλων των κοινοτήτων στο παρελθόν να παίρνουν μέτρα κατά του φαινομένου του υπερπληθυσμού, όταν οι πόροι ήταν περιορισμένοι ή η ομάδα έπρεπε να μετακινείται συνεχώς και γρήγορα. Ούτε φαίνεται να σχετίζεται άμεσα με διάφορα σχέδια «παγκόσμιων» κονγκλαβίων, όπως αυτό που συνεδρίασε σε ξενοδοχείο του Σαν Φρανσίσκο το 1995 και αποφάνθηκε ότι χρειάζεται μόνο το ...25% του πληθυσμού, αφού τις περισσότερες εργασίες μπορούν να τις πραγματοποιούν ειδικά ρομπότ και όχι δούλοι.

Θα αναρωτηθεί κάποιος: **Μα παρόμοια δεν γίνονται στην Σιερρα Λεόνε, στην Μαδαγασκάρη και στην Σομαλία; Γιατί η Ελλάδα να είναι η εξαίρεση από τη στιγμή, μάλιστα, που βρίσκεται κοντά στην κεκαυμένη ζώνη της Μ. Ανατολής;**

Αυτό το ερώτημα διατυπωμένο πάνω στην λογική της αντίθεσης θυμίζει τη λογική: Αφού ψόφησε η κατσίκα του γείτονα, ήρθε η ώρα και της δικής σας. Ωστόσο κανένας νοήμων άνθρωπος δεν μπορεί να αποδεχτεί μοιρολατρικά τις «νομοτέλειες» που αφειδώς μοιράζει η κυριαρχία περί της υπερφυσικής παγκόσμιας δύναμης της, που με ένα νεύμα της υποκλίνονται δισεκατομμύρια υπήκοοι. Δεν υπήρξε και δεν θα υπάρξει ποτέ απόλυτα αλλοτριωμένος πληθυσμός, δεν υπάρχουν τέλεια οργουελιανά συστήματα ελέγχου και η διαδικασία της αφομοίωσης είναι ατελής και σχεδόν πάντα έρχεται ετεροχρονισμένα να καλύψει τα κενά. Η ίδια η προηγούμενη πείρα από τις καταστροφές αλλού είναι αρκετή για να διδάξει τους ανθρώπους ότι δεν μπορεί και δεν πρέπει να υποστούν τα ίδια. Όποια ιδεολογία αναμένει παθητικά ή αποδέχεται δια της σιωπής το **μεγάλο Κύμα**, στην ουσία έχει ήδη συνθηκολογήσει ή συναινέσει στην καταστροφή ακόμα και αν δεν το γνωρίζει, ακόμα και αν έχει τις καλύτερες και τις αγνότερες απελευθερωτικές προθέσεις. Η ίδια η ζωή θα την ξεπεράσει.

Λ.

1. Το Χωνί, 13/5/2012
2. Ελευθεροτυπία 15/12/2013

Ακρωτηριασμός και πολιτισμική βία

Τον περασμένο Νοέμβριο, ένα δημοσίευμα στην Καθημερινή με τίτλο «Νέα έρις περί περιτομής και ακροβυστίας» μας κέντρισε το ενδιαφέρον. Αναφερόταν σε πρόσφατη απόφαση του Συμβουλίου της Ευρώπης για τα δικαιώματα των παιδιών ως προς την σωματική τους ακεραιότητα. Στο κείμενο του Σταύρου Ζουμπουλάκη, αναπτυσσόταν η ιστορικότητα της χρήσης της περιτομής για θρησκευτικούς λόγους και ο προβληματισμός που έχει επιφέρει της απόφασης, κυρίως στο κράτος του Ισραήλ και στους πιστούς του Ιουδαϊσμού. Αυτό όμως που μας προκάλεσε το ενδιαφέρον ήταν το εξής: «Ελπίζω εκείνοι που πήραν τούτη την απόφαση να μη συγχέουν την περιτομή με την κλειτοριδεκτομή, η κοινή αναφορά τους πάντως δημιουργεί σύγχυση και είναι ούτως ή άλλως προσβλητική για όσους έχουν επιλέξει να περιτμηθούν τα αρσενικά παιδιά τους για θρησκευτικούς λόγους». Είναι δυνατόν σε κείμενο του Συμβουλίου της Ευρώπης να υπάρχει αυτή η σύγχυση και αυτός ο παραλληλισμός, αναρωτηθήκαμε; Ανατρέξαμε στο πρωτότυπο της απόφασης και πράγματι ο κ. Ζουμπουλάκης δεν έσφαλε. Υπό τον τίτλο Children's right to physical integrit (ψήφισμα 1952), το Συμβούλιο της Ευρώπης, στη δεύτερη κιόλας παράγραφο εξισώνει την περιτομή με τον ακρωτηριασμό γυναικείων οργάνων (Female Genital Mutilation-FGM) (http://assembly.coe.int/nw/xml/XRef/X2H-Xref-ViewPDF.asp?FileID=20174&lang=en), αφού εντάσσει και τις δύο περιπτώσεις στη κατηγορία της παραβίασης της σωματικής ακεραιότητας των παιδιών και εφήβων, χωρίς να διευκρινίζει τις τεράστιες διαφορές που υπάρχουν μεταξύ των δυο περιπτώσεων. Όλο το κείμενο διαπνέεται από τη λογική και τις αρχές της ορθής υγειονομικής χρήσης από τη μία και της πρότασης αποφυγής παραβιάσεων της παιδικής προσωπικότητας από την άλλη. Η απόφαση του Συμβουλίου έχει γνωμοδοτικό χαρακτήρα και ουσιαστικά προτείνει και παρακινεί τα μέλη του να εκτελέσουν συγκεκριμένες οδηγίες.

Γενικότερα, ο στόχος του συγκεκριμένου Συμβουλίου είναι, όπως μας πληροφορεί, η προώθηση κοινών ιδεών, προστασίας ανθρωπίνων δικαιωμάτων, καταπολέμησης των βασανιστηρίων και του οργανωμένου εγκλήματος. Η διαφορά της συγκεκριμένης απόφασης με άλλες προγενέστερες, όπως αυτής του ΟΗΕ ή δικαστηρίου της Γερμανίας (Κολωνία), είναι η σύγχυση και συσχέτιση που δημιουργεί, ακολουθώντας ουσιαστικά την παραπλάνηση που υπάρχει με τη χρήση του όρου «γυναικεία περιτομή» θέλοντας να περιγράψει τον FGM. Μια παρατήρηση που μπορεί κάποιος να κάνει είναι ότι το Συμβούλιο της Ευρώπης ήθελε με αυτή την απόφαση απλά να καταδικάσει τη

αραβική χερσόνησο, καθώς και από μέλη δογμάτων σε διάφορα σημεία του πλανήτη.

Δεν μπορούμε να είμαστε σίγουροι εάν αυτή η πρακτική συσχετίζεται άμεσα με τη θρησκεία ή άλλα κυρίαρχα εξουσιαστικά πρότυπα, είναι σχεδόν βέβαιο, όμως, ότι το μείγμα θρησκείας, εξουσίας, πατριαρχίας καθόρισε σημαντικά την δυναμική του. Ιστορικά το έθιμο παρατηρήθηκε από ανθρωπολόγους σε διάφορα σημεία του πλανήτη, όπως στις τροπικές ζώνες της Αφρικής, στις φυλές του Αμαζονίου, στους Ίνκας, στους Αβοριγίνες της Αυστραλίας και γι' αυτό, όπως σημειώνει ο ιστορικός της Ιατρικής David Gollaher, (California Healthcare Institute (CHI), και συγγραφέας του βιβλίου Circumcision-Περιτομή, δεν μπορούμε να γνωρίζουμε λόγω της διασποράς της εμφάνισης τους ουσιαστικούς λόγους κάτω από υπό τους οποίους εφαρμόσθηκε κατά πρώτον η FGM. Ο Ηρόδοτος, πάντως, αναφέρει ότι τον 5ο αιώνα π.χ., οι Φοίνικες, οι Χετταίοι και οι Αιθίοπες πραγματοποιούσαν κλειτοριδεκτομή στα κορίτσια τους. Παρατηρούμε, λοιπόν, ότι αυτή η πρακτική ξεπερνά ιστορικά και γεωγραφικά την περιοχή του Ισλάμ, το οποίο ουσιαστικά το έχει «χρεωθεί» με τις ανάλογες συνέπειες λόγω της εκτεταμένης χρήσης της στην μουσουλμανική Αφρική. Όμως συναντάται και από μη μουσουλμανικούς πληθυσμούς, όπως τους Κόπτες χριστιανούς της Αιθιοπίας και της Αιγύπτου και από την πληθυσμιακή θρησκευτική ομάδα των Εβραίων Αιθιόπων. Παρατηρείται, λοιπόν, ότι ο βασικός γεωγραφικός πυρήνας εφαρμογής είναι η Αφρική, επί το πλείστον μουσουλμάνοι, ενώ σε κατ' εξοχήν μουσουλμανικές χώρες, όπως Ιράκ, Ιράν, Σαουδική Αραβία, δεν ακολουθείται η συγκεκριμένη πρακτική. Άλλωστε, όπως αναφέρεται και σε αποφάσεις θρησκευτικών οργάνων του Ισλάμ, στο Κοράνι δεν αναγράφεται η χρήση του FGM, κάτι που ενισχύει την άποψη για την παρουσία ισχυρού εθίμου που εντάχθηκε και προσαρμόστηκε στις νέες λατρευτικές συνθήκες.

Η καθολική κατακραυγή αυτής της πρακτικής εμφανίζει συχνά τη Δύση ως τον θεματοφύλακα και υπερασπιστή των ανθρωπίνων δικαιωμάτων. Και σε ορισμένες περιπτώσεις, –όχι σπάνιες– όταν συνοδεύονται κιόλας και από γενικότερα οικονομικά και γεωστρατηγικά οφέλη, να απαιτείται ουσιαστικά η διείσδυση των πολιτιστικών χαρακτηριστικών και προτύ-

Έτσι, με την περιτομή και με τον ακρωτηριασμό των γεννητικών τους οργάνων αντίστοιχα, συντελείται το πέρασμα των παιδιών στην ενηλικίωση. Οι πρακτικές αυτές εντάσσονται στην ευρύτερη κατηγορία των «εθίμων διαβατηρίων», που είναι τα έθιμα που συνοδεύουν το πέρασμα του ατόμου από την παιδική ηλικία στην εφηβεία, από την εφηβεία στην ενηλικίωση, από την ενηλικίωση στο γάμο και ούτω καθ' εξής.

Ο ανθρωπολόγος Eric Silverman έγραψε το 2004 ότι ο FGM αποτελεί ένα από τα «κεντρικά ηθικά θέματα της σύγχρονης ανθρωπολογίας». Και αυτό επειδή απέναντι στην πολιτιστική αποικιοκρατία της Δύσης ενυπάρχουν και οι διαφορετικές προσεγγίσεις και αντιδράσεις από τα ίδια τα μέλη των τοπικών κοινοτήτων και κοινωνιών. Ακόμη και εντός των αφρικανικών φεμινιστικών οργανώσεων υπάρχουν τεράστιες διαφορές σχετικά με τον FGM και αποτελεί ένα πεδίο αντιπαράθεσης. Ουσιαστικά υπάρχει η σύγκρουση μεταξύ ενός ισχυρού εθίμου βαθιά ριζωμένου

Ακρωτηριασμός και πολιτισμική βία

νοι που πήραν τούτη την απόφαση να μη συγχέουν την περιτομή με την κλειτοριδεκτομή, η κοινή αναφορά τους πάντως δημιουργεί σύγχυση και είναι ούτως ή άλλως προσβλητική για όσους έχουν επιλέξει να περιτμηθούν τα αρσενικά παιδιά τους για θρησκευτικούς λόγους». Είναι δυνατόν σε κείμενο του Συμβουλίου της Ευρώπης να υπάρχει αυτή η σύγχυση και αυτός ο παραλληλισμός, αναρωτηθήκαμε; Ανατρέξαμε στο πρωτότυπο της απόφασης και πράγματι ο κ. Ζουμπουλάκης δεν έσφαλε. Υπό τον τίτλο Children's right to physical integrit (ψήφισμα 1952), το Συμβούλιο της Ευρώπης, στη δεύτερη κιόλας παράγραφο εξισώνει την περιτομή με τον ακρωτηριασμό γυναικείων οργάνων (Female Genital Mutilation-FGM) (http://assembly.coe.int/nw/xml/XRef/X2H-Xref-ViewPDF.asp?FileID=20174&lang=en), αφού εντάσσει και τις δύο περιπτώσεις στη κατηγορία της παραβίασης της σωματικής ακεραιότητας των παιδιών και εφήβων, χωρίς να διευκρινίζει τις τεράστιες διαφορές που υπάρχουν μεταξύ των δυο περιπτώσεων. Όλο το κείμενο διαπνέεται από τη λογική και τις αρχές της ορθής υγειονομικής χρήσης από τη μία και της πρότασης αποφυγής παραβιάσεων της παιδικής προσωπικότητας από την άλλη. Η απόφαση του Συμβουλίου έχει γνωμοδοτικό χαρακτήρα και ουσιαστικά προτείνει και παρακινεί τα μέλη του να εκτελέσουν συγκεκριμένες οδηγίες.

Γενικότερα, ο στόχος του συγκεκριμένου Συμβουλίου είναι, όπως μας πληροφορεί, η προώθηση κοινών ιδεών, προστασίας ανθρωπίνων δικαιωμάτων, καταπολέμησης των βασανιστηρίων και του οργανωμένου εγκλήματος. Η διαφορά της συγκεκριμένης απόφασης με άλλες προγενέστερες, όπως αυτής του ΟΗΕ ή δικαστηρίου της Γερμανίας (Κολωνία), είναι η σύγχυση και συσχέτιση που δημιουργεί, ακολουθώντας ουσιαστικά την παραπλάνηση που υπάρχει με τη χρήση του όρου «γυναικεία περιτομή» θέλοντας να περιγράψει τον FGM. Μια παρατήρηση που μπορεί κάποιος να κάνει είναι ότι το Συμβούλιο της Ευρώπης ήθελε με αυτή την απόφαση απλά να καταδικάσει τη βία απέναντι στα παιδιά, που ασκείται από τους ενήλικες, χωρίς να μπαίνει σε άλλες οπτικές θρησκευτικές, παράδοσης, κουλτούρας. Επικεντρώνεται δηλαδή μόνο στον τομέα της βίας και δεν εισχωρεί σε ζητήματα που άπτονται ανθρωπολογίας, βιολογίας και θρησκείας. Σε αυτήν την περίπτωση, όμως, θα όφειλε να συμπεριλάβει και άλλες μορφές βίαιης μη συγκαταβατικής «μύησης» άλλων θρησκειών, όπως για παράδειγμα είναι και η χριστιανική βάπτιση.

Ασφαλώς και διάφοροι φιλελεύθεροι κύκλοι θέλουν να εφαρμόσουν τις πολιτικές εκείνες, όπου η παρουσία της θρησκείας επηρεάζει όλο και λιγότερο τη λειτουργία των κοινωνιών και των θεσμών, είναι κάτι αντιληπτό χωρίς αυτό να σημαίνει ότι κινείται σε μια απελευθερωτική διαδικασία. Είναι δεδομένο ότι η θρησκεία «παρεμβαίνει» τόσο στα σώματα όσο και στην ψυχή των ανθρώπων. Και, εννοείται, ότι με τον έναν ή τον άλλον τρόπο υπάρχει μια βίαιη εισχώρηση της θρησκείας στα παιδικά σώματα, είτε αυτό λέγεται βάπτιση, περιτομή ή ακρωτηριασμός γυναικείων

συγγραφέας του βιβλίου Circumcision-Περιτομή, δεν μπορούμε να γνωρίζουμε λόγω της διασποράς της εμφάνισης τους ουσιαστικούς λόγους κάτω από υπό τους οποίους εφαρμόσθηκε κατά πρώτον η FGM. Ο Ηρόδοτος, πάντως, αναφέρει ότι τον 5ο αιώνα π.χ., οι Φοίνικες, οι Χετταίοι και οι Αιθίοπες πραγματοποιούσαν κλειτοριδεκτομή στα κορίτσια τους. Παρατηρούμε, λοιπόν, ότι αυτή η πρακτική ξεπερνά ιστορικά και γεωγραφικά την περιοχή του Ισλάμ, το οποίο ουσιαστικά το έχει «χρεωθεί» με τις ανάλογες συνέπειες λόγω της εκτεταμένης χρήσης της στην μουσουλμανική Αφρική. Όμως συναντάται και από μη μουσουλμανικούς πληθυσμούς, όπως τους Κόπτες χριστιανούς της Αιθιοπίας και της Αιγύπτου και από την πληθυσμιακή θρησκευτική ομάδα των Εβραίων Αιθιόπων. Παρατηρείται, λοιπόν, ότι ο βασικός γεωγραφικός πυρήνας εφαρμογής είναι η Αφρική, επί το πλείστον μουσουλμάνοι, ενώ σε κατ' εξοχήν μουσουλμανικές χώρες, όπως Ιράκ, Ιράν, Σαουδική Αραβία, δεν ακολουθείται η συγκεκριμένη πρακτική. Άλλωστε, όπως αναφέρεται και σε αποφάσεις θρησκευτικών οργάνων του Ισλάμ, στο Κοράνι δεν αναγράφεται η χρήση του FGM, κάτι που ενισχύει την άποψη για την παρουσία ισχυρού εθίμου που εντάχθηκε και προσαρμόστηκε στις νέες λατρευτικές συνήθειες.

Η καθολική κατακραυγή αυτής της πρακτικής εμφανίζει συχνά τη Δύση ως τον θεματοφύλακα και υπερασπιστή των ανθρωπίνων δικαιωμάτων. Και σε ορισμένες περιπτώσεις, –όχι σπάνιες– όταν συνοδεύονται κιόλας και από γενικότερα οικονομικά και γεωστρατηγικά οφέλη, να απαιτείται ουσιαστικά η διείσδυση των πολιτιστικών χαρακτηριστικών και προτύπων της Δύσης στον «οπισθοδρομικό» Τρίτο κόσμο. Μιλώντας για «μάγισσες», μαίες και γεροντότερες γυναίκες φυλών που λειτουργούν με αναχρονιστικά και πρωτόγονα μέσα για την επιβολή δοξασιών και εθίμων, δράττεται η ευκαιρία να στιγματιστούν συνολικά διαφορετικές κουλτούρες και συνήθειες, με διαφορετικό αξιακό κώδικα, καταδικάζοντας συλλήβδην μια συσσωρευμένη αρχέγονη γνώση πάνω σε ιατρικά θέματα, που μεταβιβάζεται από γενιά σε γενιά. Η Δύση αποκρύπτει, έτσι, τα δικά της πατριαρχικά «αμαρτήματα», αφού και η ίδια αντιμετώπισε τις γυναίκες με σκληρό και απάνθρωπο τρόπο, όχι μόνο στο Μεσαίωνα, αλλά και στη σύγχρονη ιστορία. Άλλωστε, στα μέσα του 19ου αιώνα ο Issak Baker Brown, γνωστός γυναικολόγος του Λονδίνου, εφάρμοσε την κλειτοριδεκτομή ως θεραπεία για την υστερία, την επιληψία, τις ψυχικές διαταραχές κ.ά. Στη βικτωριανή Αγγλία και την Αμερική πολλές χειρουργικές επεμβάσεις βασίστηκαν στη πλέον απορριπτέα θεωρία της «reflex neurosis», που έκρινε ότι πολλές διαταραχές όπως η κατάθλιψη και η νευρασθένεια

και οι διαφορετικές προσεγγίσεις και αντιδράσεις από τα ίδια τα μέλη των τοπικών κοινοτήτων και κοινωνιών. Ακόμη και εντός των αφρικανικών φεμινιστικών οργανώσεων υπάρχουν τεράστιες διαφορές σχετικά με τον FGM και αποτελεί ένα πεδίο αντιπαράθεσης. Ουσιαστικά υπάρχει η σύγκρουση μεταξύ ενός ισχυρού εθίμου βαθιά ριζωμένου στην συνείδηση των ανθρώπων και της αντίστασης και άρνησης απέναντι σε μία βίαιη ενέργεια που διενεργείται σε παιδικά και εφηβικά σώματα. Όπως έχει γράψει και η καθηγήτρια Γιώτα Κραβαρίτου στο βιβλίο της «Φύλο και Δίκαιο», «αν υπάρξει σύγκρουση μεταξύ σώματος και κουλτούρας, μεταξύ σωματικής ακεραιότητας και τελετών μύησης μετ' ακρωτηριασμού εκείνη που πρέπει να υποχωρήσει είναι η κουλτούρα: δεν μπορεί να ασκηθεί βία κατά του σώματος, το ανθρώπινο σώμα είναι απαραβίαστο». Σε αυτή τη κατεύθυνση κινούνται και αρκετές γυναίκες που έχουν υποστεί ακρωτηριασμό και ζουν εκτός Αφρικής και οι οποίες δραστηριοποιούνται για την κατάργηση του FGM. Και η άποψη τους έχει μεγαλύτερη σημασία από τις αποφάσεις και γνωμοδοτήσεις διαφόρων συμβουλίων και λοιπών οργάνων, που προσπαθούν να επιβάλλουν το κυρίαρχο παντού σε κάθε κοινότητα, σε κάθε άνθρωπο. Οι απαγορεύσεις μέσω νόμων σε περιπτώσεις όπως αυτές με βαθείς εθιμικούς και θρησκευτικούς δεσμούς δεν λύ-

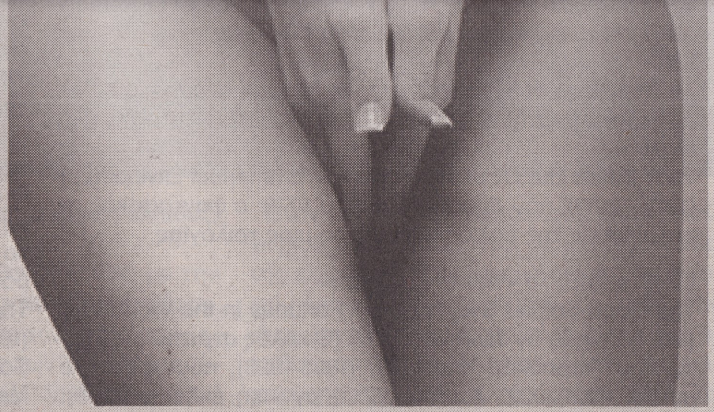
ρακινεί τα μέλη του να εκτελέσουν συγκεκριμένες οδηγίες.

Γενικότερα, ο στόχος του συγκεκριμένου Συμβουλίου είναι, όπως μας πληροφορεί, η προώθηση κοινών ιδεών, προστασίας ανθρωπίνων δικαιωμάτων, καταπολέμησης των βασανιστηρίων και του οργανωμένου εγκλήματος. Η διαφορά της συγκεκριμένης απόφασης με άλλες προγενέστερες, όπως αυτής του ΟΗΕ ή δικαστηρίου της Γερμανίας (Κολωνία), είναι η σύγχυση και συσχέτιση που δημιουργεί, ακολουθώντας ουσιαστικά την παραπλάνηση που υπάρχει με τη χρήση του όρου «γυναικεία περιτομή» θέλοντας να περιγράψει τον FGM. Μια παρατήρηση που μπορεί κάποιος να κάνει είναι ότι το Συμβούλιο της Ευρώπης ήθελε με αυτή την απόφαση απλά να καταδικάσει τη βία απέναντι στα παιδιά, που ασκείται από τους ενήλικες, χωρίς να μπαίνει σε άλλες οπτικές θρησκευτικές, παράδοσης, κουλτούρας. Επικεντρώνεται δηλαδή μόνο στον τομέα της βίας και δεν εισχωρεί σε ζητήματα που άπτονται ανθρωπολογίας, βιολογίας και θρησκείας. Σε αυτήν την περίπτωση, όμως, θα όφειλε να συμπεριλάβει και άλλες μορφές βίαιης μη συγκαταβατικής «μύησης» άλλων θρησκειών, όπως για παράδειγμα είναι και η χριστιανική βάπτιση.

Ασφαλώς και διάφοροι φιλελεύθεροι κύκλοι θέλουν να εφαρμόσουν τις πολιτικές εκείνες, όπου η παρουσία της θρησκείας επηρεάζει όλο και λιγότερο τη λειτουργία των κοινωνιών και των θεσμών, είναι κάτι αντιληπτό χωρίς αυτό να σημαίνει ότι κινείται σε μια απελευθερωτική διαδικασία. Είναι δεδομένο ότι η θρησκεία «παρεμβαίνει» τόσο στα σώματα όσο και στην ψυχή των ανθρώπων. Και, εννοείται, ότι με τον έναν ή τον άλλον τρόπο υπάρχει μια βίαιη εισχώρηση της θρησκείας στα παιδικά σώματα, είτε αυτό λέγεται βάπτιση, περιτομή ή ακρωτηριασμός γυναικείων οργάνων. Όμως το ζήτημα του ακρωτηριασμού γυναικείων οργάνων, επειδή παρεμβαίνει και στη σεξουαλικότητα της γυναίκας αποτελεί μια ασύγκριτα πιο βίαιη και απεχθή πράξη, βάσει των, εις ημάς, διαμορφωμένων πολιτιστικών κριτηρίων. Ο ακρωτηριασμός των γυναικείων γεννητικών οργάνων (FGM), έχει οριστεί από τον Παγκόσμιο Οργανισμό Υγείας (ΠΟΥ) ως «οι επεμβάσεις που αφορούν την μερική ή ολική αφαίρεση των εξωτερικών γεννητικών οργάνων της γυναίκας ή άλλοι τραυματισμοί των γυναικείων γεννητικών οργάνων που προκαλούνται για μη ιατρικούς λόγους». Σύμφωνα με τον ίδιο οργανισμό, σήμερα υπολογίζεται ότι 120-140 εκατομμύρια κορίτσια και γυναίκες παγκοσμίως έχουν υποστεί τον ακρωτηριασμό των εξωτερικών γεννητικών τους οργάνων. Καθημερινά υπολογίζεται ότι 6.000 κορίτσια υφίστανται τον ακρωτηριασμό, δηλαδή περίπου 2.000.000 το χρόνο. Οι περιοχές που εφαρμόζουν αυτήν την πρακτική είναι κυρίως στην Αφρική, στην σουλμανικές χώρες, όπως Ιράκ, Ιράν, Σαουδική Αραβία, δεν ακολουθείται η συγκεκριμένη πρακτική. Άλλωστε, όπως αναφέρεται και σε αποφάσεις θρησκευτικών οργάνων του Ισλάμ, στο Κοράνι δεν αναγράφεται η χρήση του FGM, κάτι που ενισχύει την άποψη για την παρουσία ισχυρού εθίμου που εντάχθηκε και προσαρμόστηκε στις νέες λατρευτικές συνθήκες.

Η καθολική κατακραυγή αυτής της πρακτικής εμφανίζει συχνά τη Δύση ως τον θεματοφύλακα και υπερασπιστή των ανθρωπίνων δικαιωμάτων. Και σε ορισμένες περιπτώσεις, –όχι σπάνιες– όταν συνοδεύονται κιόλας και από γενικότερα οικονομικά και γεωστρατηγικά οφέλη, να απαιτείται ουσιαστικά η διείσδυση των πολιτιστικών χαρακτηριστικών και προτύπων της Δύσης στον «οπισθοδρομικό» Τρίτο κόσμο. Μιλώντας για «μάγισσες», μαίες και γεροντότερες γυναίκες φυλών που λειτουργούν με αναχρονιστικά και πρωτόγονα μέσα για την επιβολή δοξασιών και εθίμων, δράττεται η ευκαιρία να στιγματιστούν συνολικά διαφορετικές κουλτούρες και συνήθειες, με διαφορετικό αξιακό κώδικα, καταδικάζοντας συλλήβδην μια συσσωρευμένη αρχέγονη γνώση πάνω σε ιατρικά θέματα, που μεταβιβάζεται από γενιά σε γενιά. Η Δύση αποκρύπτει, έτσι, τα δικά της πατριαρχικά «αμαρτήματα», αφού και η ίδια αντιμετώπισε τις γυναίκες με σκληρό και απάνθρωπο τρόπο, όχι μόνο στο Μεσαίωνα, αλλά και στη σύγχρονη ιστορία. Άλλωστε, στα μέσα του 19ου αιώνα ο Issak Baker Brown, γνωστός γυναικολόγος του Λονδίνου, εφάρμοσε την κλειτοριδεκτομή ως θεραπεία για την υστερία, την επιληψία, τις ψυχικές διαταραχές κ.ά. Στη βικτωριανή Αγγλία και την Αμερική πολλές χειρουργικές επεμβάσεις βασίστηκαν στη πλέον απορριπτέα θεωρία της «reflex neurosis», που έκρινε ότι πολλές διαταραχές όπως η κατάθλιψη και η νευρασθένεια προέρχονται από φλεγμονή των γεννητικών οργάνων.

Όπως μας ενημερώνει και ο Thomas Laqueur στο βιβλίο του Making Sex: Body and Gender from the Greeks to Freud, πριν από το 18ο αι. κυριαρχούσε το αρχέτυπο μοντέλο του ενός φύλου όπου «η γυναίκα γινόταν κατανοητή σαν αντιστροφή του άνδρα: η μήτρα ήταν το γυναικείο όσχεο, οι ωοθήκες ήταν οι όρχεις, τα χείλη ήταν η ακροποσθία, και ο κόλπος ήταν το πέος». Σε αυτό το μοντέλο, στο οποίο τα γυναικεία όργανα δεν είχαν δικά τους ονόματα, η γυναίκα ήταν δυνάμει άνδρας, ή ένας αποτυχημένος άνδρας. Επί πρόσθετα, σύμφωνα με τους αρχέγονους μύθους της Αφρικής, σε κάθε ανθρώπινο ον τη στιγμή της γέννησής του υπάρχει και το αρσενικό και το θηλυκό φύλο. Στον άνδρα το θηλυκό βρίσκεται στην ακροποσθία και στη γυναίκα το αρσενικό βρίσκεται στην κλειτορίδα, η οποία θεωρείται ένα ύποπτο απομεινάρι του αντρικού φύλου στη γυναίκα και πρέπει οπωσδήποτε να απαλειφτεί.

στην συνείδηση των ανθρώπων και της αντίστασης και άρνησης απέναντι σε μία βίαιη ενέργεια που διενεργείται σε παιδικά και εφηβικά σώματα. Όπως έχει γράψει και η καθηγήτρια Γιώτα Κραβαρίτου στο βιβλίο της «Φύλο και Δίκαιο», «αν υπάρξει σύγκρουση μεταξύ σώματος και κουλτούρας, μεταξύ σωματικής ακεραιότητας και τελετών μύησης μετ' ακρωτηριασμού εκείνη που πρέπει να υποχωρήσει είναι η κουλτούρα: δεν μπορεί να ασκηθεί βία κατά του σώματος, το ανθρώπινο σώμα είναι απαραβίαστο». Σε αυτή τη κατεύθυνση κινούνται και αρκέτες γυναίκες που έχουν υποστεί ακρωτηριασμό και ζουν εκτός Αφρικής και οι οποίες δραστηριοποιούνται για την κατάργηση του FGM. Και η άποψη τους έχει μεγαλύτερη σημασία από τις αποφάσεις και γνωμοδοτήσεις διαφόρων συμβουλίων και λοιπών οργάνων, που προσπαθούν να επιβάλλουν το κυρίαρχο παντού σε κάθε κοινότητα, σε κάθε άνθρωπο. Οι απαγορεύσεις μέσω νόμων σε περιπτώσεις όπως αυτές με βαθείς εθιμικούς και θρησκευτικούς δεσμούς δεν λύνουν το πρόβλημα, όπου υποτίθεται στοχεύουν, αλλά το ενισχύουν. Η αποικιοκρατία στην τωρινή εποχή μπορεί να εκφράζεται και να εφαρμόζεται και με άλλους τρόπους, μέσω ενός πολιτιστικού ιμπεριαλισμού που ταυτόχρονα συνοδεύεται και από ένα δημοκρατικό και φιλελεύθερο πρόσωπο. Σίγουρα, πάντως, οι απαντήσεις σε αυτά τα ζητήματα είναι οι πλέον δύσκολες και πολύ περισσότερο όταν διάφορες εθιμικές συνήθειες κουλτούρας μεταφέρονται στο μικρόκοσμο των δυτικών κοινωνιών. Και, επί πλέον, μια «προοδευτική» αποδοχή της «πολυπολιτισμικότητας» αποδέχεται ή συγκρούεται με τις εθιμικές περιπτώσεις τύπου FGM, που σύμφωνα με τον δυτικό πολιτικό λόγο σκέψης συνυπάρχουν σεξισμός, καταπίεση και βία; Στο όνομα, λοιπόν, της «πολυπολιτισμικότητας» γίνονται, εν τέλει, αποδεκτές τέτοιες πρακτικές ή όχι;

Αναρχικός Πυρήνας Χαλκίδας

Σημειώσεις σχετικά με την ιστορία της αναρχίας στη λογοτεχνία: ένα χρονολόγιο

(Μέρος Β΄)

Ι. 1910-1912. Η συμμορία Μπονό (Bonnot)
Το **«Men in Prison»(25) («Άνδρες στη φυλακή»)**, (γραμμένο το 1930, δεν είχε δημοσιευθεί μέχρι το 1967) από τον Victor Serge (1890-1947, γεννημένος Victor Lvovich Kibalchich): Μια φανταστική αφήγηση των χρόνων που βρισκόταν φυλακισμένος (1912-1917), μετά την καταδίκη του για συμμετοχή στη συμμορία Bonnot. Ο Serge είναι μια ενδιαφέρουσα φυσιογνωμία, και όχι μόνο επειδή είναι ένας πολύ καλός συγγραφέας. Μερικοί τον βλέπουν ως άνθρωπο που διατήρησε μια ελευθεριακή οπτική, ακόμη και μετά την αποχώρησή του από το αναρχικό κίνημα (ακόμη και την αντίθεσή του προς τον σταλινισμό, τουλάχιστον ότι δεν έπεσε στο λάθος να λατρέψει σαν ήρωα τον Τρότσκι). Άλλοι υποψιάζονται ότι το «Memoirs of a Revolutionary» (1951, 1963) προσπερνάει το βαθμό της συμμετοχής του στην μπολσεβίκικη αιματοχυσία των αντιφρονούντων πριν κι αυτός αρχίσει να αμφισβητεί την κυριαρχία του Κόμματος. Και μερικοί μπορεί να ανατυπώσουν μερικά από τα πιο αντι-αναρχικά δοκίμια του, 1919-1920 που αξίζουν κάθε αναφορά, προφανώς για να μας δείξουν τα λάθη των προσεγγίσεων μας (The Revolution in Danger Redwords, 1997).

Επίσης, ενδιαφέρον παρουσιάζουν από την άποψη της αναρχικής ιστορίας τα παρακάτω:

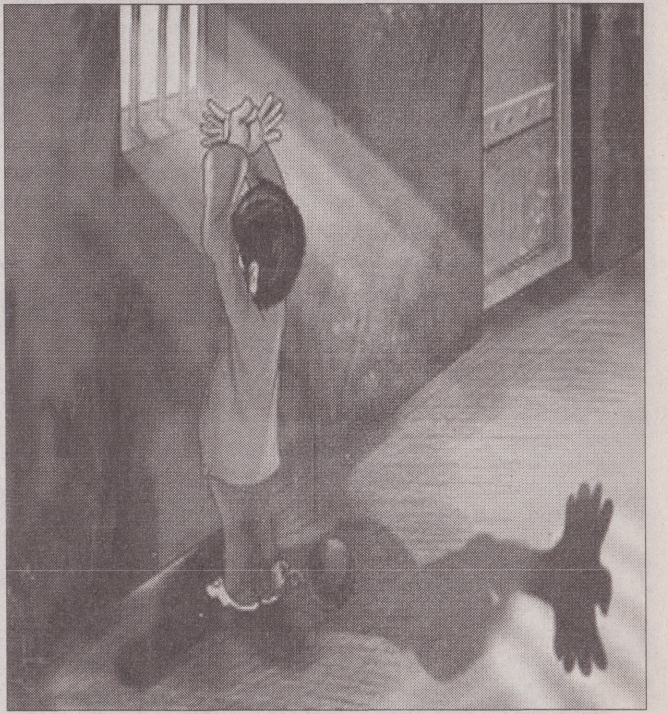
ΙΑ. 1910-1912. Το **«Lost Men»** (**Les Hommes Perdus**, γραμμένο το 1930): Μυθιστόρημα για τη συμμορία Bonnot και τον αναρχικό χώρο στο Παρίσι που κατασχέθηκε από τη ρωσική ασφάλεια, όταν εκδιώχθηκε το 1936. Για μεγάλο χρονικό διάστημα ήταν αδύνατο να φανταστεί κάποιος ότι αυτό το έργο θα μπορούσε ποτέ να δημοσιευθεί, θα ήμουν κάτι περισσότερο από ευτυχής να έβλεπα μια φωτοτυπία αν κάποιος μπορεί να τη βρει...

ΙΒ.1917. Το **Birth of our Power**(26), που δημοσιεύθηκε το 1931: Η εξέγερση της CNT στη Βαρκελώνη και πάλι μια μυθιστορηματική αφήγηση των γεγονότων που βίωσε.
Ξαναγυρνώντας στη συμμορία Bonnot, ο **Pino Cacucci** έχει γράψει ένα διήγημα με τίτλο **Without a Glimmer of Remorse(27)** (που εκδόθηκε από τον οίκο Christiebooks).
1911 .
Το **The Siege of Sydney Street(28)** (γίνεται ακόμη πιο δελεαστικό και μυστηριώδες χάρη στον σκιώδη «Πέτρο τον ζωγράφο»).
Το **A Death Out Of Season** από τον **Emmanuel Litvinoff(29)** (1915 - 2011), που δημοσιεύθηκε το 1973: ο φανταστικός απολογισμός της πολιορκίας, μέρος μιας τριλογίας.

ΙΓ. 1914-1918. Το **«War to End Wars»**.
The Good Soldier Svejk and his Fortunes in the World War (aka Schweik) by **Jaroslav Hasek (Ο καλός στρατιώτης Σβέικ),** του **Γιαροσλάβ Χάσεκ(30)** (1883-1923), που γράφτηκε

kan,1904 -2005), ήταν ένας από τους αγαπημένους συγγραφείς της Κίνας. Πήρε το όνομά του από την πρώτη συλλαβή του Μπακούνιν και τη τελευταία του Κροπότκιν. Άρχισε να γράφει το 1920 με το έργο **Mieh - Wang** (Η Καταστροφή). έγραψε μη μυθοπλαστικά έργα, όπως το **The Chicago Tragedy** (Η τραγωδία του Σικάγο) (1926) **και Past Anarchists** (Αναρχικοί του Παρελθόντος) (1931). Έργα μυθοπλασίας στα αγγλικά που περιλαμβάνουν τα **Family** (Οικογένεια) (1931, 1958) and **Cold Nights** (Κρύες Νύχτες). Μετά από την κομμουνιστική νίκη αναγκάστηκε να ξαναγράψει αναρχικούς χαρακτήρες σε αυτά ως «κομμουνιστικούς», αλλά παρέμεινε πιστός στις αναρχικές πεποιθήσεις του, ακόμη και εν μέσω της «πολιτιστικής επανάστασης».

ΙΖ. 1927.
Το **Fog on the Tolbiac Bridge** του **Leo Malet(36)** (1909 - 1996) που δημοσιεύθηκε το 1956: ο ήρωάς του, Nestor Burma, ο αγαπημένος όλων, πρώην αναρχικός, ιδιωτικός ντετέκτιβ, ασχολείται με μια υπόθεση που αφορά παλιούς συντρόφους.
Τα χρόνια του αναβρασμού της **δεκαετίας του 1930** του ισπανικού αναρχισμού, όπου με συνεχείς εξεγέρσεις οδηγησαν στην ισπανική επανάσταση του 1936-'37.
Το **Seven Red Sundays** (Επτά κόκκινες Κυριακές) (1932, 1936) από τον **Ramon J. Sender(37)**, (1901-1982). Μια ιστορία της εξέγερσης, που δημοσιεύθηκε στην αγγλική γλώσσα λίγο πριν οι Ισπανοί εργάτες αδράξουν την μεγάλη ευκαιρία τους τον Ιούλιο του 1936.
Το **Lean Men** (1934) από τον **Ralph Bates(38)** (1899 - 2000). Ζητωκραυγές για τους χαρούμενους βρετανούς της Comintern που μπορούν να απομακρύνουν τους ισπανούς εργάτες από ανόητες ιδέες όπως ο αναρχισμός και όταν σκοτώνουν κάποιον, να βρίσκονται σε «αυτοάμυνα».
Ο Αμερικανός ποιητής **Phillip Levine(39)** (1928 -) έχει γράψει ποιήματα για τον Francisco Ferrer, τον Francisco Ascaso και τον Buenaventura Durruti. Οι συλλογές του περιλαμβάνουν τα **Not This Pig** (1968), **Red Dust** (1971), **They Feed The Lion** (1972), **1933** (1974), **On The Edge and Over** (1963/76), **The Names of the Lost** (1976), **7 Years From Somewhere Ashes** (1979), **One For The Rose** (1981), **Off The**

Montherlant (1896 - 1972) για το ίδιο θέμα (το τελευταίο ταξίδι ενός αντάρτη).

Κ. 1969.
Ο Μιλανέζος αναρχικός Guiseppe Pinelli δολοφονείται από την ιταλική αστυνομία, η οποία προσπαθεί να φορτώσει τις βομβιστικές επιθέσεις των νέο-φασιστών και των μυστικών υπηρεσιών στους αναρχικούς, ως μέρος της «στρατηγικής της έντασης».
Το έργο **Accidental Death of An Anarchist** (**«Ο τυχαίος θάνατος ενός αναρχικού»**) του Ντάριο Φο(46) (1926-) που δημοσιεύθηκε το 1970: Μεταφράστηκε στα αγγλικά το 1980, και ενημερώνεται συνεχώς για να κρατήσει τις σύγχρονες αναφορές αιχμηρές, είναι πλέον μια κλασική φαρσοκωμωδία. Η «εκδοχή της αστυνομίας» για τη δολοφονία που ήταν γελοία

χουσία των αντιφρονούντων πριν κι αυτός αρχίσει να αμφισβητεί την κυριαρχία του Κόμματος. Και μερικοί μπορεί να ανατυπώσουν μερικά από τα πιο αντι-αναρχικά δοκίμια του, 1919-1920 που αξίζουν κάθε αναφορά, προφανώς για να μας δείξουν τα λάθη των προσεγγίσεων μας (The Revolution in Danger Redwords, 1997).

Επίσης, ενδιαφέρον παρουσιάζουν από την άποψη της αναρχικής ιστορίας τα παρακάτω:

ΙΑ. 1910-1912. Το **«Lost Men»** (**Les Hommes Perdus**, γραμμένο το 1930): Μυθιστόρημα για τη συμμορία Bonnot και τον αναρχικό χώρο στο Παρίσι που κατασχέθηκε από τη ρωσική ασφάλεια, όταν εκδιώχθηκε το 1936. Για μεγάλο χρονικό διάστημα ήταν αδύνατο να φανταστεί κάποιος ότι αυτό το έργο θα μπορούσε ποτέ να δημοσιευθεί, θα ήμουν κάτι περισσότερο από ευτυχής να έβλεπα μια φωτοτυπία αν κάποιος μπορεί να τη βρει...

ΙΒ.1917. Το **Birth of our Power**(26), που δημοσιεύθηκε το 1931: Η εξέγερση της CNT στη Βαρκελώνη και πάλι μια μυθιστορηματική αφήγηση των γεγονότων που βίωσε.
Ξαναγυρνώντας στη συμμορία Bonnot, ο **Pino Cacucci** έχει γράψει ένα διήγημα με τίτλο **Without a Glimmer of Remorse(27)** (που εκδόθηκε από τον οίκο Christiebooks).
1911 .
Το **The Siege of Sydney Street(28)** (γίνεται ακόμη πιο δελεαστικό και μυστηριώδες χάρη στον σκιώδη «Πέτρο τον ζωγράφο»).
Το **A Death Out Of Season** από τον **Emmanuel Litvinoff(29)** (1915 - 2011), που δημοσιεύθηκε το 1973: ο φανταστικός απολογισμός της πολιορκίας, μέρος μιας τριλογίας.

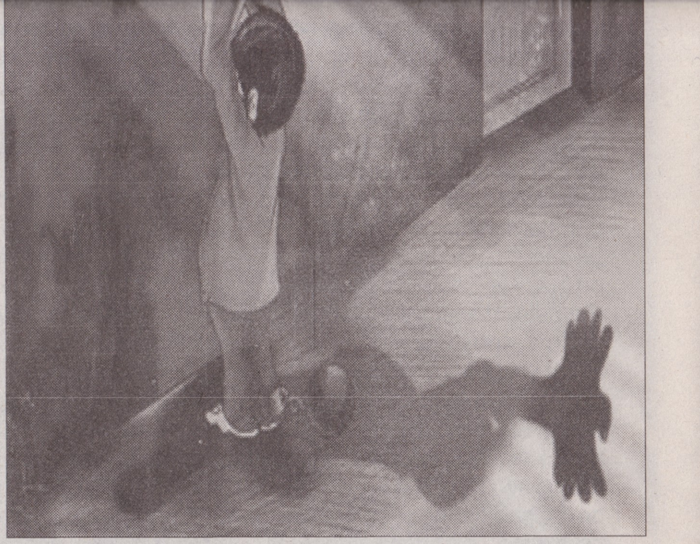
ΙΓ. 1914-1918. Το «**War to End Wars**».
The Good Soldier Svejk and his Fortunes in the World War (aka Schweik) by Jaroslav Hasek (Ο καλός στρατιώτης Σβέικ), του Γιαροσλάβ Χάσεκ(30) (1883-1923), που γράφτηκε μεταξύ 1921-1923. Συντομευμένη αγγλική έκδοση (1939), πλήρης έκδοση (1973): ο Χάσεκ (αναρχικός) δείχνει ότι αν δεν μπορείτε με μια γενική απεργία να σταματήσετε τον πόλεμο, μπορείτε τουλάχιστον να κάνετε τους αξιωματικούς να μετανιώσουν για το γεγονός ότι σας πήραν μαζί τους.

ΙΔ. 1917-1922. Η Ρωσική Επανάσταση.
Οι αναρχικοί είχαν εμπλακεί τόσο τον Φεβρουάριο όσο και τον Οκτώβριο, αλλά εκτοπίστηκαν, φυλακίστηκαν και εκτελέστηκαν από τους Μπολσεβίκους (όπως και πολλοί άλλοι εργαζόμενοι που απείλησαν την εξουσία της πρωτοπορίας των «εργαζομένων»!). Αλλά στην Ουκρανία, ο αναρχικός επαναστατικός στρατός του Nestor Makhno(31) (1888-1934) «κράτησε» περισσότερο.
Το **Discourse on the Tachanka** και το **Old man Makhno** από τον **Isaac Babel (32) (Ισαάκ Μπάμπελ)** (1894-1941): **Fighting in and writing about the Red Cavalry** («Πολεμώντας και γράφοντας για το Κόκκινο Ιππικό») (τίτλος μιας από τις συλλογές διηγημάτων του, 1926, 1929), δεν θα μπορούσε να αποφύγει να γράψει για τη *Makhnovschina* –Μαχνοβτσίνα–, τους αναρχικούς αντάρτες της Ουκρανίας. Ωστόσο, ως πιστό (και λογικό, με αίσθημα αυτό-συντήρησης) μέλος του κόμματος, θα έπρεπε να τους ειρωνευτεί, έτσι οι ιστορίες

Tragedy (Η τραγωδία του Σικάγο) (1926) **και Past Anarchists** (Αναρχικοί του Παρελθόντος) (1931). Έργα μυθοπλασίας στα αγγλικά που περιλαμβάνουν τα **Family** (Οικογένεια) (1931, 1958) and **Cold Nights** (Κρύες Νύχτες). Μετά από την κομμουνιστική νίκη αναγκάστηκε να ξαναγράψει αναρχικούς χαρακτήρες σε αυτά ως «κομμουνιστικούς», αλλά παρέμεινε πιστός στις αναρχικές πεποιθήσεις του, ακόμη και εν μέσω της «πολιτιστικής επανάστασης».

ΙΖ. 1927.
Το **Fog on the Tolbiac Bridge** του **Leo Malet(36)** (1909 - 1996) που δημοσιεύθηκε το 1956: ο ήρωάς του, Nestor Burma, ο αγαπημένος όλων, πρώην αναρχικός, ιδιωτικός ντετέκτιβ, ασχολείται με μια υπόθεση που αφορά παλιούς συντρόφους.
Τα χρόνια του αναβρασμού της **δεκαετίας του 1930** του ισπανικού αναρχισμού, όπου με συνεχείς εξεγέρσεις οδήγησαν στην ισπανική επανάσταση του 1936-'37.
Το **Seven Red Sundays** (Επτά κόκκινες Κυριακές) (1932, 1936) από τον **Ramon J. Sender(37)**, (1901-1982). Μια ιστορία της εξέγερσης, που δημοσιεύθηκε στην αγγλική γλώσσα λίγο πριν οι Ισπανοί εργάτες αδράξουν την μεγάλη ευκαιρία τους τον Ιούλιο του 1936.
Το **Lean Men** (1934) από τον **Ralph Bates(38)** (1899 - 2000). Ζητωκραυγές για τους χαρούμενους βρετανούς της Comintern που μπορούν να απομακρύνουν τους ισπανούς εργάτες από ανόητες ιδέες όπως ο αναρχισμός και όταν σκοτώνουν κάποιον, να βρίσκονται σε «αυτοάμυνα».
Ο Αμερικανός ποιητής **Phillip Levine(39)** (1928 -) έχει γράψει ποιήματα για τον Francisco Ferrer, τον Francisco Ascaso και τον Buenaventura Durruti. Οι συλλογές του περιλαμβάνουν τα **Not This Pig** (1968), **Red Dust** (1971), **They Feed The Lion** (1972), **1933** (1974), **On The Edge and Over** (1963/76), **The Names of the Lost** (1976), **7 Years From Somewhere Ashes** (1979), **One For The Rose** (1981), **Off The Map** (1984), **Sweet Will** (1985), **The Simple Truth** (1994), **The Mercy** (1999).

ΙΗ. 1936. Η Ισπανική Επανάσταση.
Ο **Hugo Dewar(40)** έχει ένα εξαιρετικό ποίημα, με τίτλο **Barcelona 1936 (Βαρκελώνη 1936)** για το θέμα αυτό:
They too were storming heaven
Do you think they fought in vain?
(Και αυτοί επίσης έκαναν έφοδο στον ουρανό
Πιστεύετε αλήθεια ότι αγωνίστηκαν μάταια;)
Το **Red Rose** και το **The Lover Under Another Name** από την **Ethel Mannin(41)** (1900-1984): η Έμμα Γκόλντμαν (1869-1940, το πιο ακαταμάχητο θέμα για τους μυθιστοριογράφους, τους θεατρικούς συγγραφείς κ.λπ. σε ό,τι αφορά τους αναρχικούς), γίνεται μυθιστόρημα από τον συγγραφέα ο οποίος εργάστηκε μαζί της στην οργάνωση της βοήθειας προς τους ισπανούς αναρχικούς κατά τη διάρκεια της Ισπανικής επανάστασης και του εμφυλίου πολέμου.
Το **The Man Who Killed Durruti**, από τον **Pedro de Paz(42)** (2003, 2005): ιστορικό αστυνομικό μυθιστόρημα που εξετάζει τον θάνατο του πιο γνωστού ισπανού αναρχικού στη Μαδρίτη, τον Νοέμβριο του 1936.

Montherlant (1896 - 1972) για το ίδιο θέμα (το τελευταίο ταξίδι ενός αντάρτη).

Κ. 1969.
Ο Μιλανέζος αναρχικός Guiseppe Pinelli δολοφονείται από την ιταλική αστυνομία, η οποία προσπαθεί να φορτώσει τις βομβιστικές επιθέσεις των νέο-φασιστών και των μυστικών υπηρεσιών στους αναρχικούς, ως μέρος της «στρατηγικής της έντασης».
Το έργο **Accidental Death of An Anarchist** («**Ο τυχαίος θάνατος ενός αναρχικού**») του Ντάριο Φο(46) (1926-) που δημοσιεύθηκε το 1970: Μεταφράστηκε στα αγγλικά το 1980, και ενημερώνεται συνεχώς για να κρατήσει τις σύγχρονες αναφορές αιχμηρές, είναι πλέον μια κλασική φαρσοκωμωδία. Η «εκδοχή της αστυνομίας» για τη δολοφονία που ήταν γελοία και καθόλου αστεία έχει γίνει η πρόσδεση για το χιούμορ που, στην καλύτερη περίπτωση, λέει να μην εμπιστεύεσαι αυτούς που βρίσκονται στην εξουσία, και στη χειρότερη το πόσο γενναίοι είναι όσοι ακούν κάποιον να το λέει αυτό.

ΚΑ. 1980.
Το **Hard Walls of Ego(47)** από τον **Don Bannister** (d.1986), που δημοσιεύθηκε το 1987: Μελαγχολικό μυθιστόρημα σχετικά με την αναρχική δράση και τις διαπροσωπικές σχέσεις, όπου ο Joe Telford, ένας βετεράνος αναρχοσυνδικαλιστής επιστρέφει στην ενεργό δράση και εμπλέκεται συναισθηματικά στα πράγματα.
Κορυφαία ατάκα (για την φυλακή): «*This is a right unhealthy place, this.*» («Είναι ένα εντελώς ανθυγιεινό μέρος, αυτό»).

ΚΒ. 1990 - σήμερα
Δεν υπάρχει αμφιβολία ότι οι συγγραφείς (ποιητές και πεζογράφοι), θα συνεχίσουν να βρίσκουν έμπνευση στα δραματικά γεγονότα της εξέγερσης ή στους μικρούς αγώνες της καθημερινής ζωής. Μερικές φορές το αποτέλεσμα είναι ένα μυθιστόρημα απλώς για ανάγνωση, μερικές φορές όμως μπορεί μέσω της ανάγνωσής του να γίνει κατανόηση των ιδεών και των ενεργειών των αναρχικών. Δεν υπάρχει

γράψει ένα διήγημα με τίτλο **Without a Glimmer of Remorse(27)** (που εκδόθηκε από τον οίκο Christiebooks).
1911 .
Το **The Siege of Sydney Street(28)** (γίνεται ακόμη πιο δελεαστικό και μυστηριώδες χάρη στον σκιώδη «Πέτρο τον ζωγράφο»).
Το **A Death Out Of Season** από τον **Emmanuel Litvinoff(29)** (1915 - 2011), που δημοσιεύθηκε το 1973: ο φανταστικός απολογισμός της πολιορκίας, μέρος μιας τριλογίας.

ΙΓ. 1914-1918. Το «**War to End Wars**».
The Good Soldier Svejk and his Fortunes in the World War (aka Schweik) by **Jaroslav Hasek (Ο καλός στρατιώτης Σβέικ),** του **Γιαροσλάβ Χάσεκ(30)** (1883-1923), που γράφτηκε μεταξύ 1921-1923. Συντομευμένη αγγλική έκδοση (1939), πλήρης έκδοση (1973): ο Χάσεκ (αναρχικός) δείχνει ότι αν δεν μπορείτε με μια γενική απεργία να σταματήσετε τον πόλεμο, μπορείτε τουλάχιστον να κάνετε τους αξιωματικούς να μετανιώσουν για το γεγονός ότι σας πήραν μαζί τους.

ΙΔ. 1917-1922. Η Ρωσική Επανάσταση.
Οι αναρχικοί είχαν εμπλακεί τόσο τον Φεβρουάριο όσο και τον Οκτώβριο, αλλά εκτοπίστηκαν, φυλακίστηκαν και εκτελέστηκαν από τους Μπολσεβίκους (όπως και πολλοί άλλοι εργαζόμενοι που απείλησαν την εξουσία της πρωτοπορίας των «εργαζομένων»!). Αλλά στην Ουκρανία, ο αναρχικός επαναστατικός στρατός του Nestor Makhno(31) (1888-1934) «κράτησε» περισσότερο.
Το **Discourse on the Tachanka** και το **Old man Makhno** από τον **Isaac Babel (32) (Ισαάκ Μπάμπελ)** (1894-1941): **Fighting in and writing about the Red Cavalry** («Πολεμώντας και γράφοντας για το Κόκκινο Ιππικό») (τίτλος μιας από τις συλλογές διηγημάτων του, 1926, 1929), δεν θα μπορούσε να αποφύγει να γράψει για τη *Makhnovschina* –Μαχνοβτσίνα–, τους αναρχικούς αντάρτες της Ουκρανίας. Ωστόσο, ως πιστό (και λογικό, με αίσθημα αυτό-συντήρησης) μέλος του κόμματος, θα έπρεπε να τους ειρωνευτεί, έτσι οι ιστορίες του είναι πιο χρήσιμες ως παραδείγματα παραμυθιών για τους αναρχικούς, παρά ως αφηγήσεις των γεγονότων της εποχής. Ο Μάχνο εμφανίζεται, ακόμη, στο (επίσης φανταστικό, αλλά λιγότερο συκοφαντ[illegible]) ποίημα του **John Manifold(33)** (1915-1985) **«Makhno's [illegible]sophers»**.

ΙΕ. 1920-1927. Κατασκευή ενόχων και εκτέλεση των Sacco και Vanzetti. Όπως και τα γεγονότα στο Haymarket το 1886 παρήγαγαν επίσης πολλά έργα όπως: το «**Boston**» (Βοστώνη) (γράφτηκε και δημοσιεύτηκε το 1928) από τον **Upton Sinclair(34)** (1878-1968): η άμεσα δημοσιευμένη απάντηση του Sinclair στην υπόθεση των Sacco - Vanzetti.

ΙΣΤ. 1920. Κινεζική Αναρχία
Ο **Pa Chin(35)** (ή Ba Jin: γεννημένος ως Li Feigan/Kei-

καιρία τους τον Ιούλιο του 1936.
Το **Lean Men** (1934) από τον **Ralph Bates(38)** (1899 - 2000). Ζητωκραυγές για τους χαρούμενους βρετανούς της Comintern που μπορούν να απομακρύνουν τους ισπανούς εργάτες από ανόητες ιδέες όπως ο αναρχισμός και όταν σκοτώνουν κάποιον, να βρίσκονται σε «αυτοάμυνα».
Ο Αμερικανός ποιητής **Phillip Levine(39)** (1928 -) έχει γράψει ποιήματα για τον Francisco Ferrer, τον Francisco Ascaso και τον Buenaventura Durruti. Οι συλλογές του περιλαμβάνουν τα **Not This Pig** (1968), **Red Dust** (1971), **They Feed The Lion** (1972), **1933** (1974), **On The Edge and Over** (1963/76), **The Names of the Lost** (1976), **7 Years From Somewhere Ashes** (1979), **One For The Rose** (1981), **Off The Map** (1984), **Sweet Will** (1985), **The Simple Truth** (1994), **The Mercy** (1999).

ΙΗ. 1936. Η Ισπανική Επανάσταση.
Ο **Hugo Dewar(40)** έχει ένα εξαιρετικό ποίημα, με τίτλο **Barcelona 1936 (Βαρκελώνη 1936)** για το θέμα αυτό:
They too were storming heaven
Do you think they fought in vain?
(Και αυτοί επίσης έκαναν έφοδο στον ουρανό
Πιστεύετε αλήθεια ότι αγωνίστηκαν μάταια;)
Το **Red Rose** και το **The Lover Under Another Name** από την **Ethel Mannin(41)** (1900-1984): η Έμμα Γκόλντμαν (1869-1940, το πιο ακαταμάχητο θέμα για τους μυθιστοριογράφους, τους θεατρικούς συγγραφείς κ.λπ. σε ό,τι αφορά τους αναρχικούς), γίνεται μυθιστόρημα από τον συγγραφέα ο οποίος εργάστηκε μαζί της στην οργάνωση της βοήθειας προς τους ισπανούς αναρχικούς κατά τη διάρκεια της Ισπανικής επανάστασης και του εμφυλίου πολέμου.
Το **The Man Who Killed Durruti**, από τον **Pedro de Paz(42)** (2003, 2005): ιστορικό αστυνομικό μυθιστόρημα που εξετάζει τον θάνατο του πιο γνωστού ισπανού αναρχικού στη Μαδρίτη, τον Νοέμβριο του 1936.

ΙΘ. 1960.
Τέλος εποχής στην ισπανική αναρχική αντίσταση ενάντια στον Φράνκο, με τον θάνατο του Francisco Sabate «El Quico» (1915-1960), σχεδόν το τελευταίο μέλος του δεύτερου κύματος της αντίστασης.
Το **Killing a Mouse on Sunday(43) (Σκοτώνοντας ένα ποντίκι την Κυριακή)** από τον **Emric Pressburger(44)** (1902-1988), που δημοσιεύθηκε το 1961. Γυρίστηκε σε ταινία με τον τίτλο **Behold a Pale Horse** (Ιδού ένα χλωμό άλογο). Πρόκειται για ένα χαλαρό μυθιστόρημα που βασίζεται στη ζωή και το θάνατο του Sabate, του θρυλικού αναρχικού αντάρτη. Για κάποιο λόγο, περιλαμβάνει και έναν συμπαθητικό ιερέα. Η ανάγνωσή του είναι ευκολότερη από το **Chaos and Night(45)** (Το Χάος και η νύχτα) (1964) το ζοφερό έργο του **Henry de**

Κ. 1969.
Ο Μιλανέζος αναρχικός Guiseppe Pinelli δολοφονείται από την ιταλική αστυνομία, η οποία προσπαθεί να φορτώσει τις βομβιστικές επιθέσεις των νέο-φασιστών και των μυστικών υπηρεσιών στους αναρχικούς, ως μέρος της «στρατηγικής της έντασης».
Το έργο **Accidental Death of An Anarchist** («**Ο τυχαίος θάνατος ενός αναρχικού**») του Ντάριο Φο(46) (1926-) που δημοσιεύθηκε το 1970: Μεταφράστηκε στα αγγλικά το 1980, και ενημερώνεται συνεχώς για να κρατήσει τις σύγχρονες αναφορές αιχμηρές, είναι πλέον μια κλασική φαρσοκωμωδία. Η «εκδοχή της αστυνομίας» για τη δολοφονία που ήταν γελοία και καθόλου αστεία έχει γίνει η πρόσδεση για το χιούμορ που, στην καλύτερη περίπτωση, λέει να μην εμπιστεύεσαι αυτούς που βρίσκονται στην εξουσία, και στη χειρότερη το πόσο γενναίοι είναι όσοι ακούν κάποιον να το λέει αυτό.

ΚΑ. 1980.
Το **Hard Walls of Ego(47)** από τον **Don Bannister** (d.1986), που δημοσιεύθηκε το 1987: Μελαγχολικό μυθιστόρημα σχετικά με την αναρχική δράση και τις διαπροσωπικές σχέσεις, όπου ο Joe Telford, ένας βετεράνος αναρχοσυνδικαλιστής επιστρέφει στην ενεργό δράση και εμπλέκεται συναισθηματικά στα πράγματα.
Κορυφαία ατάκα (για την φυλακή): «*This is a right unhealthy place, this*.» («Είναι ένα εντελώς ανθυγιεινό μέρος, αυτό»).

ΚΒ. 1990 - σήμερα
Δεν υπάρχει αμφιβολία ότι οι συγγραφείς (ποιητές και πεζογράφοι), θα συνεχίσουν να βρίσκουν έμπνευση στα δραματικά γεγονότα της εξέγερσης ή στους μικρούς αγώνες της καθημερινής ζωής. Μερικές φορές το αποτέλεσμα είναι ένα μυθιστόρημα απλώς για ανάγνωση, μερικές φορές όμως μπορεί μέσω της ανάγνωσής του να γίνει κατανόηση των ιδεών και των ενεργειών των αναρχικών. Δεν υπάρχει αμφιβολία ότι μια ευρύτερη έρευνα (ή δύο μήνες με μια γραφομηχανή) θα μπορούσε να διευρύνει τον κατάλογο των παραπάνω γεγονότων.

Μετάφραση-Απόδοση Κ.

Σημειώσεις-Παραπομπές

25. Τίτλος **Men in Prison**. Μεταφράστηκε με εισαγωγή από τον Richard Greeman / Συγγραφέας Victor Serge
Εκδόθηκε 1969 / Μέγεθος 256 σελίδες
Και πιο πρόσφατη
Τίτλος **Men in Prison** / Spectre Series / Συγγραφέας Victor Serge / Μεταφράστηκε από τον Richard Greeman
Εκδότης PM Press, 2014 / ISBN 1604867361, 9781604867367

Μέγεθος 320 σελίδες
26. Τίτλος **Birth of our power** / Συγγραφέας Victor Serge
Έκδοση εικονογραφημένη, ανατύπωση
Εκδότης Writers and Readers Pub. Cooperative, 1977
Πρωτότυπο από Πολιτειακό Πανεπιστήμιο της Πενσυλβανίας
Ψηφιοποιήθηκε στις 6 Μαΐου 2011
ISBN 0904613496, 9780904613490
Μέγεθος 289 σελίδες
27. Τίτλος **Without a Glimmer of Remorse**
Συγγραφέας Pino Cacucci / Μεταφράστηκε από Paul Sharkey / Εικονογραφήθηκε από Flavio Costantini / Έκδοση εικονογραφημένη / Εκδότης Christie Books, 2006
Πρωτότυπο από το Πανεπιστήμιο του Μίτσιγκαν
Ψηφιοποιήθηκε στις 16 Μαΐου 2008
ISBN 1873976283, 9781873976289 / Μέγεθος 364 σελίδες
28. Η **πολιορκία της Sidney Street**, γνωστή ως «**μάχη του Στέπνευ**», ήταν μια περιβόητη συμπλοκή στο Ήστ Εντ (East End) του Λονδίνου στις 3 Ιανουαρίου 1911. Προηγήθηκαν οι δολοφονίες Houndsditch και η αυλαία έπεσε με τον θάνατο δύο μελών συμμορίας διαρρηκτών και διεθνών αναρχικών με επικεφαλής, λέγεται, τον Peter Piatkow (Πήτερ Πιατκόβ), γνωστό και ως «Πέτρος ο ζωγράφος» και προκάλεσε μια σημαντική πολιτική διαμάχη σχετικά με τη συμμετοχή του (στη συνέχεια υπουργού Εσωτερικών) Ουίνστον Τσώρτσιλ.
29. **Emanuel Litvinoff** (5 Μαΐου 1915 - 24 Σεπτεμβρίου 2011). Βρετανός συγγραφέας, ποιητής, συγγραφέας θεατρικών έργων.
30. Ο **Γιάροσλαβ Χάσεκ** ήταν Τσέχος σατιρικός συγγραφέας. Γεννήθηκε στις 30 Απριλίου 1883 και πέθανε στις 3 Ιανουαρίου 1923. Έζησε σε μια εποχή που η Πράγα ήταν ένα κέντρο λογοτεχνίας με σήμερα παγκοσμίως γνωστά ονόματα όπως ο Φραντς Κάφκα και ο Μαξ Μπροντ. Ο Χάσεκ εργάστηκε με επιτυχία για εφημερίδες και περιοδικά, γράφοντας σατιρικές ιστορίες και άρθρα. Ως συγγραφέας συνδύασε την απλή λαϊκή γλώσσα με την περιγραφή πολύπλοκων λεπτομερειών. Λίγοι αναγνώρισαν την ποιότητα στα έργα του. Οι περισσότεροι συνάδελφοί του πίστευαν ότι τα έργα του ήταν ένα επιφανειακό φαινόμενο. Από το 1910 εργάστηκε για το ζωολογικό περιοδικό Svet zvírat (Ο Κόσμος τον Ζώων). Περιγράφοντας ανύπαρκτα ζώα έφερε μεγάλη αναταραχή στους ειδικούς. Το αποκορύφωμα ήταν άρθρα όπως η περιγραφή μεθυσμένων παπαγάλων και η ανακάλυψη της προϊστορικής ψείρας.

Το σημαντικότερο έργο του είναι το αντιπολεμικό μυθιστόρημα με τον τίτλο *Ο Καλός Στρατιώτης Σβέικ*. Το βιβλίο αποτελεί αντίδραση στα γεγονότα του Α΄ Παγκόσμιου Πολέμου και έχει μεταφραστεί σε 58 γλώσσες. Το μυθιστόρημα αναφέρεται στην ιστορία ενός απλού και ασήμαντου ανθρώπου που προσπαθεί να ξεφύγει από τον πόλεμο. Η σχολαστική πραγματοποίηση των στρατιωτικών εντολών αποκαλύπτει τον παραλογισμό και την γελοιότητα του συστήματος. Αυτό το έργο θεωρείται κλασσικό αριστούργημα της παγκόσμιας λογοτεχνίας και βρίσκεται συχνά μέσα σε καταλόγους των 100 καλύτερων βιβλίων.
31. Ο **Νέστορ Μάχνο Ιβάνοβιτς**, γνωστός και ως «Batko» («Πατέρας»), (7 Νοεμβρίου 1888 - 6 Ιουλίου 1934) ήταν Ουκρανός επαναστάτης αναρχοκομμουνιστής και διοικητής ενός ανεξάρτη- Γερμανία, όπου εργάστηκε σε εκδόσεις. Διετέλεσε κατάσκοπος για την Μ. Βρετανία στον Β΄ Παγκόσμιο Πόλεμο. Επέστρεψε στην Αυστραλία το 1949. Πέθανε στο Μπρίσμπεϊν.
34. **Upton Beall Sinclair, Jr.** (20 Σεπτεμβρίου 1878 - 25 Νοεμβρίου 1968). Αμερικανός συγγραφέας, έγραψε γύρω στα 100 έργα, σε πολλά διαφορετικά είδη συγγραφικού ύφους. Το 1943 κέρδισε το βραβείο Πούλιτζερ.
35. **Pa Chin.** Γεννήθηκε στην Chengdu του Σετσουάν, στις 25 Νοεμβρίου 1904, πέθανε στην Σανγκάη στις 17 Οκτωβρίου 2005. Υπήρξε πολυγραφότατος. Επιρροές του ήταν τα έργα των Émile Zola, Ivan Turgenev, Alexandr Herzen, Anton Chekhov και Emma Goldman. Έλαβε το βραβείο Asian Culture Prize το 1990. Ο αστεροειδής 8315 Bajin πήρε το όνομά του προς τιμήν του.
Έργα του που έχουν μεταφραστεί στα αγγλικά:
(1954) Living Amongst Heroes. Beijing: Foreign Language Press.
(1958) The Family. [trans. Sidney Shapiro] Beijing: Foreign Language Press.
(1959) A battle for life: a full record of how the life of steel worker, Chiu Tsai-kang, was saved in the Shanghai Kwangrze Hospital. Beijing: Foreign Language Press.
(1978) Cold Nights [trans. Nathan K. Mao and Liu Ts'un-yan] Hong Kong: Chinese University press.
(1984) Random Thoughts [trans. Germie Barm&ecute;] Hong Kong: Joint Publishing Company. (Partial translation of Suizianglu)
(1988) Selected works of Ba Jin [trans. Sidney Shapiro and Jock Hoe] Beijing: Foreign Language Press. (Includes The Family, Autumn in Spring, Garden of Repose, Bitter Cold Nights)
(1999) Ward Four: A Novel of Wartime China [trans. Haili Kong and Howard Goldblatt]. San Francisco: China Books & Periodicals, Inc.
(2005) «How to Build a Society of Genuine Freedom and Equality»(1921), «Patriotism and the Road to Happiness for the Chinese»(1921) and «Anarchism and the Question of Practice»(1927) in Anarchism: A Documentary History of Libertarian Ideas, Volume 1: From Anarchy to Anarchism (300CE-1939), ed. Robert Graham. Montreal: Black Rose Books, 2005.
Ba Jin Συλλογές
Arzybasheff, M. (1927). «Morning Shadows?» in Tales of the Revolution. Tr. Percy Pinkerton. New York Huebsch.
(1927). «Workingman Shevyrev.» in Tales of the Revolution, tr. Percy Pinkerton. New York: Huebsch.
36. **Leo Malet**. Γάλλος συγγραφέας αστυνομικών μυθιστορημάτων και σουρεαλιστής, συνδέθηκε τη δεκαετία του '30 με τους André Breton, René Magritte and Yves Tanguy, μεταξύ άλλων. Εκείνη την περίοδο εξέδωσε και πολλά ποιήματα.
37. **Ramón José Sender Garcés** (3 Φεβρουαρίου 1901 - 16 Ιανουαρίου 1982). Ισπανός συγγραφέας και δημοσιογράφος.
38. **Ralph Bates** (3 Νοεμβρίου 1899 - 26 Νοεμβρίου 2000). Βρετανός συγγραφέας. Συνελήφθη για λίγο γιατί μετέφερε όπλα από τη Γαλλία στην Ισπανία τον Φεβρουάριο του 1937. Επιστρέφοντας, μετακόμισε στην Μαδρίτη, όπου ίδρυσε την εφημερίδα της Διεθνούς Ταξιαρχίας «The Volunteer for Liberty».
Τα τελευταία χρόνια της ζωής όταν πήρε σύνταξη μετακόμισε Black Narcissus - Ο Μαύρος Νάρκισσος (1947)
A Matter of Life and Death - Ζήτημα Ζωής και Θανάτου (1946)
49th Parallel - Επιτάφιος για έναν Κατάσκοπο (1943) (πήρε Όσκαρ)
The Life and Death of Colonel Blimp - Αξέχαστη Μορφή (1943)
45. Τίτλος **Chaos and Night**; Μετάφραση από τα γαλλικά από τον Terence Kilmartin, με εισαγωγή από τον Peter Quennell / Συγγραφέας Henry de Montherlant / Εκδότης Weidenfeld, 1964 / Μέγεθος 254 σελίδες
Και πιο πρόσφατα
Εκδότης New York Review Books, 2009
ISBN 159017304X, 9781590173046 / Μέγεθος 235 σελίδες
46. Ο **Ντάριο Φο** (24 Μαρτίου 1926 -) είναι ένας Ιταλός θεατρικός συγγραφέας, ευθυμογράφος, ηθοποιός, θεατρικός σκηνοθέτης και συνθέτης. Πήρε το βραβείο Νόμπελ λογοτεχνίας το 1997. Χρησιμοποιεί τεχνικές της κομέντια ντελ' άρτε και συνεργάζεται στενά με τη σύζυγό του Φράνκα Ράμε.
Έργα.
Δάχτυλο στο μάτι (Il dito nell'occhio, 1953)
Οι Αρχάγγελοι δεν Παίζουν Φλίπερ (Gli arcangeli non giocano a flipper, 1959)
Είχε δυο Πιστόλια (με Άσπρα και Μαύρα Μάτια) (Aveva due pistole dagli occhi bianchi e neri, 1960)
Αυτός που Κλέβει ένα Πόδι Έχει Τύχη στην Αγάπη (Chi ruba un piede e fortunato in amore, 1961
Η Μεγάλη Παντομίμα («Grande pantomime con bandiere e pupazzi piccolo I medi»), 1968
Μίστερο Μπούφο (Mistero Buffo, 1969)
Ο Εργάτης Ξέρει 300 Λέξεις το Αφεντικό 1000, Γι' αυτό Είναι Αφεντικό (L'operaio conosce 300 parole il padrone 1000 per queato lui e il padrone, 1969)
Ο Τυχαίος Θάνατος ενός Αναρχικού (Morte accidentale di un anarchico, 1970)
Φενταγίν (Fedayin, 1971)
Δεν Πληρώνω! Δεν Πληρώνω! (Non si paga, non si paga!, 1974)
Η Μαριχουάνα της Μαμάς Είναι πιο Γλυκιά (La marijuana della mamma e la piu bella, 1976)
Όλο Σπίτι, Κρεβάτι κι Εκκλησία (Tutti casa letto e chiesa, 1977)
Η Ιστορία μιας Τίγρης κι Άλλες Ιστορίες (Storia della tigre et altre storie, 1978)
Η Όπερα του Ζητιάνου, (L'opera dello sghignazzo, 1981)
Μια Μάνα (Una madre, 1982)
Το Ανοιχτό Ζευγάρι (Coppio aperta, 1983)
Ελισάβετ: Γυναίκα Κατά Λάθος (Quasi per caso una donna: Elisabetta, 1984)
Το Ημερολόγιο της Εύας (Diario di Eva, 1984)
Ένας Ήταν Γυμνός κι ο Άλλος Φόραγε Φράκο (L'uomo nudo e l'uomo in frak, 1985)
Ο Πάπας και η Μάγισσα (Il papa e la strega, 1989)
Ο Ανώμαλος Δικέφαλος (L'anomalo Bicefalo, 2003)
47. Τίτλος **Hard Walls of Ego**
Συγγραφέας Don Bannister / Εκδότης Secker & Warburg, 1987 / ISBN 0436032775, 9780436032776 / Μέγεθος 235 σελίδες

28. Η πολιορκία της Sidney Street, γνωστή ως «μάχη του Στέπνευ», ήταν μια περιβόητη συμπλοκή στο Ήστ Εντ (East End) του Λονδίνου στις 3 Ιανουαρίου 1911. Προηγήθηκαν οι δολοφονίες Houndsditch και η αυλαία έπεσε με τον θάνατο δύο μελών συμμορίας διαρρηκτών και διεθνών αναρχικών με επικεφαλής, λέγεται, τον Peter Piatkow (Πήτερ Πιατκόβ), γνωστό και ως «Πέτρος ο ζωγράφος» και προκάλεσε μια σημαντική πολιτική διαμάχη σχετικά με τη συμμετοχή του (στη συνέχεια υπουργού Εσωτερικών) Ουίνστον Τσώρτσιλ.

29. **Emanuel Litvinoff** (5 Μαΐου 1915 - 24 Σεπτεμβρίου 2011). Βρετανός συγγραφέας, ποιητής, συγγραφέας θεατρικών έργων.

30. Ο **Γιάροσλαβ Χάσεκ** ήταν Τσέχος σατιρικός συγγραφέας. Γεννήθηκε στις 30 Απριλίου 1883 και πέθανε στις 3 Ιανουαρίου 1923. Έζησε σε μια εποχή που η Πράγα ήταν ένα κέντρο λογοτεχνίας με σήμερα παγκοσμίως γνωστά ονόματα όπως ο Φραντς Κάφκα και ο Μαξ Μπροντ. Ο Χάσεκ εργάστηκε με επιτυχία για εφημερίδες και περιοδικά, γράφοντας σατιρικές ιστορίες και άρθρα. Ως συγγραφέας συνδύασε την απλή λαϊκή γλώσσα με την περιγραφή πολύπλοκων λεπτομερειών. Λίγοι αναγνώρισαν την ποιότητα στα έργα του. Οι περισσότεροι συνάδελφοί του πίστευαν ότι τα έργα του ήταν ένα επιφανειακό φαινόμενο. Από το 1910 εργάστηκε για το ζωολογικό περιοδικό Svet zvírat (Ο Κόσμος τον Ζώων). Περιγράφοντας ανύπαρκτα ζώα έφερε μεγάλη αναταραχή στους ειδικούς. Το αποκορύφωμα ήταν άρθρα όπως η περιγραφή μεθυσμένων παπαγάλων και η ανακάλυψη της προϊστορικής ψείρας.

Το σημαντικότερο έργο του είναι το αντιπολεμικό μυθιστόρημα με τον τίτλο *Ο Καλός Στρατιώτης Σβέικ*. Το βιβλίο αποτελεί αντίδραση στα γεγονότα του Α΄ Παγκόσμιου Πολέμου και έχει μεταφραστεί σε 58 γλώσσες. Το μυθιστόρημα αναφέρεται στην ιστορία ενός απλού και ασήμαντου ανθρώπου που προσπαθεί να ξεφύγει από τον πόλεμο. Η σχολαστική πραγματοποίηση των στρατιωτικών εντολών αποκαλύπτει τον παραλογισμό και την γελοιότητα του συστήματος. Αυτό το έργο θεωρείται κλασσικό αριστούργημα της παγκόσμιας λογοτεχνίας και βρίσκεται συχνά μέσα σε καταλόγους των 100 καλύτερων βιβλίων.

31. Ο **Νέστορ Μάχνο Ιβάνοβιτς**, γνωστός και ως «Batko» («Πατέρας»), (7 Νοεμβρίου 1888 - 6 Ιουλίου 1934) ήταν Ουκρανός επαναστάτης αναρχοκομμουνιστής και διοικητής ενός ανεξάρτητου στρατού αναρχικών στην Ουκρανία κατά τη διάρκεια του Ρωσικού Εμφύλιου Πολέμου.

Ως διοικητής του Επαναστατικού εξεγερσιακού Στρατού της Ουκρανίας, πιο συχνά αναφέρεται ως Μαχνοβτσίνα, ο Μάχνο οδήγησε ένα στράτευμα ανταρτών κατά τη διάρκεια του Ρωσικού Εμφύλιου Πολέμου. Ο Μάχνο πολέμησε όλες τις δυνάμεις που επιχείρησαν να επιβάλουν οποιαδήποτε εξωτερική αρχή, πάνω από τη νότια Ουκρανία, μαχόμενος διαδοχικά τους Ουκρανούς Εθνικιστές, την Κατοχή της αυτοκρατορικής Γερμανίας και της Αυστροουγγαρίας, την Δημοκρατία του Χέτμαν, τον Λευκό Στρατό, τον Κόκκινο Στρατό, και άλλες μικρότερες δυνάμεις υπό την ηγεσία των Ουκρανών Αταμάνων. Ο Μάχνο και το κίνημά του επανειλημμένα επιχείρησαν να αναδιοργανώσουν τη ζωή στο Γκιουλάι-Πολιέ, περιοχή κατά μήκος των αναρχοκομμουνιστικών γραμμών, ωστόσο, οι διαταραχές του εμφυλίου πολέμου απέκλεισαν οποιαδήποτε μακροπρόθεσμα κοινωνικά πειράματα. Παρά το γεγονός ότι ο Μάχνο θεωρούσε τους Μπολσεβίκους απειλή για την ανάπτυξη μιας αναρχικής ελεύθερης περιοχής στο εσωτερικό της Ουκρανίας, δύο φορές τέθηκε σε στρατιωτικές συμμαχίες μαζί τους για να νικήσει το Λευκό Στρατό. Στον απόηχο της τελικής ήττας του Λευκού Στρατού, το Νοέμβριο του 1920, οι Μπολσεβίκοι ξεκίνησαν μια στρατιωτική εκ-

(1958) The Family. [trans. Sidney Shapiro] Beijing: Foreign Language Press.

(1959) A battle for life: a full record of how the life of steel worker, Chiu Tsai-kang, was saved in the Shanghai Kwangrze Hospital. Beijing: Foreign Language Press.

(1978) Cold Nights [trans. Nathan K. Mao and Liu Ts'un-yan] Hong Kong: Chinese University press.

(1984) Random Thoughts [trans. Germie Barm&ecute;] Hong Kong: Joint Publishing Company. (Partial translation of Suizianglu)

(1988) Selected works of Ba Jin [trans. Sidney Shapiro and Jock Hoe] Beijing: Foreign Language Press. (Includes The Family, Autumn in Spring, Garden of Repose, Bitter Cold Nights)

(1999) Ward Four: A Novel of Wartime China [trans. Haili Kong and Howard Goldblatt]. San Francisco: China Books & Periodicals, Inc.

(2005) «How to Build a Society of Genuine Freedom and Equality»(1921), «Patriotism and the Road to Happiness for the Chinese»(1921) and «Anarchism and the Question of Practice»(1927) in Anarchism: A Documentary History of Libertarian Ideas, Volume 1: From Anarchy to Anarchism (300CE-1939), ed. Robert Graham. Montreal: Black Rose Books, 2005.

Ba Jin Συλλογές

Arzybasheff, M. (1927). «Morning Shadows?» in Tales of the Revolution. Tr. Percy Pinkerton. New York Huebsch.

(1927). «Workingman Shevyrev.» in Tales of the Revolution, tr. Percy Pinkerton. New York: Huebsch.

36. **Leo Malet**. Γάλλος συγγραφέας αστυνομικών μυθιστορημάτων και σουρεαλιστής, συνδέθηκε τη δεκαετία του '30 με τους André Breton, René Magritte and Yves Tanguy, μεταξύ άλλων. Εκείνη την περίοδο εξέδωσε και πολλά ποιήματα.

37. **Ramón José Sender Garcés** (3 Φεβρουαρίου 1901 - 16 Ιανουαρίου 1982). Ισπανός συγγραφέας και δημοσιογράφος.

38. **Ralph Bates** (3 Νοεμβρίου 1899 - 26 Νοεμβρίου 2000). Βρετανός συγγραφέας. Συνελήφθη για λίγο γιατί μετέφερε όπλα από τη Γαλλία στην Ισπανία τον Φεβρουάριο του 1937. Επιστρέφοντας, μετακόμισε στην Μαδρίτη, όπου ίδρυσε την εφημερίδα της Διεθνούς Ταξιαρχίας «The Volunteer for Liberty».

Τα τελευταία χρόνια της ζωής όταν πήρε σύνταξη μετακόμισε με τη γυναίκα του στην Νάξο. Πέθανε στο Μανχάταν το 2000.

Έργα:

Sierra (1933) / The Lean Men (1935) / Schubert (1935)

The Olive Field (1936) / Rainbow Fish (1937)

The Miraculous Horde and Other Stories (Jonathan Cape, 1939) (Expanded US ed as Sirocco and Other Stories, 1939)

The Undiscoverables (1939) / The Fields of Paradise (1941)

The Dolphin in the Wood (1950)

39. **Philip Levine** (γεννήθηκε στις 10 Ιανουαρίου του 1928, στο Ντιτρόιτ του Μίσιγκαν). Έχει πάρει βραβείο Πούλιτζερ. Είναι γνωστός για τα ποιήματά του για την εργατική τάξη του Ντιτρόιτ. Καθηγητής για πάνω από τριάντα χρόνια στο τμήμα αγγλικής του California State University, στο Fresno, και σε άλλα πανεπιστήμια. Τιμήθηκε πρόσφατα με τον τίτλο του Poet Laureate των ΗΠΑ για το έτος 2011-2012.

40. **Hugo Dewar**, τροτσκιστής ακτιβιστής, καθηγητής σε τμήματα ενηλίκων, συνιδρυτής της Marxist League το 1930, γράφτηκε στο ΚΚ το 1931, αλλά διαγράφτηκε ένα χρόνο αργότερα. Ήταν ένας από τους ιδρυτές της Communist League το 1932.

41. **Ethel Edith Mannin** (6 Οκτωβρίου 1900 - 5 Δεκεμβρίου 1984) πολυγραφότατη δημοφιλής βρετανίδα συγγραφέας. Γεννήθηκε στο Λονδίνο, είχε Ιρλανδικές ρίζες.

...γάζεται στενά με τη σύζυγό του Φράνκα Ράμε.

Έργα.

Δάχτυλο στο μάτι (Il dito nell'occhio, 1953)

Οι Αρχάγγελοι δεν Παίζουν Φλίπερ (Gli arcangeli non giocano a flipper, 1959)

Είχε δυο Πιστόλια (με Άσπρα και Μαύρα Μάτια) (Aveva due pistole dagli occhi bianchi e neri, 1960)

Αυτός που Κλέβει ένα Πόδι Έχει Τύχη στην Αγάπη (Chi ruba un piede e fortunato in amore, 1961

Η Μεγάλη Παντομίμα («Grande pantomime con bandiere e pupazzi piccolo I medi»), 1968

Μίστερο Μπούφο (Mistero Buffo, 1969)

Ο Εργάτης Ξέρει 300 Λέξεις το Αφεντικό 1000, Γι' αυτό Είναι Αφεντικό (L'operaio conosce 300 parole il padrone 1000 per queato lui e il padrone, 1969)

Ο Τυχαίος Θάνατος ενός Αναρχικού (Morte accidentale di un anarchico, 1970)

Φενταγίν (Fedayin, 1971)

Δεν Πληρώνω! Δεν Πληρώνω! (Non si paga, non si paga!, 1974)

Η Μαριχουάνα της Μαμάς Είναι πιο Γλυκιά (La marijuana della mamma e la piu bella, 1976)

Όλο Σπίτι, Κρεβάτι κι Εκκλησία (Tutti casa letto e chiesa, 1977)

Η Ιστορία μιας Τίγρης κι Άλλες Ιστορίες (Storia della tigre et altre storie, 1978)

Η Όπερα του Ζητιάνου, (L'opera dello sghignazzo, 1981)

Μια Μάνα (Una madre, 1982)

Το Ανοιχτό Ζευγάρι (Coppio aperta, 1983)

Ελισάβετ: Γυναίκα Κατά Λάθος (Quasi per caso una donna: Elisabetta, 1984)

Το Ημερολόγιο της Εύας (Diario di Eva, 1984)

Ένας Ήταν Γυμνός κι ο Άλλος Φόραγε Φράκο (L'uomo nudo e l'uomo in frak, 1985)

Ο Πάπας και η Μάγισσα (Il papa e la strega, 1989)

Ο Ανώμαλος Δικέφαλος (L'anomalo Bicefalo, 2003)

47. Τίτλος **Hard Walls of Ego**

Συγγραφέας Don Bannister / Εκδότης Secker & Warburg, 1987 / ISBN 0436032775, 9780436032776 / Μέγεθος 235 σελίδες

θρα όπως η περιγραφή μεθυσμένων παπαγάλων και η ανακάλυψη της προϊστορικής ψείρας.

Το σημαντικότερο έργο του είναι το αντιπολεμικό μυθιστόρημα με τον τίτλο *Ο Καλός Στρατιώτης Σβέικ*. Το βιβλίο αποτελεί αντίδραση στα γεγονότα του Α΄ Παγκόσμιου Πολέμου και έχει μεταφραστεί σε 58 γλώσσες. Το μυθιστόρημα αναφέρεται στην ιστορία ενός απλού και ασήμαντου ανθρώπου που προσπαθεί να ξεφύγει από τον πόλεμο. Η σχολαστική πραγματοποίηση των στρατιωτικών εντολών αποκαλύπτει τον παραλογισμό και την γελοιότητα του συστήματος. Αυτό το έργο θεωρείται κλασσικό αριστούργημα της παγκόσμιας λογοτεχνίας και βρίσκεται συχνά μέσα σε καταλόγους των 100 καλύτερων βιβλίων.

31. Ο **Νέστορ Μάχνο Ιβάνοβιτς**, γνωστός και ως «Batko» («Πατέρας»), (7 Νοεμβρίου 1888 - 6 Ιουλίου 1934) ήταν Ουκρανός επαναστάτης αναρχοκομμουνιστής και διοικητής ενός ανεξάρτητου στρατού αναρχικών στην Ουκρανία κατά τη διάρκεια του Ρωσικού Εμφύλιου Πολέμου.

Ως διοικητής του Επαναστατικού εξεγερσιακού Στρατού της Ουκρανίας, πιο συχνά αναφέρεται ως Μαχνοβτσίνα, ο Μάχνο οδήγησε ένα στράτευμα ανταρτών κατά τη διάρκεια του Ρωσικού Εμφύλιου Πολέμου. Ο Μάχνο πολέμησε όλες τις δυνάμεις που επιχείρησαν να επιβάλουν οποιαδήποτε εξωτερική αρχή, πάνω από τη νότια Ουκρανία, μαχόμενος διαδοχικά τους Ουκρανούς Εθνικιστές, την Κατοχή της αυτοκρατορικής Γερμανίας και της Αυστροουγγαρίας, την Δημοκρατία του Χέτμαν, τον Λευκό Στρατό, τον Κόκκινο Στρατό, και άλλες μικρότερες δυνάμεις υπό την ηγεσία των Ουκρανών Αταμάνων. Ο Μάχνο και το κίνημά του επανειλημμένα επιχείρησαν να αναδιοργανώσουν τη ζωή στο Γκιουλάι-Πολιέ, περιοχή κατά μήκος των αναρχοκομμουνιστικών γραμμών, ωστόσο, οι διαταραχές του εμφυλίου πολέμου απέκλεισαν οποιαδήποτε μακροπρόθεσμα κοινωνικά πειράματα. Παρά το γεγονός ότι ο Μάχνο θεωρούσε τους Μπολσεβίκους απειλή για την ανάπτυξη μιας αναρχικής ελεύθερης περιοχής στο εσωτερικό της Ουκρανίας, δύο φορές τέθηκε σε στρατιωτικές συμμαχίες μαζί τους για να νικήσει το Λευκό Στρατό. Στον απόηχο της τελικής ήττας του Λευκού Στρατού, το Νοέμβριο του 1920, οι Μπολσεβίκοι ξεκίνησαν μια στρατιωτική εκστρατεία εναντίον του Μάχνο, η οποία ολοκληρώθηκε με τη διαφυγή του πέρα από τα σύνορα της Ρουμανίας τον Αύγουστο του 1921. Μετά από μια σειρά φυλακίσεων και δραπετεύσεων, ο Μάχνο τελικά εγκαταστάθηκε στο Παρίσι με τη σύζυγό του Γκαλίνα του και την κόρη του Γιέλενα. Στην εξορία ο Μάχνο έγραψε τρεις τόμους των απομνημονευμάτων του.

Ο Μάχνο πέθανε στην εξορία στην ηλικία των 45 από φυματίωση. Επίσης, πιστώνεται την εφεύρεση της Τατσάνκα (tachanka), ενός κάρου που έφερε τοποθετημένο ένα βαρύ πολυβόλο.

32. **Isaak Emmanuilovich Babel** (13 Ιουλίου1894 - 27 Ιανουαρίου 1940). Ρώσος δημοσιογράφος, μεταφραστής συγγραφέας. Εκτελέστηκε από το καθεστώς του Στάλιν, μετά από βασανιστήρια όπου «ομολόγησε» την συμπάθειά του στον Τρότσκι.

33. **John Streeter Manifold** (21 Απριλίου 1915 - 19 Απριλίου 1985). Αυστραλός ποιητής και κριτικός. Γεννήθηκε στην Μελβούρνη. Σπούδαζε στο Jesus College του Κέιμπριτζ, όπου όσο βρίσκονταν εκεί υπήρξε μέλος του ΚΚ Μ.Βρετανίας. Έπειτα έζησε στην Revolution. Tr. Percy Pinkerton. New York Huebsch. (1927). «Workingman Shevyrev.» in Tales of the Revolution, tr. Percy Pinkerton. New York: Huebsch.

36. **Leo Malet**. Γάλλος συγγραφέας αστυνομικών μυθιστορημάτων και σουρεαλιστής, συνδέθηκε τη δεκαετία του '30 με τους André Breton, René Magritte and Yves Tanguy, μεταξύ άλλων. Εκείνη την περίοδο εξέδωσε και πολλά ποιήματα.

37. **Ramón José Sender Garcés** (3 Φεβρουαρίου 1901 - 16 Ιανουαρίου 1982). Ισπανός συγγραφέας και δημοσιογράφος.

38. **Ralph Bates** (3 Νοεμβρίου 1899 - 26 Νοεμβρίου 2000). Βρετανός συγγραφέας. Συνελήφθη για λίγο γιατί μετέφερε όπλα από τη Γαλλία στην Ισπανία τον Φεβρουάριο του 1937. Επιστρέφοντας, μετακόμισε στην Μαδρίτη, όπου ίδρυσε την εφημερίδα της Διεθνούς Ταξιαρχίας «The Volunteer for Liberty».
Τα τελευταία χρόνια της ζωής όταν πήρε σύνταξη μετακόμισε με τη γυναίκα του στην Νάξο. Πέθανε στο Μανχάταν το 2000.
Έργα:
Sierra (1933) / The Lean Men (1935) / Schubert (1935)
The Olive Field (1936) / Rainbow Fish (1937)
The Miraculous Horde and Other Stories (Jonathan Cape, 1939)
(Expanded US ed as Sirocco and Other Stories, 1939)
The Undiscoverables (1939) / The Fields of Paradise (1941)
The Dolphin in the Wood (1950)

39. **Philip Levine** (γεννήθηκε στις 10 Ιανουαρίου του 1928, στο Ντιτρόιτ του Μίσιγκαν). Έχει πάρει βραβείο Πούλιτζερ. Είναι γνωστός για τα ποιήματά του για την εργατική τάξη του Ντιτρόιτ. Καθηγητής για πάνω από τριάντα χρόνια στο τμήμα αγγλικής του California State University, στο Fresno, και σε άλλα πανεπιστήμια. Τιμήθηκε πρόσφατα με τον τίτλο του Poet Laureate των ΗΠΑ για το έτος 2011-2012.

40. **Hugo Dewar**, τροτσκιστής ακτιβιστής, καθηγητής σε τμήματα ενηλίκων, συνιδρυτής της Marxist League το 1930, γράφτηκε στο ΚΚ το 1931, αλλά διαγράφτηκε ένα χρόνο αργότερα. Ήταν ένας από τους ιδρυτές της Communist League το 1932.

41. **Ethel Edith Mannin** (6 Οκτωβρίου 1900 - 5 Δεκεμβρίου 1984) πολυγραφότατη δημοφιλής βρετανίδα συγγραφέας. Γεννήθηκε στο Λονδίνο, είχε Ιρλανδικές ρίζες.

42. **Pedro de Paz**, ισπανός συγγραφέας (γεννήθηκε στη Μαδρίτη, στις 26 Οκτωβρίου 1969).

43. Τίτλος **Killing a mouse on Sunday**
Συγγραφέας Emeric Pressburger / Εκδότης Harcourt, Brace & World, 1961 / Πρωτότυπο από Πολιτειακό Πανεπιστήμιο της Πενσυλβάνια / Ψηφιοποιήθηκε στις 7 Δεκ. 2010
Μέγεθος 180 σελίδες

44. **Pressburger, Emeric**, γεννηθείς: Imre Jozsef Emmerich Pressburger, στις 5 Δεκεμβρίου 1902, στο Miskolc, της τότε Αυστροουγγαρίας (σημερινή Ουγγαρία), πέθανε στις 5 Φεβρουαρίου 1988.
Ταινίες
I'll Met by Moonlight - Η Απαγωγή του Στρατηγού Κράιπε (1957)
The Battle of the River Plate - Φον Σπέε, το Καταδρομικό Φάντασμα (1956)
The Tales of Hoffmann - Τα Παραμύθια του Χόφμαν (1951)
The Red Shoes - Τα Κόκκινα Παπούτσια (1949)

storie, 1978)
Η Όπερα του Ζητιάνου, (L'opera dello sghignazzo, 1981)
Μια Μάνα (Una madre, 1982)
Το Ανοιχτό Ζευγάρι (Coppio aperta, 1983)
Ελισάβετ: Γυναίκα Κατά Λάθος (Quasi per caso una donna: Elisabetta, 1984)
Το Ημερολόγιο της Εύας (Diario di Eva, 1984)
Ένας Ήταν Γυμνός κι ο Άλλος Φόραγε Φράκο (L'uomo nudo e l'uomo in frak, 1985)
Ο Πάπας και η Μάγισσα (Il papa e la strega, 1989)
Ο Ανώμαλος Δικέφαλος (L'anomalo Bicefalo, 2003)

47. Τίτλος **Hard Walls of Ego**
Συγγραφέας Don Bannister / Εκδότης Secker & Warburg, 1987 / ISBN 0436032775, 9780436032776 / Μέγεθος 235 σελίδες

ΟΙ ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΤΗΣ ΑΝΑΡΧΙΚΗΣ ΑΡΧΕΙΟΘΗΚΗΣ

Επειδή έχει ζητηθεί από νέους συντρόφους και συντρόφισσες κατάλογος των εκδόσεών μας τις παραθέτουμε για να διευκολυνθούν όλοι όσοι επιθυμούν να γνωρίζουν ή να προμηθευθούν κάποια από τις εκδόσεις μας. Στο άμεσο μέλλον θα βελτιώσουμε την παρουσίαση των εκδόσεών μας.

ΕΦΗΜΕΡΙΔΕΣ

1. Η αναρχική εφημερίδα **ΕΞΕΓΕΡΣΗ**, (41 τεύχη) τιμή τεύχους 1 ευρώ

2. Η μηνιαία πανελλαδική αναρχική εφημερίδα ***Διαδρομή Ελευθερίας***, τεύχη 1-135 (συνεχίζεται) τιμή φύλλου 1 ευρώ

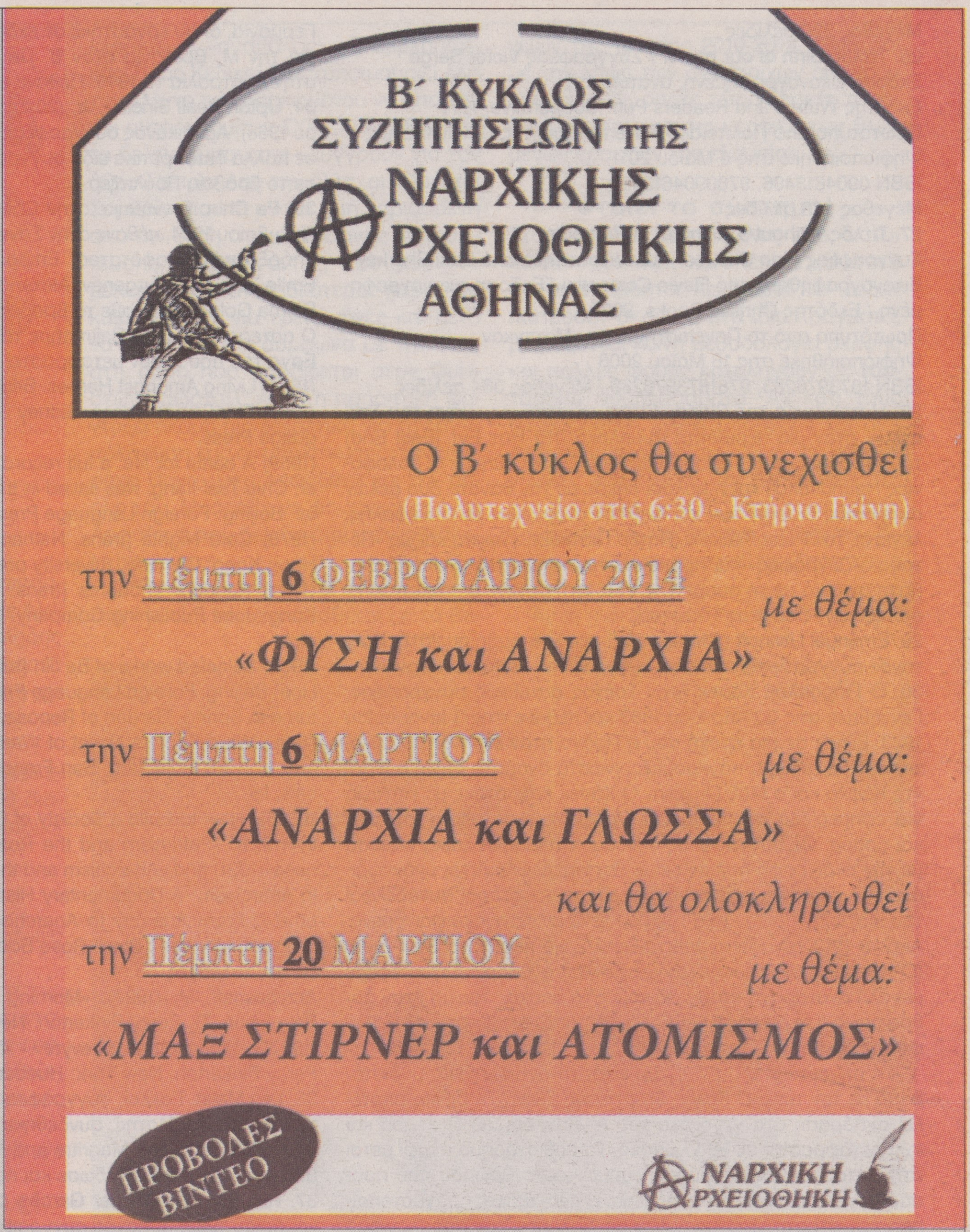
Η ΔΙΑΔΡΟΜΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ διατίθεται και σε δερματόδετους τόμους ανά 25 φύλλα, στην τιμή των 35 ευρώ

ΠΕΡΙΟΔΙΚΑ

3. Περιοδικό ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΘΕΩΡΗΣΗ, τεύχ. 1, (εξαντλημένο)
4. Περιοδικό ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΘΕΩΡΗΣΗ, τεύχ. 2-3, τιμ. 2 ευρώ
5. Περιοδικό ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΘΕΩΡΗΣΗ, τεύχος 4, τιμή 2 ευρώ
6. Περιοδικό ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΘΕΩΡΗΣΗ, τεύχος 5, τιμή 2 ευρώ
7. Περιοδικό ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΘΕΩΡΗΣΗ, τεύχος 6, τιμή 2 ευρώ
8. Περιοδικό ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΘΕΩΡΗΣΗ, τεύχος 7, τιμή 2 ευρώ
9. Περιοδικό ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΘΕΩΡΗΣΗ, τεύχος 8-9, τιμή 2 ευρώ
10. Περιοδικό ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΘΕΩΡΗΣΗ, τεύχ. 10, τιμή 2 ευρώ

ΒΙΒΛΙΑ

11. ΚΥΡΙΑΡΧΙΑ ΚΑΙ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΙ ΑΓΩΝΕΣ ΣΤΟΝ «ΕΛΛΑΔΙΚΟ ΧΩΡΟ», Α΄ τόμος, τιμή 10 ευρώ
12. ΜΑΘΗΤΙΚΕΣ ΚΙΝΗΤΟΠΟΙΗΣΕΙΣ 1990 -1999 10 ΧΡΟΝΙΑ ΝΤΟΚΟΥΜΕΝΤΑ, Μέρος Α΄, (εξαντλημένο)
13. ΟΔΟΦΡΑΓΜΑΤΑ ΣΤΙΣ ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΕΣ ΜΕΤΑΡΡΥΘΜΙΣΕΙΣ, Φοιτητικές Κινητοποιήσεις 2006-2007, τιμή 7 ευρώ
14. ΟΡΓΙΣΜΕΝΗ ΤΑΞΙΑΡΧΙΑ, ΝΤΟΚΟΥΜΕΝΤΑ ΚΑΙ ΧΡΟΝΙΚΟ (1967-1984), β΄ έκδοσις 2008, τιμή 5 ευρώ
15. ΟΙ ΠΟΛΕΜΙΟΙ ΤΗΣ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΠΟΙΗΣΗΣ (Αλμπουμ), τιμή 15 ευρώ
16. Η ΕΞΕΓΕΡΣΗ, Πολυτεχνείο 1995, τιμή 10 ευρώ
17. ΣΤΟΥΣ ΔΡΟΜΟΥΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ (μια περιπέτεια του αναρχικού ΤΕΝ-ΤΕΝ, β΄ έκδοσις 2000, (Εξαντλημένο)
18. ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ 2003, Η τελευταία μεγάλη σύγκρουση, τιμή 10 ευρώ.

21. Θεσσαλονίκη, Ιούνιος 2003 (εξαντλημένο)

Σημείωση:
Οι τιμές ισχύουν για την περίπτωση που θα προμηθευτείτε τις εκδόσεις από

2. Η μηνιαία πανελλαδική αναρχική εφημερίδα ***Διαδρομή Ελευθερίας***, τεύχη 1-135 (συνεχίζεται) τιμή φύλλου 1 ευρώ

Η ΔΙΑΔΡΟΜΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ διατίθεται και σε δερματόδετους τόμους ανά 25 φύλλα, στην τιμή των 35 ευρώ

ΠΕΡΙΟΔΙΚΑ

3. Περιοδικό ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΘΕΩΡΗΣΗ, τεύχ. 1, (εξαντλημένο)
4. Περιοδικό ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΘΕΩΡΗΣΗ, τεύχ. 2-3, τιμ. 2 ευρώ
5. Περιοδικό ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΘΕΩΡΗΣΗ, τεύχος 4, τιμή 2 ευρώ
6. Περιοδικό ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΘΕΩΡΗΣΗ, τεύχος 5, τιμή 2 ευρώ
7. Περιοδικό ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΘΕΩΡΗΣΗ, τεύχος 6, τιμή 2 ευρώ
8. Περιοδικό ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΘΕΩΡΗΣΗ, τεύχος 7, τιμή 2 ευρώ
9. Περιοδικό ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΘΕΩΡΗΣΗ, τεύχος 8-9, τιμή 2 ευρώ
10. Περιοδικό ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΘΕΩΡΗΣΗ, τεύχ. 10, τιμή 2 ευρώ

ΒΙΒΛΙΑ

11. ΚΥΡΙΑΡΧΙΑ ΚΑΙ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΙ ΑΓΩΝΕΣ ΣΤΟΝ «ΕΛΛΑΔΙΚΟ ΧΩΡΟ», Α΄ τόμος, τιμή 10 ευρώ
12. ΜΑΘΗΤΙΚΕΣ ΚΙΝΗΤΟΠΟΙΗΣΕΙΣ 1990 -1999 10 ΧΡΟΝΙΑ ΝΤΟΚΟΥΜΕΝΤΑ, Μέρος Α΄, (εξαντλημένο)
13. ΟΔΟΦΡΑΓΜΑΤΑ ΣΤΙΣ ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΕΣ ΜΕΤΑΡΡΥΘΜΙΣΕΙΣ, Φοιτητικές Κινητοποιήσεις 2006-2007, τιμή 7 ευρώ
14. ΟΡΓΙΣΜΕΝΗ ΤΑΞΙΑΡΧΙΑ, ΝΤΟΚΟΥΜΕΝΤΑ ΚΑΙ ΧΡΟΝΙΚΟ (1967-1984), β΄ έκδοσις 2008, τιμή 5 ευρώ
15. ΟΙ ΠΟΛΕΜΙΟΙ ΤΗΣ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΠΟΙΗΣΗΣ (Άλμπουμ), τιμή 15 ευρώ
16. Η ΕΞΕΓΕΡΣΗ, Πολυτεχνείο 1995, τιμή 10 ευρώ
17. ΣΤΟΥΣ ΔΡΟΜΟΥΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ (μια περιπέτεια του αναρχικού ΤΕΝ-ΤΕΝ, β΄ έκδοσις 2000, (Εξαντλημένο)
18. ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ 2003, Η τελευταία μεγάλη σύγκρουση, τιμή 10 ευρώ.

ΜΠΡΟΣΟΥΡΕΣ

19. Η ιστορία των συγκροτημάτων PUNK, HARD CORE και άλλων σχημάτων από το 1980 έως το 2000 στον ελλαδικό χώρο, β΄ έκδοσις 2008, (εξαντλημένο)
20. Αυτές οι νύχτες είναι του Μιχάλη, β΄ έκδοσις 2008, (εξαντλημένο)
21. Θεσσαλονίκη, Ιούνιος 2003 (εξαντλημένο)

Σημείωση:
Οι τιμές ισχύουν για την περίπτωση που θα προμηθευτείτε τις εκδόσεις από τα γραφεία μας, στην Αναρχική Αρχειοθήκη Αθήνας ή στην Αναρχική Αρχειοθήκη Θεσσαλονίκης. Στα βιβλιοπωλεία οι τιμές είναι αυξημένες.

Τα χρήματα που συγκεντρώνονται από την διάθεση των εντύπων μας είναι πάγια πρακτική μας να χρησιμοποιούνται για επανεκδόσεις ή για την έκδοση βιβλίων αναρχικού περιεχομένου.

Ο Β΄ κύκλος θα συνεχισθεί
(Πολυτεχνείο στις 6:30 - Κτήριο Γκίνη)

την Πέμπτη 6 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ 2014 με θέμα:

«ΦΥΣΗ και ΑΝΑΡΧΙΑ»

την Πέμπτη 6 ΜΑΡΤΙΟΥ με θέμα:

«ΑΝΑΡΧΙΑ και ΓΛΩΣΣΑ»

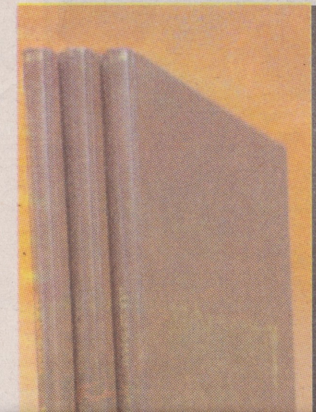
και θα ολοκληρωθεί

την Πέμπτη 20 ΜΑΡΤΙΟΥ με θέμα:

«ΜΑΞ ΣΤΙΡΝΕΡ και ΑΤΟΜΙΣΜΟΣ»

ΠΡΟΒΟΛΕΣ ΒΙΝΤΕΟ

ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΑΡΧΕΙΟΘΗΚΗ

Από την ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΑΡΧΕΙΟΘΗΚΗ συνεχίζεται η διάθεση της ΔΙΑΔΡΟΜΗΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ δεμένης σε τόμους. Μετά τον 1ο (φύλλα 1-25) και τον 2ο ΤΟΜΟ (φύλλα 26-50)

Από την αναρχική Αρχειοθήκη κυκλοφόρησε το βιβλίο:

Οι πολέμιοι της «Παγκοσμιοποίησης» ...Σιάτλ, Πράγα, Κεμπέκ, Γκέτεμποργκ, Γένοβα, Εβιάν..

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ 2003

Η τελευταία μεγάλη σύγκρουση

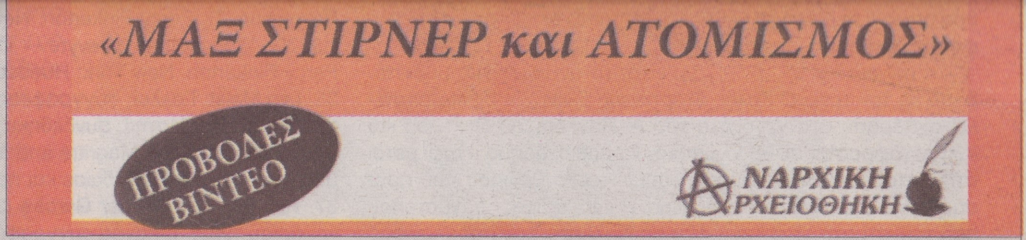
Πρόκειται για μία συλλογή ντοκουμέντων από

τόμος, τιμή 10 ευρώ

12. ΜΑΘΗΤΙΚΕΣ ΚΙΝΗΤΟΠΟΙΗΣΕΙΣ 1990 -1999
10 ΧΡΟΝΙΑ ΝΤΟΚΟΥΜΕΝΤΑ, Μέρος Α΄, (εξαντλημένο)
13. ΟΔΟΦΡΑΓΜΑΤΑ ΣΤΙΣ ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΕΣ ΜΕΤΑΡΡΥΘΜΙΣΕΙΣ, Φοιτητικές Κινητοποιήσεις 2006-2007, τιμή 7 ευρώ
14. ΟΡΓΙΣΜΕΝΗ ΤΑΞΙΑΡΧΙΑ, ΝΤΟΚΟΥΜΕΝΤΑ ΚΑΙ ΧΡΟΝΙΚΟ (1967-1984), β΄ έκδοσις 2008, τιμή 5 ευρώ
15. ΟΙ ΠΟΛΕΜΙΟΙ ΤΗΣ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΠΟΙΗΣΗΣ (Άλμπουμ), τιμή 15 ευρώ
16. Η ΕΞΕΓΕΡΣΗ, Πολυτεχνείο 1995, τιμή 10 ευρώ
17. ΣΤΟΥΣ ΔΡΟΜΟΥΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ
(μια περιπέτεια του αναρχικού ΤΕΝ-ΤΕΝ, β΄ έκδοσις 2000, (Εξαντλημένο)
18. ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ 2003, Η τελευταία μεγάλη σύγκρουση, τιμή 10 ευρώ.

ΜΠΡΟΣΟΥΡΕΣ

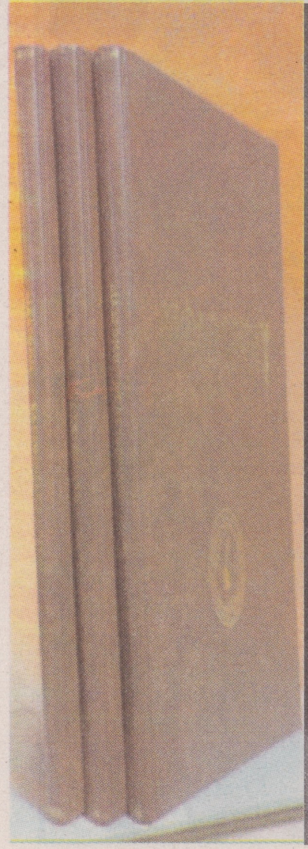
19. Η ιστορία των συγκροτημάτων PUNK, HARD CORE και άλλων σχημάτων από το 1980 έως το 2000 στον ελλαδικό χώρο, β΄ έκδοσις 2008, (εξαντλημένο)
20. Αυτές οι νύχτες είναι του Μιχάλη, β΄ έκδοσις 2008, (εξαντλημένο)

21. Θεσσαλονίκη, Ιούνιος 2003 (εξαντλημένο)

Σημείωση:
Οι τιμές ισχύουν για την περίπτωση που θα προμηθευτείτε τις εκδόσεις από τα γραφεία μας, στην Αναρχική Αρχειοθήκη Αθήνας ή στην Αναρχική Αρχειοθήκη Θεσσαλονίκης. Στα βιβλιοπωλεία οι τιμές είναι αυξημένες.

Τα χρήματα που συγκεντρώνονται από την διάθεση των εντύπων μας είναι πάγια πρακτική μας να χρησιμοποιούνται για επανεκδόσεις ή για την έκδοση βιβλίων αναρχικού περιεχομένου.

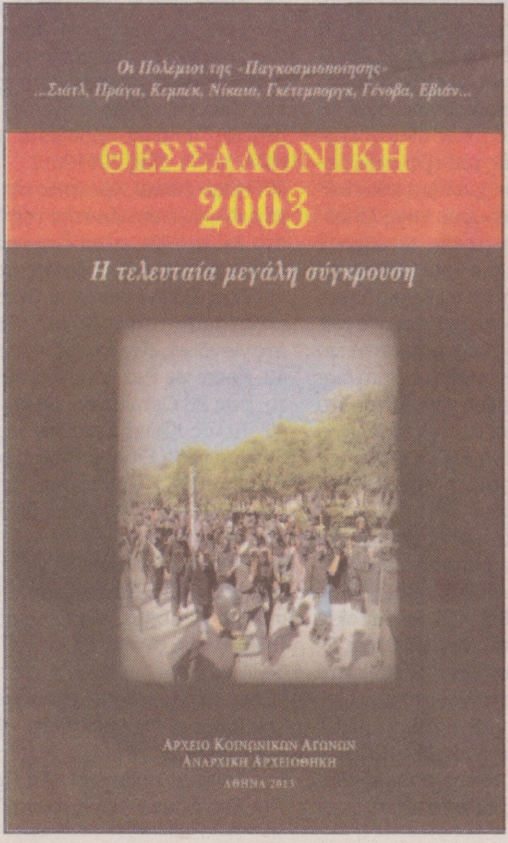

Από την ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΑΡΧΕΙΟΘΗΚΗ συνεχίζεται η διάθεση της ΔΙΑΔΡΟΜΗΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ δεμένης σε τόμους. Μετά τον 1ο (φύλλα 1-25) και τον 2ο ΤΟΜΟ (φύλλα 26-50) είναι έτοιμος και ο ΤΡΙΤΟΣ ΤΟΜΟΣ (φύλλα 51-75)

***

Όσοι επιθυμούν να αποκτήσουν κάποιον από αυτούς τους τόμους μπορούν να τηλεφωνήσουν στο 69 73 799 207

Από την αναρχική Αρχειοθήκη κυκλοφόρησε το βιβλίο:

Οι πολέμιοι της «Παγκοσμιοποίησης» ...Σιάτλ, Πράγα, Κεμπέκ, Γκέτεμποργκ, Γένοβα, Εβιάν..

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ 2003

Η τελευταία μεγάλη σύγκρουση

Πρόκειται για μία συλλογή ντοκουμέντων από τις κινητοποιήσεις ενάντια στην σύνοδο της ΕΕ τον Ιούνιο του 2003, στην Θεσσαλονίκη, αλλά και όσων προηγήθηκαν και ακολούθησαν μετά από αυτήν.

Θα το βρείτε σε κεντρικά βιβλιοπωλεία της Αθήνας-Θεσσαλονίκης καθώς και στα γραφεία της Αναρχικής Αρχειοθήκης.